கோபத்தினுலே ஆயுளும் செல்வமும் ஞானமும் நற்கிரியை களும கெடப்படுகின்றன என்றும் கூறுதலால், ஆயுள், செல் வம், ஞானம, சற்கிரியை முதலிய வெல்லாம் மேன்மேலும விருத்தியாமாறும, பாசமாகிய இருள் தேயுமாறும, நமக்கு நன்னெறி காட்டி உய்வித்த குருச் செய்த நன்றியை எக்கால மும மறவாது மனம் வாக்குகளை ஒரு நெறிப்படச் செய்த்தினுல அக் குருவை வணங்குதல் இன்றியமையாது வேண்டப் படுமென்பது போதரவே ஆசுவலாயனர்க்குக் குருவழிபாடு உபதேசித்தார்.

(24) இதய புண்டரீகத்தைத் தகளற்றதாக்குதல்—இதய கமலம காமக்குரோதாதி நீங்கி சுத்தமாயிருத்தல் வேண்டு மென்ற உள்ளக்கருத்தினுலன்றோ இக் கைவல்லியோபநிஷத்ப் பொருளுக்கிசைந்தே, "அகத்தே அமர்ந்த பத்தியுடையராய், காமாதிபகை ஆறையும அறுத்து ஐம்புலன்களுமடக்கிச் சிவ ஞானமென்னும் தாரகமாகக்கொண்டு அன்பர் உள்ளக்கமலத் தைப் பிரியாதுள்ளார் சிவபிரான்" எனப் பொருள்படும "ஏகனமாகத் தனைநினைவார் மனத்தடைமாடக்கி ஞானப் புகலுடையோர் தம்முள்ளப் புண்டரிகத் துள்ளிருக்கும் புராணர்" என்றருளிச்செய்தமையாலும் "விரசம்" என்பது "தகளற்றது" (குற்றமற்றது) எனப் பொருள் படவே சிவபிரானிடத்து அன்புடையராய் ஒழுகுபவ ருடைய உள்ளக்கமலம் மேலே கூறியவாறு காமாதி தோஷ ங்களை ஒழித்து நிற்குமாம் என்ற கருத்தினுலன்றோ அவ் வாறு கூறப்பட்டது. இடையறாத ஞானயோகங்களின் முன் னாக நாமமுதலிய குற்றங்கள் எட்டுத் தீமுன்னர்ப் பஞ்சுத் திரள் போலுமாம் என்னும் கருத்தினால், உத்தரவேதம்,

> காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றன்
> நாமங் கெடக்கெடு நோய்

என்று கூறியதுமாமென்க.

(25) தகரவித்தை—(முக்கியமாய) சகல வேதாந்தங்க ளின் கருத்து தகராதி உபாசனம் ஒன்றேயாம என்று கொ ண்டு சைவபாஷ்யகாரர்,

> சர்வ வேதாந்த ப்ரத்யயம் தகராத்யுபாசகமேக மப |

என்று கூறினர். அவ்வாறே சாந்தோக்யோப நிஷத்தி லே பாபத்தினின்று நீங்கினமை (அபஹதபாப்மா) என்றற் றொடக்கத்த எண்குணங்களும வாஜசநேய எனப்படும பிருக தாரண்யகம், கடவல்லி, சுவேதாச்வதர எனனும உபநிஷ த்துக்களிலே வசித்துவமுதலிய குணங்களும, கைவல்லியோப நிஷத்திலே "சிதானந்த ரூபம" முதலியகுணங்களும ஒரு நெறிப்படத் "தகரவித்தியாப்பிரம"த்துக்குக் குணங்களாகச் சொல்லப்பட்டன. படவே, கைவல்லியோபநிஷதமானது சாந்தோக்கிய முதலிய உபநிஷத்துக்களிலே உபாசனாமூர்த்தி யாக அக்குணங்களோடு விசேஷிக்கப்பட்டவர், விஷ்ணுவோ, ருத்திரரோ, சத்தியோ, அக்கினியோ, சூரியனோ, வாயுவோ, மற்றியாரோ என நிகழுமையமறுக்குமாறு, கைவல்லியோப நிஷதம அத்தகரவித்தியாத் துரிய சதாசிவப்பிரமத்தை உமா சகாயர் என்றும், முக்கண்ணர் என்றும், நீலகண்டர் என்றும் விசேடித்தல் வாயிலாக அடையாளங்கூறி, (அதர்வசிகையி லே சொல்லப்பட்டவாறு) "பரமேசுவரர்" என்று நாமமுங் கூறி, (தமசுக்கு) பிரகிருதி மண்டலத்துக்கு மேலுள்ள மகா சிவலோகத்துள்ளாராம் ஆஸ்தியமானார் என்னுங் கருத்தினுல், கூர்ம புராண தரோபநிஷதம

> ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் |

என்று கூறியதற்கிசைய

> சமஸ்தசாக்ஷிம் தமஸ: பரஸ்தாத் |

சமஸ்த சாக்ஷியாய (தமசுக்கு)ப் பிரகிருதிமண்டலத்துக்கு மே லுள்ளார் எனச் சிவலோகத் தானமும் கூறிற்று. மகாநாரா யணோபநிஷதம எனப்படுகின்ற தைத்திரீயோபநிஷதமும் துரியமூர்த்தியாகிய சதாசிவநாயனாருக்குச் சத்தியோசாத முதல் ஈசானம் இறுதியாகிய பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களைக் கூறி, "இரணிய பதயே, அம்பிகாபதயே, பசுபதயே," எனப் பலவாறாகத் தகரவித்தியாப்பிரம சிவனுடைய விதந்து கூறிய தமாமென்க. கைவல்லியோபநிஷத்திலும், மகாநாராய ணோப நிஷத்திலும் உமாபதி, கிருஷ்ணபிங்களர் என்றற் றொடக்கத்தனவாகச் சகுணத்தன்மை பாற்படச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றதன்றி, பிருகதாரணிய முதலியவற்றிலே தகர வித்தியாப் பிரமத்துக்கு அடையாளம் சொல்லப்பட்டமைக் குப் பிரமாணமுளதோவெனின், சைவ பாஷ்ய நான

> அதஉபர மாதமானம் பரமானந்த விக்ரகம் |
> குருபதேசாத் விஞ்ஞேயம் புருஷம் கிருஷ்ணபிங்கலம் |
> ப்ரமம ப்ரமமபுரே காசகிசாராபஜ மதயமே |
> அப்யாசாத் சம்ப்ரபச்யந்தி சந்தஸ்ஞா வஞ்சதராகுரு ||

அன்றி (யாஞ்ஞவல்கியர்) கார்க்கியை நோக்கி கார்க்கிய பிண்டமாகிய சரீரத்திலே பிரமபுரத்திலே தகர கமலாகாசத் திலே ஒரு உபாசகன் கொண்டு புருஷரும் கிருஷ்ணபிங்கள ரும பரமாத்மாவும் பரமானந்த விக்கிரகருமாகிய பிரமத்தை யோகாப்பியாசத்தினுலே சந்தஸ்ஞர்கள் காணுகின்றார்கள் அப்ப டியே நீயுஞ் செய் என்று பொருள்படும உபப்பிருமமணவாக் கியங்களை உதகரித்தருளினமையினுலே அறியப்படும். விலல வரம்பல் துப்புசாமி ஐயர் தமது சித்தாந்த தீபிகையில் 'உமாசகாயரும்" "பரமேசுவரரும," "பிரபுவும," "திரி லோசனரும," "நீலகண்டரும" என்றற் றொடக்கத்தனவாக வரும சுருதி வாக்கியங்கள் நிர்க்குணப் பிரமோபாசனைக்கு அருகரல்லாதவர்கள் கடைத்தேறும் பொருட்டுச் சகுணோபாச னைக்கு யோக்கியமான ஈசுவராதி ரூபங்களைச் சொல்கின் றன என்று கூறினர். இவர் கருத்தின்படிச் சகுணோபா சனை நிர்க்குணோபாசனை என்னும இரண்டே சமஸ்த சாஸ்தி ரங்களாலும் அறியப்படுவன என்று கொண்டே இந்தப்பிரகா ரம வரைந்தார். இவர் ஏகான்மவாத சுருதிகளின்படி யா யாடபிமிபல பிரம விஷ்ணு ருத்திரர் சகுணமூர்த்தியுட் பட்டாரன்றி, "சதாசிவநாயனார் இந்தக் குணமூர்த்தியுட் பட்டவரல்லரென்க. இது பற்றியே ஸ்ரீ அப்பய தீக்ஷிதர் பிரமம நிருசிம்மோத்தரதாபநிமுதலிய உபநிஷத்துக்கொண் டும், புராணங்கொண்டும துரியமூர்த்தியே சகுணவிஷயிணி யாம் பராசத்தியினின்று வேறுபடாத சிவபிரான் என நிரூப ணஞ் செய்திருக்கின்றார் என்று முன்னரே சொல்லியிருக் கின்றேம். சூதசங்கிதை

உமாசஹாய மீசாநம் அநீசம் சந்த்ரசேகரம் |
நீலகண்டம் பராநந்த ப்ரமோதாமம் நடேசப்ரியம் |
பரமாவிஷ்ணு பகாதேவ ரூபஸ்ய குணமூர்த்திபி: |
சர்வமூர்த்தி விசேஷம் சாவயத்தவாத்பஸ்யச ததாப்யேவஸாசச
நடராயபிண்டம் விபரீதரு மூர்த்தயம்பந்து | [வதீசருதி:
மூர்த்தயா தல் மாயமூர்த்தி ப்யோலக்ஷணாமுநிசத்தமா: |
பரதத்வஸ்ய ரூபாங் ப்ரதமாச மயா மூர்த்தயராத |
சரீரூப, திரிசந்த ரூபஸ்ய சாபிதாநாநி கவதாத: ||

அர்த்தநாரீசுவரரும், திரிநேத்திரமுடையரும், சந்திரசேகரரும், நீலகண்டரும், பரானந்த நடனப்பிரியரும், பிரம விஷ்ணு ருத்திரராகிய குணமூர்த்திகளினாலே உபாசிக்கப் படுபவரும், சாமா லக்ஷணங்களை ஒழிந்து நின்றவருமாய், இந்த மூர்த்தம் உருக்கு தூரிய பெரிய வடிவமாம் எனச் சுருதி சொல்லுகிற தென்றும், ஒழுக்க சாய்ச்சிய அடியிட்டம் போல ருத்திரமூர்த்தியானவர் அரிய மூர்த்திகளு டைப்புடையரென்றும், பிரம விஷ்ணுவாதி மூர்த்திகளுக்கு ... ... லா என்றும், தூரியமூர்த்திக்கு உள்ள வ ... த்திரமூர்த்தி க்கு உள்ளதாம் என்றும் சொல்லுவதால் அரிய மூர்த்தியாயுள்ள சகுண உபாசனா சகளிய மூர்த்தியையும், அவரினின்று வேறான புருஷருக்கு சிறப்பட்ட குணமூர்த்தியாகிய ருத்திரமூர்த்தியையும் ஒன்று படுத்தி ஒரு குணமூர்த்தியுடைய பதிகத்தை எழுபதுபால அறிவிலாபபாலர் செய்கைபே பரமென்க சிறிதிரங்கிலையுடையார்.

பிரகூருபாமகாதேவம் ஸோமாம் பரமசாச்வதம் |
சுத்தஸ்படிக சங்காசம் ஸர்வம் த்ருதவேசநம் |
பஞ்சவக்தரம் தசபாஹும் த்ரிநேத்ரம் சர்வ |
சர்வாயுதயோஜ்வலம் சர்வாபரணபூஷிதம் |
உமார்த்ததேஹம் வரதம் சர்வகாரண காரணம் |
விஸ்வாதிகம் விரூபாக்ஷம் ஸோமார்த்தம் பரமாத்மநம் |
சர்வமூர்த்தி இத்யுக்த ஷட்த்ரிம்சத் பரதத்வகம் ||

விசுத்தருபரும், மகாதேவரும், ஆகாயவடிவினரும், சாசுவதரும், சுத்த ஸ்படிக சங்காசரும், ஜோதிப்பிரகாசரும், சடா மகுடமுடையரும், ஐமுகமுடையரும், சௌமியரும், பத்துக் கையுடையரும், முக்கண்ணுடையரும், சர்வாயுதங்களை விளங்கு கின்றவரும், சர்வாபரண பூஷணரும், உமையொருபாக திருவுருவரும், வரதரும், சர்வகாரணகாரணரும், மனசு வைத்து ஒரு முகூர்த்தம் போதாவிடினும் தியானிக்கக்கடவ லென்று வேதாகமங்களால் சொல்லப்பட்ட, கரித்தவுரு ரூபமுடையரும் இத வணிக கூர்மபுராணத்திலும் சகுணம். நிர்க்குண, அத்தியாசிரம பிரமமிவ வாக்கியப்படட பாவனை மூன்றனுள்ளே, இறுதிக் கண்ணின்ற அரிய சிரமப் பிரமபாவனை ஆப்படிய வைதிகபாசுபத யோக சாதகபாவனை வாயிலாக சாயுஜ்யமுமெனக் கூறப்படுதலாலும், இக்கிலசாந்தே நிருபிதயோகிகள் தமது இரதந்திரய பரீக்ஷையாயிலாக "ஸ்ரீமத கூர்மேண" என்றதற்கேட்ட சகத்த சுலோகங்களால் விளக்குதலாலும், மாயாவாதிகளாகிய ஏகான்மவாதிகள் தூரியப்பிரமம் நிர்க்குணப் பிரமமாய (ஆன்மாவாகிய அறிவு ரூபமாய) முடிதலாலும், இந்த அறிவு ரூபம் வைதிகபாசுபதர்களுக்கு பரபிரமமாகாத சேபப்பிரம நிலையாய் முடிதலாலும், இந்த நிர்க்குணப் பிரமநிலை கீழ்ப்படிகளுள்ள சகுணோபாசனைக்கும், மேற்படிகளுள்ள வைதிக பாசுபத யோகத்துக்கும் இடைப்பட்டு நின்றதாதலினாலும், வைதிகபாசுபதயோகத்தைக்கடந்த ஞானபாதத்தினால் அடையப்படும் பிரமத்தை அடைதற்கு ஆதாரமாக மாயாவாதிகளுக்கு வேறு சாஸ்திர பிரமாணம் ஒன்றும் இல்லாமையாலும், அவர் எல்லோரையுங்கடந்த மேனிலைபெற்றோமென்று நினைப்பதும், எழுதுவதுஞ் செய்தல் கனவு கண்டலேயாம்.

(26) பிரமயோனி, பூதயோனி—அந்த பிரம விஷ்ணு ருத்திரேந்திராதிகளாகிய இவரெல்லாம் உற்பத்தியாகின்றனர். எல்லா இந்திரியங்களும் பூதங்களுடனே உற்பத்தியாகின்றன. காரணமும் காரணங்களைப் படைத்தோரும் கருத்தோருமாகிய யாவரும் உற்பவித்தலின்று என்ற சுருதியினால்

பரம விஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ்தே சர்வே சம்ப்ரஸூயந்தே
சர்வாணிசேந்த்ரியாணிச சஹபூதை: ந காரணம்
காரணாநாம் த்யாதா காரணம் த்த்யேய ||

என்று உபநிஷத சிரசுகளெல்லாம் சிகையாகிய அதர்வ சிகையுபநிஷத்தைக் கைவல்யோபநிஷதம் அடக்கி "பிரமயோனி" பிரமாதியார்க்கும் காரணம் என்றும், "பூதயோனி" (பூதமுதலிய இந்திரியங்களுக்கும் காரணர்) என்றுங் கூறி, அந்த அதர்வசிகை ஆகாசமத்தியிலே தியானிக்கப்படுபவராகக் கூறிய பரமேசுவரனைக் கைவல்யோபநிஷதம் "பரமேசுவரர்" என்று கூறிற்று.

27, ஆகிய தியானத்துக்குட்பட்ட ஏகா—(ஆதிக்கண்ணே) பிரமாவாய் சிருஷ்டிப்பதும், (மத்தியிலே) விஷ்ணுவாய் நின்று பாதுகாத்தலும், (அந்தத்திலே) ருத்திரராய் நின்று அழித்தலுஞ்செய்து, தாம் இம்மூவரையுங் கடந்த தூரிய உமாசகாய ஏதர்சிதராய் என்றார். ருத்ரவிசிரம

ஏகோ ருத்ரோ ந த்விதீய: |

ஒருவரே ருத்திரர் இரண்டாவதாக ஒருவரிலர் என்றும் மகாநாராயணோபநிஷதம்

ஏகமேவ அத்விதீயம் |

வெளிப்படாதவுருவின் அரூபமாம் ஏகா என்றும், முண்டகோபநிஷதம்

தேவானாம் பதிரேக: |

தேவர்களுக்குப் பதியாயுள்ள ஏகா என்றும், கைவல்யோபநிஷதம்

ஏஷஸ்ஸர்வ பூதாந்தராத்மா |

சமஸ்த சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் அந்தரியாமியாய ஏகா என்றும், சாந்தோக்கியோபநிஷதம்

ஏகமேவாத்விதீயம் |

இரண்டாவதற்ற ஏகம் என்று கூறிய வெல்லாம் கைவல்லியோபநிஷத்தினால் கூறப்பட்ட ஏகரேயாம்.

(28) விசோகம—சாந்தோக்கி யோபநிஷதம் தகரோபாசனைப் பிரமத்துக்குக் குணமாகக் கூறிய "விசோகம்" என்னும் பதத்தை இக்கைவல்லியோபநிஷதம் எடுத்துக்

கூறிற்று. ஈண்டு "விசோகம்" என்றது "சுவதந்திரம்" என்னும் குணத்தின் பாலதாகப் பொருள் படுத்தினர் சைவ பாஷ்யகாரர்.

(29) "அசிந்தியம்" என்றற்றொடக்கத்தன—சிவ பெருமானைக் குறித்து மாண்டூக்யோப நிஷதமும் முண்டகோப நிஷதமும் பிரயோகித்த அசிந்தியம் (நினைத்தற்கரியர்) என்னும் பதமணியையும், மைத்ராயணுபநிஷதம் உரைத்த "அவ்யக்தம்" (வெளிப்படாதவர்) என்னும் பதமணியையும், மகா நாராயணுப நிடதம் கூறிய "அனந்தரூபம்" (அனந்த ரூபர்) என்னும் பதமணியையும், மகா நாராயணமும் சுவேதாசுவதரமும் மாண்டூக்யம் முண்டக முதலிய உபநிஷதங்களும் உரைத்த "சிவம்" என்னும் பதமணியையும் சாந்தோக்யோப நிஷதம் பிரயோகித்த "அமிர்தம்" என்னும் பதமணியையும், சுவேதா சுவதரோப நிஷதமும், மகாநாராயணுப நிஷதமும், முண்டகோப நிஷதமுங் கூறிய "பிரம யோனி" என்னும் பதமணியையும், கடவல்லியும் முண்டகமும் கூறிய "விபு" (வியாபகராய) என்னும் பதமணியையும் கடவல்லியும் சுவேதாசுவதரோப நிஷதமுங் கூறிய "அரூபம்" (நிஷ்களர்) என்னும் பதமணியையும், கோவை செய்து "சதருத்திரீயம்" எனப்படுங் கைவல்லியோப நிஷதமாம் மங்கை [illegible] முழுமையும் அலங்கரித்தாரென்க. சிவபெருமான் சதா சிவ வடிவம் பூண்டு நிஷ்களராயினமை தியான பூசையின் பொருட்டேயாம் எனவும் ஈசான முதலிய பஞ்சப் பிரமங்களே சதா சிவாவஸ்தை யாமெனவுங் கொண்ட கருத்தினல் வாதுளாகமம்,

> யோகிநாஞ் யதிநாஞ்சத்யாநி நாமமூர்த்திருர்த்தா |
> த்யாநபூஜா நிமித்தாய நிஷ்களம் சகளம் பவேத் |
> ஈசாந புருஷா கோர வாம ஜாதாதிகா: க்ரமாத் |
> ஏதா: சதாசிவாவஸ்தா இதி ||

என்று கூறிற்று.

30) தியானம்—அதர்வ சிகையிலே "அந்தத்தியானம் யாது" "தியானிப்போன் யாவன்" "தியானிக்கற் பாலர் (தியேயம்) யாவர்" என்னும் வினக்களுக்கு உத்தரமாயுள்ள பொருளே விரித்துரைக்கப்பட்டது. நிர்க்குணேபாசனையிலே பேசி முடிக்கப்படுவது ஆன்மா ஒன்றேயாய், ஆங்குத தியாதா, தியானம், தியேயம் என்னும் பகுப்பு இல்லாமையாலும் கூர்ம புராணம் கூறியவாறு நிர்க்குணேபாசனை வாயிலாக அடையப்படும் (அத்தியாசிரமம்) பாசுபத யோகத்திலே பேசப்படுவது ஆன்மா ஒன்றேயாகாது, தியாதா, தியானம், தியேயம், தியானப்பிரயோசனம் என்பனவா மாதலின், அவற்றை யோகியானவன் அறிந்து யோகஞ் செய்யக் கடவன் என்ற கருத்தினல், சிவபுராணம்

> த்யாதா த்யாநம் ததாத்யேயம் யச்சத்யாந ப்ரயோஜநம் |
> ஏதச் சதுஷ்டயம் ஞாத்வா யோகம் யுஞ்சீத யோகவித் ||

என்று கூறிற்று. "அறிவியானவன் பூதகாரணராகிய சிவனைத் தியானித்து அவரை அடைகின்றான்" என்ற கருத்தினுல், கைவல்லியோப நிஷதம்

> த்யாத்வாமுநிர் கச்சதி பூதயோநிம் |

என்று கூறியதும், ஞானகாசமத்தியிலே சர்வைசுவரிய சம்பன்னரும் சர்வேசுவரரும், சம்புவுமாகிய காரணரே தியானிக்கற்பாலர் என்ற கருத்தினுல்,

> காரணந்துத்யேய: சர்வைச்வர்ய சம்பந்ந: சர்வேச்வர: சம்புராகாச மத்யே |

என்று கூறியதும், சுவேதாசுவதரோப நிஷதம் சிவதியானப்பியாசத்தினுலே என்ற கருத்தினுல்;

> த்யாநநிர்மதநாப்யாசாத் |

என்று முடித்துக் கூறியதும் ஒரு நெறிப்பட ஒரு பொருளையே கொண்டு முடிவனவாம் என்னும் உண்மையை "ஆசீநாதிகரணத்திலே" சைவபாஷ்யகாரர் விளக்கியிருப்பாராக, சங்கராசாரியார் இந்தத் துரிய உமாசகாய பரமேசுவரத் தியானம் தமது நிர்க்குணேபாசன ஆன்மபாவனைக்கு விரோதமாய் முடியும் என்று சொன்னமையாலும், தமக்குச் சார்பாய வேறு சுருதிகள் இந்த அதிகரணத்துக்குப் பொருத்தமில்லாதிருக்கும் என்பதை நன்கு கண்டமையாலும் இந்தக் கைவல்லியப் பொருளை எடுத்தாளாது விட்டுவிட்டார். இவ்வாறே இராமாநுசாசாரியரும் உமாசகாயத்துவ முதலியன தமது நாராயணருக்கு இல்லாமையாலும், கைவல்லியோப நிஷதத்திலே "ஆசனஸ்ய மசுருதி" கூறும் பரசிவதியானம் தமது நாராயணோபநிடதபாகங்களிலே இல்லாமையாலும், கைவல்லியப் பொருளை எடுத்தாளாது விட்டுவிட்டார். நீலகண்ட சிவாசாரியரோ "ஆசீநவிதி" கூறும் கைவல்லியோபநிடதப பொருண் முழுதையும் அந்த ஆசீநாதிகரணத்திலே கைவல்லியப்பொருளை இழந்தாரல்லராகி, நமக்கெல்லாம் அவ்வுண்மைப்பொருளை உபதேசித்து, நம்மையெல்லாம் அச்சிவ கைவல்லிய பதத்துக்கு உரியராககினர். இதனுல் சங்கராசாரியரோ, இராமாநுசாசாரியரோ, நீலகண்ட சிவாசாரியரோ வேதவியாசர் சூத்திரக்கருத்துக்கிசைய எடுத்து உண்மைச் சுருதிப்பொருளை விளக்கினர் என்பதை அன்பர்கள் ஆராயக் கடவர்கள். (இன்னும் வரும்.)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுருப்யோநம:

திருமூலநாயனுர் அருளிச்செய்த திருமந்திரம்.

விநாயகர் காப்பு.

ஐந்து கரத்தனை யானை முகத்தனை
யிந்தி னிளம்பிறை போலு மெயிற்றனை
நந்தி மகன்றனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்று கின்றேனே.

(பொ-ரை). ஐந்து கைகளையும் யானை முகத்தையும் சந்திரனுடைய இளம் பிறையை யொத்த பற்களையும் உடைய நந்திக்கு மகனும் ஞானச் சுடர்க் கொழுந்தாயுமுள்ள விநாயகக் கடவுளைச் சிந்தை செய்து வணங்குகின்றேன்; என்றவாறு. (க)

போற்றிசைத் தின்னுயிர் மன்னும் புனிதனை
நாற்றிசைக்கும் நல்ல மாதுக்கு நாதனை
மேற்றிசைக்குட் டென்றிசைக்கொரு வேந்தனாங்
கூற்றுதைத் தானையான் கூறுகின் றேனே.

(பொ-ரை). தன்னை வணங்கும் பக்தர்கள் மனத்தில் தங்கிய பரிசுத்த தேகமுடையவனும் நான்கு திசைக்கும் தலைவனுமுடைய உமாதேவியாரை ஒருபாகத்தில் வைத்தவனும் சொன்ன நான்கு திசைக்குள் தென்றிசைக்கு ராஜாவாகிய யமனை உதைத்தவனுமுள்ள பரமேசுரனை நான் வணங்குகிறேன் ; என்றவாறு. (௨)

ஒன்றவன் றானே யிரண்டவ னின்னருள்
நின்றன் மூன்றினு ணான்குணர்ந் தைந்து
வென்றன னாறு விரிந்தனனே ழும்பர்ச்
சென்றனன் றானிருந் தானுணர்ந் தெட்டே.

(பொ-ரை). தான் ஒன்றாயும் தன சக்தியோடு இரண்டாயும், பிரணவத்தில் மூன்றாயுமிருந்து நான்கு வேதங்களையும் உணர்ந்தாங்குணர்ந்து ஐந்து புலன்களின் சேட்டைகளை யடக்கி வேதாங்கங்களாறையும் சொல்லி மேல் ஏழுலகங்களினுமிருந்து அட்டமா சித்திகளையு மறிந்திருந்தான் ; என்றவாறு. (௩)

ஒக்க நின்றானை யுலப்பிலி தேவர்கள்
நக்கனென் றேத்திடு நாதனை நாடொறும்
பக்க நின்றாரறியாத பரமனைப்
புக்குநின் றுன்னியான் போற்றி செய்வேனே.

(பொ-ரை). எவற்றிலும் உடனிருந்தவனும் அழிவில்லாத தேவர்கள் அநேகரால் சந்தோஷித்து எதிர் நின்று வணங்கப்படுகின்றவனும் அருகிருந்தாரும் அறியக் கூடாத மேலானவனும் உள்ள பரமேசுரனைப் புகுந்து நின்று வணங்குகின்றேன் ; என்றவாறு. (௪)

அகலிடத்தார் மெய்யை அண்டத்து வித்தைப்
புகலிடத் தெம்மெய்யைப் போத விட்டானைப்
பகலிடத்தும் மிரவும் பணிந் தேத்தி
இகலிடத் தேயிருள் நீங்கிநின் றேனே.

(பொ-ரை). உலகத்தார்க்குச் சத்தியமான பொருளானவனும் அண்டங்களுக்கு விதை போன்றவனும் நாயெல்லாம் தஞ்சம் புகுமிடமாய் எமையைப் பிறப் பிறப்புக்களற போக விட்டவனுமுள்ள கடவுளை இராத்திரியும் பகலும் ஒழியாது வணங்கி மாறுபாட்டான இவ்வுலகத்து இருளினின்றும் நீங்குகின்றேன், என்றவாறு. (௫)

சிவனொடொக் குந்தெய்வந் தேடினு மில்லை
யவனொடொப் பாரிங்கு யாவரு மில்லை
புவனங் கடந்தன்று பொன்னொளி மின்னுந்
தவளச் சடைமுடித் தாமரை யானே.

(பொ-ரை). சிவனுக்கொப்பானதும் மேலானதுமான தெய்வம் தேடிப் பார்த்தாலுங் கிடையாது ; இந்த உலகத்திலேயும் அவனுக்குச் சமான மொருவருமில்லை ; அப்பேர்ப்பட்டவனுடைய உருவம் புவனங்களை யெல்லாம் கடந்து நின்று சுவர்ணப்பிரகாசம் செய்யும் வெள்ளை சடையுடைய தாமரை நிறம், என்றவாறு. (௬)

அவனை யொழிய வமரரு மில்லை
யவனன்றிச் செய்யு மருந்தவ மில்லை
யவனன்றி மூவரா லாவதொன் றில்லை
யவனன்றி யூர்புகு மாறறி யேனே.

(பொ-ரை). அவனை யன்றித் தேவருமில்லை ; அவனை யொழித்துச் செய்யும் கடுமையான தபசுமில்லை ; அவனை யல்லாமல் பிரம விஷ்ணு உருத்திரர்களா லாவதொன்றில்லை, ஆதலால், அவனை யல்லாமல் மோக்ஷத்துக்குப் போகும்வழி யறியேன், என்றவாறு. (௭)

முன்னை யொப்பாயுள்ள மூவர்க்கு மூத்தவன்
தன்னை யொப்பா யொன்றுமில்லாத தலைமகன்
அன்னை யப்பாவென்னி லப்பனு மாயுளன்
பொன்னை யொப்பாகின்ற போதகத் தானே.

(பொ-ரை). பழையராய்த் தம்மிற்சமத்துவமுடைய பிரம விஷ்ணு உருத்திரர்களுக்கு மூத்தவன் ; தனக்கொப்பொன்று மில்லாத தலைமகன், தாய் தகப்பனென்று சொன்னாலும் அப்படியே யுள்ளான் : பொன்னைப் போலப் பிரகாசிக்கு மறிவினையுடையான் அவன், என்றவாறு. (௮)

தீயினும் வெய்யன் புனலினுந் தண்ணியன்
ஆயினு மீச னருளறி வாரில்லை
சேயினு நல்லனணிய னல்லன் பர்க்குத்
தாயினு நல்லன் றாழ்சடை யோனே.

(பொ-ரை). அக்கினியில் உஷ்ணமாகவுள்ளவன் தண்ணீருள் குளிர்ச்சியாக வுள்ளவன் ; அப்படி யிருந்தாலும் அவன் கருணையின் தன்மையை யறிபவர்களில்லை, பக்திமான்களுக்குப் பிள்ளையைப் பார்க்கிலும் நல்லவனுமுள்ளான் தாழ்ந்து விழும் சடையையுடைய பரமேசுரன் ; என்றவாறு. (௯)

பொன்னாற் புரிந்திட்ட பொற்சடை யென்னப்
பின்னாற் பிறங்க விருந்தவன் பேர்நந்தி
யென்னாற் றொழப்படு மெம்மிறை மற்றவன்
றன்னாற் றொழப்படு வாரில்லை தானே.

(பொ-ரை). பொற் கயிற்றினாற் கட்டப்பட்டது போற பொன்னிறம் பிரகாசிக்கப் பின்னால் தொங்கும் சடையையுடையன் ; நந்தி யென்னும் பேருடையான் ; என்னால் வணங்கப்படும் எம்முடைய தலைவனுமான ; அவன் தன்னால் வணங்கப்படுவா ரொருவருமில்லாதான் ; என்றவாறு. (௧௦)

தானே யிருநிலந் தாங்கிவிண் ணாய்நிற்குந்
தானே சுடுமங்கி ஞாயிறுந் திங்களுந்
தானே மழைபொழி தையலுமாய் நிற்குந்
தானே தடவரைத் தண்கட லாகுமே.

(பொ-ரை). பெரிய பூமியைத் தாங்குபவனுந்தானே ; ஆகாயமாய் நிற்பவனுந்தானே ; சுடுகின்ற அக்கினியாகவும் சூரியனாகவும் சந்திரனாகவும் மழை பெய்கின்ற மேகமாகவும் நிற்பவனுந்தானே, தானே உமையாயும், பர்வதம் சமுத்திரமாயு நிற்பான ; என்றவாறு. (௧௧)

(இன்னும் வரும்.)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞ்ஞானசம்பந்தகுருப்யோநம:

அருணந்திசிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

சித்தியார் உரை.

(முன் தொடர்ச்சி)

அளவை.

பண்டிப்பக்கப்போலி நான்கேதுப்போலி
 யொருமூன்றும
வேண்டு மெழுமூன்றுருகும விளங்கு
 வமைப்போலி யீரொன்பான்
காண்டுந் தோல்வித் தானமிரண்டுருபத்தி
 ரண்டாங்கருதிலிவை
யாண்டு மொழிவாவை யெல்லாமளக்கி
 லறுபதனைத்தாகும

(பொ-ரை.) அனுமானம் பிரயோகிக்குமிடத்துப் பக்ஷா பாசம் நாலாயிருக்கும, ஏதுப்போலி மூன்றாயிருக்கும், இது வும இருபத்தொரு பேதப்படும், திருஷ்டாந்தாபாசம் பதி னெட்டு வகைப்படும, தோல்வித்தானம இரண்டு வகையாய இருபத்திரண்டாம, இவற்றின்மேலும் பலவுண்டென்று சொ லலுவார்கள்; அவைகளின பகுதியை விசாரித்தறியுமிடத்து அறுபதறைந்தாகும, இக குற்றமெல்லாம வராமல் பிரயோ கிப்பது நலலது; எ-று

(கு-ரை.) இவற்றின் விரிவெல்லாம மறைஞானசம்பந்தா சிவாகக்கிரயோகிய் ருரைகளிற் கண்டுகொள்க.

அளவை முற்றும்.

உலோகாயிதன் மதம்.

இந்திர புரோகிதனியம்பு மொருநூலின்
தந்திரமென தறிவினோடருளிலாமற
சந்தனப்புயத்துமனமாலை கட்டியங்க
வுந்தியுலகத்திலுல காயிதனுரைப்பபான்.

(பொ-ரை.) சாந்தம்பொருந்திய தோளிடத்து நல்ல வாச னையுள்ள மாலைகள் விளங்க உலகாயிதன் இந்திர புரோகித னுகிய பிரகஸ்பதி பகவான் ஆன்மாக்கள் போகங் காரணமா யருளிய நூலைத் தனதறிவினோடு ஞானமும் கிருபையுமில் லாமல் அதை மெய்யென்று சொல்லுவான்; எ-று. (க)

காண்டளவை காட்சிமன மாதியிரு மூன்றாய்
ஆண்டுமெனு மானமுத லானபல வேண்டா
பூண்டபொருள் பூதமவை புகழ்கடின சீதந்
தீண்டரிய வெம்மைசல னத்தினொடு சேர்வே.

(பொ-ரை.) இவ்விடத்துப் பிரமாணமென்பது பிரத்தி யட்சமே, அது சந்தேகமுதலாக ஆறுவிதப்படும், இதை யொழிந்த அனுமானமும் ஆகமமும் வேண்டாம். அப் பிரத் தியட்சத்தால் அறியப்படுவது நாலு பூதங்களே. சொல்லப்பட்ட கடினம், குளிர்ச்சி, உஷ்ணம், அசைவு இவையெல்லாம அவ ற்றின் தன்மைகள்; எ-று. (உ)

சாற்றுமெய நாலவைத தம்முபுணர்வைக னற்பின்
காற்றுமென லாமிவைகளந்தகுண மோதில
நாற்றமிர சமுருவ பரிசமாகும
போற்றுமிவை நித்தவியல பாமிவை புணர்பே.

(பொ-ரை.) அப்பூதங்கள் நாலும் அப்படிக் கூடின பின்பு அவற்றுக்குச் சொல்லும பெயர்களாவன பிருதிவி யும அப்புவும தேயுவும் வாயுவுமென்று சொல்லலாம. இப் பூதங்கள் கூடின குணங்களின் பெயரை முறையே சொன் னால் கந்தம ரசம ரூபம பரிசம இவையாகும தெய்வமாக வணங்கும இப்பூதங்கள் என்றும நாசமில்லாதவை இவை கூடுமிடத்து மேலான வாயு பூதத்திலே நின்று மூன்று பூதங் களில ஒன்றிலொன்றாகக கூடும, எ-று (ஈ)

பூதத்து புணர்ச்சியி னுருக்களபல வாகும
வைத்தது கடாதியமண்ணினவரு மாபோல
புத்திகுண நாபொறி புலன்களிவை யெல்லா
மித்தில்வரு நீரினி லெழுங்குமிழி யொத்தே.

(பொ-ரை.) அப்பூதங்களின சொருபங்களும குணங் களும் தம்மில் ஒத்துக கூடுகிற கூட்டத்திலே வடிவுகள் பல உண்டாகும, அது எதுபோல என்றால, திரிகையில வைத்த மண்ணில பல குடங்கள தோன்றுகிறதுபோல தண்ணீரில் கிளம்பிய குமிழியையொத்து புத்தியுங் குணமும ஞானேந் திரியமாகிய பொறி புலன்களும் இவையெல்லாம் இவ்வுரு வினகண்ணே உண்டாம; எ-று. (ச)

பூதமதி னென்றுபிரி யப்புல னிறக்கும
நீதியினி னிறபன நடப்பனவு முறபோல்
ஓதும்வகை யாகியுறு காரிய முலந்தால
ஆதியவை யாமிதனை யறிவதறி வாமே.

(பொ-ரை.) அப்பூதங்களில் வாயு பிரிய இந்திரியங்கள் கெடும். இப்படியே தாபரசங்கமங்களு மிறக்கும். சொன்ன படி கூடிய காரியமாகிய சொருபகுணங்கள் இறந்தால் கார ணமாகிய பூதங்களேயாம். இவற்றை இப்படி யறிவதே ஞானம, எ-று. (ரு)

இப்படி யன்றிகன்ம முயிரிறை
 வேறுண் டென்று
செப்பிடு மவர்க்கு மண்ணோர் செயதிடுங்
 குற்றமென்றே

வொப்பிலா மலடிபெற்ற மகனொரு முயற்
கொம்பேறித்
தப்பிலா காயப்பூவைப்பறித்
தமையாறுயினுரே.

(பொ-ரை.) முன்சொன்ன விதமல்லால், முன்செய்த கர்மம் பின் தொடருமென்றும், இதனைப் புசிக்க ஓர் ஆன்மா உண்டென்றும், இவற்றைக் கூட்டுகிற கர்த்தா உண்டென்றும் சமயிகள் உலகத்தாரை மயக்குகிறார்கள், அவர்கள் அப்படி மயக்குகிறதற்கு உலகத்தார் என்ன குற்றஞ் செய்தார்கள்? அப்படி மயக்கக் கூறுவது எப்படியிருக்குது என்றால், மலடி பெற்ற புதல்வன் முயற்கொம்பின்மேலே யேறி ஆகாசத்திலே பூத்த பூவைத் தப்பாமல் பறித்ததற்குச் சமானமாகும்; எ-று. (கூ)

செய்திடுங் கன்மமெல்லாஞ்
செய்தவர் தம்மைப்பற்றி
பொய்திடுமென்னினிங்கே
மாய்ந்திடுமேயவ் தேகம்
மெய்கந்தூலஞ் செறிந்த
சூக்குமமாய் மேவுமென்னில்
ஐயனே தீப போதலந் தெரி
யாதழிவன்றோ.

(பொ-ரை.) முற்பிறப்பில் ஸ்தூலசரீரத்தால் செய்த கர்மமெல்லாம் கெடாமல் ஆன்மாக்களைப் பொருந்தி நின்று இப்பிறப்பிலே ஊட்டுமென்று சொன்னால், இப்பிறப்பில் செய்த புண்ணிய பாவங்கள் இக்காயத்தோடு கெடுபோகாதலால் பின் பிறப்பில் கூடுவிதம் எப்படி? காயத்தோடு ஸ்தூலங்கெட்டு சூக்ஷுமமாய்ப் பொருந்துமென்றால் திரியோடே கூடி நின்ற விளக்கொளி அவிந்தபோதல் பின்னும் திரியில்லாமல் அது எரியுமோ; எ-று. (எ)

மாய்ந்து பின்வயமிட்ட
வைக்கோலுமுழையும் போல
வாய்ந்திடுங் கன்மமென்னின்
மிட்ட இடத்தினையுமேனி
போய்ந்து வந்தவரை யுண்ணப்பண்ணுஞ்
சோறுமதத்தருள்
வாய்த்திடுமேபலம வயிற்றிற்
நொண்டிடும் வழக்குவைதாய்.

(பொ-ரை.) வயலுக்கு எருப்போட்ட வைக்கோலும் தழையும் தான் கெட்டுப் பின்பு பயிர்க்கு நன்மையைக் கொடுக்கிறதுபோலக் கர்மமும் தோன்றாமல் கெட்டுப் பொருந்துமென்று சொன்னால், நீ உவமானமாகச்சொன்ன வைக்கோலும் தழையும் இட்டஇடத்தில் பயிர்க்கு நன்மையைக் கொடுக்கும் அதுபோலப் பிறர் காயத்திற்கு நன்மையைக் கொடுக்கவேண்டும், அது எப்படியென்றால், தேகம் தளர்ந்து பசித்தலர்ந்தவரை யுண்ணப்பண்ணுவித்த சோறு அவர் வயிற்றில் மாண்டால் உண்டாகும் பிரயோசனம் ஏதுவென்றறிந்துபார்; எ-று. (அ)

உருவமு முணர்வுஞ் செய்தி
யொத்திரா கன்மமென்னின்
மருவுகைவிரல் கடம் மின்வளர்
வுடன் குறைவுண்டாகி
வருவதிங் கென்னகன்மஞ்
செய்து முன்மதியிலாதாய்
பெருகு பூதங்கூடம்பின்
மிகுகுறைபெற்றியாமே.

(பொ-ரை.) ஒரு காயத்தின் செய்தியும் ஓர் உணர்வின் செய்தியும் ஒத்தில்லாமல் பேதிக்கப்படுவது கர்மசெய்தியென்று சொன்னால், அறிவிலாதாய் முன்பு எந்தக் கர்மஞ் செய்து இப்பு தொழிலைப்பொருந்திய கைவிரல்கள் ஒன்றுக்கொன்று ஏறியுங் குறைந்துமிருப்பது அபிவிர்த்தியாகும் பூதங்கள் மிகுந்துங் குறைதலால் காயமும உணர்வும் பேதிக்கப்பட்டதல்லது கர்மத்தினாலன்று; எ-று. (கூ)

இன்பொடு துன்பமெல்லா
மொருவன்மமென்னின்
நன்புனல் சந்தமுறு நனுகவு
மனுகவொன்று
மின்பொலியுமினொடு
மேவுற நன்மை தீமை
யென்பெறுதியாமிடாய்
நீரினையொலியாமதாமே

(பொ-ரை.) ஒரு பொருளுக்கு இன்ப துன்பங்களெல்லாம் கர்மத்தால் வருமென்று சொன்னால், தெளிந்த தண்ணீரானது சந்தனமுதலாகிய நல்ல நாற்றத்தோடு கூடவும் கூடித் தகுமுடியாத பிரகாசத்தையுடைய அக்கினியோடு கூடவும் எந்த நன்மை தீமை செய்ததென்று கூறாய், இவையெல்லாம் ஒரு பொருளுக்கு இயல்பாகுமாதலால் பூதகுணமன்றிக் கர்மமில்லை; எ-று. (௪0)

காயத்தில் குணமதன்றிக்
கண்டதாணமாவுண்டாயின்
மாயத்திற் சொல்விடாதே
மனமுதலாமினுக்கு
நேயத்ததாக வேண்டுமன்றியே
திகழ்த்து முண்மை
தேயத்தின் முயற்கொம்பெல்லை
செப்புவோர் செய்தியாமே.

(பொ-ரை.) வெற்றிலை பாக்குச் சுண்ணாம்பு கூடினால் ஒரு சிவப்பு நிறம் உண்டாகுதல்போல பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு எனும் நான்கு பூதங்களுங் கூடுங்காலத்தில் ஓர் அறி

வுண்டாகும், இப்படியல்லாமல் வேறே ஓர் ஆன்மா தனியே யுண்டானால் வீணு ஆகமப்பிரமாணஞ் சொல்லாமல் மனக் காட்சி முதலிய பிரத்தியட்சப் பிரமாணத்திற்குப் பொருந் தும்படி சொல்லவேண்டும். இப்படிச் சொல்லாது அநுமா னத்தாலும் ஆகமத்தாலும் சொல்வது உலகத்தில் கொம்பில் லாத முசலுக்குக் கொம்பும் அதற்கு அளவும் பெருமையுஞ் சொல்லுவாருடைய வார்த்தைக்குச் சமானமாகும். (கக)

அருவமே யிறைவனாகி
லறிவின்று காயமாகும்
உருவமே யென்னிற்பூதக்
கூட்டத்தி லொருவனாகு
மருவிய விரண்டுங்கூடி
நிற்பவ னென்னின்மண்மே
லுருவிசும் பொருகலந்து
நின்றதோ வியம்பிடாயே.

(பொ-ரை.) கர்த்தா ஆகாயம்போல அரூபியென்று சொன் னால் அறிவுமிருக்காது ஆகாயம்போலவாகும். அப்படிக்கின் றிக் கர்த்தா உருவமுடையவனென்று சொன்னால் பூதக் கூட்டத்தில் தோன்றுஞ் சரீரியாகவேண்டும். பொருந்திய ரூபாரூபத்தோடுங்கூடி நிற்பவனென்று சொன்னால் மிக்க ஆகாயமாகிய அரூபத்திலே உருபமாகிய கல்லைவிட்டால் தம் மில் கூடிநிற்குமோ, பிரபஞ்சத்தில் நில்லாதாகையால் அரூ பரூபம் கூடி நில்லாது. எ-று. (கஉ)

பூதத்தே யன்னமாகி
யன்னத்தா லுடம்புபுத்தி
பேதித்தே னமுமாகிப்
பிரிந்தமை திருந்தவின்று
வேதத்தே யுரைக்கவென்றே
மேதினி யோர்களெல்லா
மேதத்தே வீழ்ந்து வேறு
நெறியல கேட்குமாறே.

(பொ-ரை) பிருதிவி பூதத்தே உணவுதோன்றி அவ்வுண வால் உடலும் அவ்வுடலிலேயே புத்தியும் புத்தியிலே பேதிக் கப்பட்ட மனமுமுண்டாய் வேறுபட்டதை இப்பொழுது உங்கள் வேதமே சொல்லுகின்றது. அப்படியாகவும், பிர பஞ்சத்திலுள்ளோர்களெல்லாம் வருத்தத்திலே வீழ்ந்து வழி யல்லாதவற்றைக் கேட்டு அவற்றைக் கைக்கொள்ளுதல் ஏன்? எ-று. (கங)

போகத்தை மண்ணிற்கண்டு
விட்டுப்போய் விண்ணிற்கொள்ள
மோகத்த ராகியல்லன்
முயன்றுழன் மூடரெல்லாந்
தாகத்திற் றண்ணீர்கண்டு
விட்டுப்போய்த் தண்ணீர்கேட்டு
சோகித்தே யுண்ணவெண்ணித்
துயருறு வார்களொத்தோர்.

(பொ-ரை.) பூமியிலே மெய்யாக ஸ்திரீபோகத்தைக் கண் டிருந்தும் அதனை அநுபவியாது கைவிட்டுப்போய், சுவர்க் கத்திலே போகமுண்டென்று கேட்டு அதனைக் கைக்கொள் ளுதற்கு ஆசையுடையராய்த் தவமென்னுஞ் சிறையிலே பிர யத்தனப்பட்டுத் தடுமாறும் அறிவில்லாதவரெல்லாம் தாகித்த விடத்தே தண்ணீரை மெய்யாகக் கண்டிருந்தும் அதனை உண்ணாமல் கைவிட்டுப்போய் மற்றொரு தண்ணீரை ஒரு வன் தூரத்திலே உண்டென்று சொல்ல அதைக்கேட்டு அத் தண்ணீரை உண்டு தாகந்தீரவேண்டுமென்று போய் வழியி லே துன்பம் அடைவோர் தன்மைக்கு ஒக்கும், எ-று. (கச)

வாழுவே வலலைவாமி
வலக்கைதா வென்னுயிர்க்குத்
தோழனீ யுன்னையொப்பார்
சொல்லிடி னிலலைகண்டாய்
கோழைமா னுடர்தீதென்னுங்
கொலைகள வாதிகொண்டே
சூழுமவார் குழலார்மொய்ப்பச்
சுடரொளித் தோன்றினையே.

(பொ-ரை.) இவ்வுலகத்துள் எம்மைப்போல நீயும் வாழு வாய வாமதந்திரியே உன் வலக்கையைத் தருவாயாக, என் னுயிர்க்குத் தோழன் நீயேயன்றிச் சொல்லுங்காலத்து வே றிலலை கண்டாய். மனமில்லாத மானுடர் பொல்லாங்கென் றுசொல்லும் கொலை, களவு முதலியவற்றை யாம் கைக் கொள்ளும் முறைமைபோலக் கைக்கொண்டு, சுற்றும் ஒழுங்கு நீண்ட கூந்தலையுடைய பெண்கள் சேவித்துப் போக விளக் குப்போல தோன்றினாய் ஆதலால் என்னுயிர்க்கினிய தோ ழன் நீயே, எ-று. (கரு)

ஈசனா ரயனுமாலோ
டிந்திரன் றெரிவைமார்பாற்
பேசொணா வகைகளெல்லாஞ்
செய்தன்றோ பெரியோரான
ராசையா லவர்போனமு
மாசவே வேண்டுமாயின்
வாசமார் குழலாரோடும்
வல்லவா கூடிவாழ்மின்.

(பொ-ரை.) உருத்திரன் பிரம்மா விஷ்ணு இவருடன் இந் திரனும் ஸ்திரீகளிடத்துச் சொல்லவொண்ணாதபடி தலையில்

தரித்தும் நாவில் தரித்தும் மார்பில் தரித்தும் கௌதமர் சாபந்தரித்தும் மற்றுஞ் செய்துமன்றோ பெரியோரென் றெல்லாருஞ் சொல்லப்பட்டார்கள். ஆகையால், அப்படி அவர்களைப்போல எல்லாராலும் பெரியோரென்று கொண்டாடப்படுதற்கு நமக்கும் ஆசையுண்டாயின் மணம்பொருந்தின குழலினையுடைய பெண்களோடு வருந்தியும் பொருந்தி வாழுங்கள்; எ-று. (கஎ)

தையலா ரூடலாடத்
தாமவ ரோடுங்கூடிச்
செய்யதா மரையைவென்ற
சீறடி செம்பஞ்சூட்டி.
மெய்யெலாம் பாதஞ்சூடும்
வேடத்தார் மெய்யிற்கூடா
மையலா லுடர்பொய்மார்க்க
வேடத்தே மாய்கின்றாரே.

(பொ-ரை.) மகளிர் ஊடினகாலத்து அவ்வூடலை நீக்கி அவரோடுங்கூடித் தாமரையின் சிவப்பைப் பழித்த பாதத்தைச் செம்பஞ்சூட்டி அவரதடிகளால் தமது காயமெங்கும் புனைந்துகொள்ளும் வேடத்தின் நிற்பவராகிய உலோகாயிதர் உண்மையிற்கூடாத மயக்கத்தையுடைய மானுடர் பொய்வழியாகிய தவவேடத்தைப்புகுந்து மாயாநின்றார்கள்; எ-று.

வாசமார் குழலினார்கண்
மணியல்குற் றடத்தேமூழ்கி
நேசமார் குமுதச்செவ்வா
யமுதினை நிறையவுண்டு
தேசுலா மணிமென்றோண்மேல்
சேர்ந்துவீற் றிருந்திடாதே
மாசுலா மனத்தோரெல்லா
மறுமைகொண் டழிவர்மன்னோ.

(பொ-ரை.) வாசமமர்ந்த கூந்தலையுடைய பெண்களின் போகவெள்ளத்துள் மூழ்கி அவர்களது அல்லிமலர்போன்ற சிவந்த வாயின் அமிழ்தைக் குடித்து ஒளிவீசு மணியணிந்த மெல்லிய தோள்மேல் அணைந்து வாழாதே குற்றஞ்சேர்ந்த மனத்தையுடைய பரசமயிகளெல்லாம் மறுமைப்பயனுண்டென் றழிவார்கள்; எ-று. (கஅ)

மதிநிலா நுதலாரோடு
மணிநிலா முன்றிலேறி
முதிர்நிலா வெறிப்பசெவ்வா
யிளநிலா முகிழ்ப்பமொய்த்த
கதிர்நிலா வடங்கொள்கொங்கைக்
கண்கண்மார் பகலமூழ்கும்
புதுநிலா வியநன்போகம
விடுவர்புன் சமயத்தோரே,

(பொ-ரை.) பிறைபோன்ற நெற்றியுடைய மாதரோடுங்கூடி நிலா முற்றத்திலேறி பூரணசந்திரன் விட்டு விளங்க அவரது சிவந்தவாயின் நகையொளி தோன்ற நெருங்கிய ஒளிமிக்க முத்துவடத்தைத் தாங்கிய அவர்கள் மார்பு தம் மார்பழுந்தப் புல்லி யனுபவித்தலை விடுவோர்கள் இவ்வழி நில்லாத அவமாய சமயத்தார்; எ-று. (ககூ)

ஊடுவ துணர்வதுற்ற
கல்விமங் கையரையுள்கி
வாடுவ தடியில்வீழ்ந்து
வருந்துவ தருந்தவம்பின்
கூடுவ துணர்வுகெட்டுக்
குணமெலாம் வேட்கையேயாய்
நீடுவ தின்பமுத்தி
யித்தினின் றாகண்முத்தா.

(பொ-ரை.) கல்வி பொருந்தின மாதர் தம்முடன் புதிதாகக் கூடிய மாதரை நினைத்துத் தம்முடன் ஊடுவதானால் அவரை ஊடல் தீர்ப்பதற்காகத் தளர்தலும் அவர்கள் அடியிலே வீழ்ந்து வருந்துதலுமே யரிதாகச்செய்யுந் தவமானது. அப்படித் தவத்தின் நின்றபின் பந்த மகளிரோடுந் தன்னறிவு கெட்டுக் கூடுவது முத்தியாம். இந்திரியங்களெல்லாம் ஒன்றுபட விருப்பம் நிலைபெறுவது முத்தியின்பம், இவ்வழியில் நின்றவரே முத்தர்; எ-று. (உ0)

வீட்டினை யுளதென்றோதி
மெலிவதிங் கென்னைவீடு
காட்டினோர் கண்டோர் கேட்டோர்
கரியவை யுண்டேற்காட்டீர்
நாட்டினி லரசனாணைக்
கிசையவே நடந்துநாளு
நீட்டிய பொருள்கொண்டிங்கே
யின்பத்து ளிசைந்திடீரே.

(பொ-ரை.) காணப்பட்ட ஸ்திரீபோகத்தையனுபவியாது வேறே வீட்டின்பமுளதென்று தமோதி மெலியுந் தவத்தைச் செய்வதியாது? அந்த வீட்டினைக் காட்டினவர்களையும் கண்டவர்களையும் கேட்டவர்களையும் உண்டாகிற் சாட்சிகாட்டீர், அதுமுடியாதாகையால் லோகத்தில் ராஜவிருக்கினை வழிநடந்து காடோறுந் தேடிய பொருள்கொண்டு இப்பிரத்தியட்சமான இன்பத்தை இவ்விடத்திலே பொருந்துவீராக; எ-று.

உலோகாயிதன்மதம் முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுருப்யோநம:

விநாயகபுராணக் காப்புச்செய்யுள்.

(முன் தொடர்ச்சி)

அப்போது அச்சிவன் ஒரு யக்ஷரூபந்தாங்கி இந்திரன்முன்சென்று ஓருன்னதஸ்தானத்தி லிருந்தனர். இந்திரன்கோபித்து நீயாரடா யக்ஷா என்று கேட்டான். அதற்கு அவர் பயமற்று நீயாரடாவென்று இந்திரனைக் கேட்டார். அவன் கிலேசமுற்று மயங்கினான். அப்போது அவனைப்பார்த்து அங்கிருந்த வொருதுரும்பை யெடுத்து அவன் முன்னே போட்டு, இதைக் கொஞ்சம் நீ அசைத்திடு பார்ப்போமென்றனர் யக்ஷர். இந்திரன் அந்தத்துரும்பை அற்பமாகவெண்ணி அசைக்கப் பார்த்தான். அது அவனுடைய சத்தி முழுதையுங் கவர்ந்து அவனை யொருதுரும்புபோலக் கீழே விழுந்திடச்செய்தது. இந்திரன் வெட்கி இனி யென்னசெய்வதென்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது அக்கினியங்கு வந்து நீயாரடா யக்ஷா வென்று அதட்டிக் கேட்டான். அதற்கு யக்ஷமூர்த்தி நீயாரடாவென்று அக்கினியைக் கேட்டார். நான் திரிலோகங்களையும் எரிக்கவல்லவன், உன்னையும் பொசுக்கத்தக்கவன், நீ அகங்கரியாதே யென்று அக்கினி கூறினன். ஆயின் இந்தத் திரணத்தைமாத்திரங் கொஞ்சமும் சுட்டு நீறாக்குதி பார்ப்போமென்றனர் யக்ஷர். உடனே அந்தத் திரணத்தை அக்கினிதகித்தான். அது பிரயோஜனப்படவில்லை. அதனால் அக்கினி அதிக கோபங்கொண்டு தனது ஸப்தஜ்வாலைகளுந் தோன்ற வியாபித்து அதனைக் கொளுத்தப்பார்த்தான். அப்போதும் அந்தத்திரணம் நெருப்புக் கிரையாகாமனின்றது. அக்கினி பரிபவமெய்தி வருந்திக்கொண்டிருக்கையில் வருணன்-வாயு முதலானவர்களும் அங்கு ஒவ்வொருவராகவந்து யக்ஷமூர்த்தியை யெதிர்த்துத் தமது ஸாமர்த்தியங்களைக் காட்டினார்கள். இவர்களும் பரிபவமுற்று வருந்துகையில், பிரமன் அங்குவந்தான். பிரமனது வருகையைக்கண்ட யக்ஷமூர்த்தி புன்னகைகாட்டி இறுமாந்திருந்தனர். பிரமன் இடருழந்து யக்ஷமூர்த்தியைப் பார்த்து நீ யாவன் என்று கேட்டான். அதற்கு நீ யாவன் என்றனர் யக்ஷர், நான் திரிலோகத்தையும் படைத்தவன், நானே எல்லாவுயிர்களுக்கும் பிதாவாயுள்ளவன் என்றான் பிரமன். நீ யாவரையும் படைத்தகர்த்தாவாயின், என்னைநீ படைத்ததுண்டோ வென்றனர் யக்ஷர். அதற்குப் பிரமன் மயங்கியபோது அவனைப்பார்த்து நீ சிருஷ்டிகர்த்தாவாயிருப்பது பின்னாகட்டும், இப்போது இந்தத்துரும்பைக் கொஞ்சம் அசைத்திடு பார்ப்போம் என்றனர் யக்ஷர். பிரமன் அந்தத் துரும்பையசைக்கமுடியாமல் தனது பலங்குன்றி லஜ்ஜித்து வீழ்ந்தான். பின்பு விஷ்ணுவங்குவந்தார். விஷ்ணுவைப் பார்த்து நீயாவனென்றனர் யக்ஷர். நான் சர்வலோகரக்ஷக கர்த்தா, என்பெயர் விஷ்ணுவென்றார் அத்திதிகர்த்தா. நீயே லோகரக்ஷகனாயிருப்பது நிஜமாயின், எமக்கென்றாவது ஒரு துளி நீரேனும் பருகக் கொடுத்து எம்மை ரக்ஷித்ததுண்டோவென்றனர் யக்ஷர். விஷ்ணுமயங்கி நமதுகதி இப்படியாயிற்றேயென்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவரைப்பார்த்து நீ லோககர்த்தாவாயிருப்பதைப் பின்பு பார்த்துக்கொள்ளலாம். இந்தத் துரும்பை நீயாவது கொஞ்சம் அசைத்திடு பார்ப்போமென்றனர் யக்ஷர். விஷ்ணுவுக்கு ஒன்றுந்தோன்றாமல் யோசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது லோகமாதாவாகிய உமாதேவியார் அங்கெழுந்தருளினர். அவரைப் பார்த்தமாத்திரத்தில் யாவரும் பயந்து விழுந்து நமஸ்கரித்து நின்றார்கள். அப்போது தேவியார் விஷ்ணுவைப்பார்த்து இந்த யக்ஷமூர்த்தி எமதுபதியாகிய சிவனன்றோ வென்று சொல்லி மறைந்தருளினார். உடனே யக்ஷமூர்த்தியும் மறைந்தருளினார். சிவபெருமானது திருவிளையாடலை யறிந்த தேவர்கள் தங்களது அகந்தைவிலகித் திருவருளைச் சிந்தித்து வாழ்ந்தார்கள். இச்சிவமகிமை வேதத்திலும், சூதசங்கிதை முதலிய புராணங்களிலும் பிரகாசம் பண்ணப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் சிவனார் திருவுள்ளம் நினையாதபோது ஒரு அணுவும் அசையாதென்பது ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாயிற்று. சிவனியக்குவித்தாலன்றி அசேதனம் அசையாதென்னு முண்மையே இதனால் வியக்தமாகியது.

பிரமன் சிருட்டிகர்த்தாவாயிருப்பதும், விஷ்ணு திதி கர்த்தாவாயிருப்பதும், ஏனைய தேவர்முதலினோர் தத்தங்கருமங்களை நடத்துவதும் சிவனாரது திருவாணையின்படியேயன்றி வேறில்லை. இதுகாறும் யாம் விளக்கிக்காட்டிய வுண்மையால், சேதனாசேதனங்களை யியக்குமாறு பரமனமர்ந்த பண்பிதென விளங்கியது. இவ்வுண்மையினை விளக்கவே "அக்கரங்கட்கோருரு - சென்றிடுமகரம்போல நின்றனன் சிவ

ணுஞ்சேர்ந்தே" எனவும், "உலகமும பல்லுயிரு மொன்றி நிறைந்தோங்கி, யிலகுஞ் சிவனெம்மிறை" எனவும் பிறவான்றோர் கூறியதுங்காண்க, இன்னும் பலவுள. இவ்வளவும் ஸ்வபக்ஷவிளக்கமென்றறியத்தக்கது. பரபக்ஷங்களை வருவித்து நிரோதஞ்செய்வதாயின், விரியுமாகையால் மீண்டிம்மட்டி னிறுத்தினும்.

இனி, யாமெடுத்துக்கொண்ட பாடலில் "அகர வுகர மகரங்கடம்மாற்-பகருமொருமுதலாகி" என்ற பகுதியையும் விசாரிப்பாம். அகாரம-உகாரம்-மகாரம் என்னும இவை யொன்றுகூடியபோது ஓம் என்று ஒலிக்கும. ஓம் என்றதே "அகர வுகர மகரங்கடம்மாற் பகருமொரு முதலாகி" என்றதன் முடிவென்றறிக. இவ்வோமென்றதனையே, பிரணவம் என்று வேதங்கூறும். இதுவே தாரகம என்று பெயர்பெறும். உச்சாரண மாத்திரத்தில பாசத்தினின்றுந் தாண்டியுயரச் செய்கின்றமையால் ஓம் என்று கூறப்படுமெனவும், பிராணோத்கிரமணகாலத்தில் பரமாத்மாவினிடத்தில் சேர்ப்பிக்கின்றமையால் பிரணவம் என்று பெயர்க்கப்படுமெனவும், ஸம்ஸாரபந்தத்தைத் தாண்டப்பண்ணுகின்றமையால தாரகம் என்று ஸ்மரிக்கப்படுமெனவும் அதர்வசிரசு - ஜாபாலமுதலிய சுருதிகள் தொண்டுபட்டுத் துதிக்கும் மாத்திராநுமாகிய ஏகாக்ஷரஸ்வரூபர் விநாயகக்கடவுளென்றே யறியத்தக்கது. ஓம் என்னும் மஹாமந்திரம இவ்விநாயகமூர்த்தியினது வடிவமென்பதை இவரது யானைமுகமே சான்றுகூறும். இதனை, அகரவுகர மகரங்களாலாகிய ஓம்என்னும் முதல் இதுவென்றுதணியப்பட்டது. அகரவுகரமகரங்கள் வியஷ்டிப்பிரணவமும், ஓம் என்பது சமஷ்டிப் பிரணவமுமாம். சமஷ்டிப் பிரணவமாகிய ஓம் என்றது விநாயகரது வடிவமானவாறு வியஷ்டிப்பிரணவங்களாகிய அகர-உகர-மகரங்களும் அவ்விநாயகரது வடிவங்களேயாம், அன்றி இவரின் வேறுகாத ஸ்கந்தர் - உமை - சிவன் - என்பவர்களேயும் பிரணவவடிவங்களாக வேதங்கூறும். உமா என்பதில், உ - ம் - அ என்பவை அமைந்துகிடத்தலே காண்க. அகர வுகர மகரங்களடங்கிய உமா என்பதனை ஹைமதியை வேதசிகைகளே விளப்புமென்க. சிவனும், ஸ்கந்தரும அவ்வோங்கார வடிவினராதலே.

"எக்கலைக்கும் பூதங்க ளெவற்றினுக்கும் பிரமனுக்கும் மீசனென்னத்
தக்கமுதல் பரமபிரமஞ் சதாசிவனே யெனவேதஞ் சாற்றுமல்லால்
முக்கனல்சூழ் வேள்வியிற்சுப் பிரமணியனேயெனவு முக்காற்கூறும்
இக்கருத்தை யறியாமே யெவ்வாறு விவிப்ப தியம்புமின்னே"

என்னுங்காஞ்சிப்புராணச் செய்யுளானறிக. இது பிரமனை விடுவிக்குமாறு வந்துவேண்டிய தேவர்முனிவர் முதலினோரைப்பார்த்துச சிவபெருமான் கூறிய வுண்மையைத் தெரிவித்தது. இனிப்பிரமனை முருகக்கடவுள் சிறைப்படுத்தியதையுங் கொஞ்சம் விரித்துப், பின்பு அதனுண்மையையு மினிதுவிளக்குவாம்.

"பல்கலைக்கு முதலாகப் புகன்றிடுவ தோமென்னும் பதமாமந்தச்
சொல்விளக்கும் பொருளாயன்மாலீசனெனுமூவரெனச் சொல்வர்மேலோர்
மல்குமறை யுட்பொருளாய்ச் சுடரொளியா யோகுடையார் மனத்தே தோன்று
மல்கியசீர்ப் பிரணவத்தை யுணர்ந்தவரே வீட்டின்பமடையவல்லார்"

என்று பிரமன் முருகக்கடவுளது ஸந்நிதியிற் கூறினான். இதனை முருகக்கடவுள் பிழையெனக் கொண்டே அப்பிரமனைச் சிறைப்படுத்தினர். இதனால், அகாரம பிரஹ்மா, உகாரம விஷ்ணு, மகாரம் உருத்திரன் என்று கூறுவார் மதம அவலமாயிற்று. ஆயின் சுருதியிற் பல ஸந்தர்ப்பங்களில் பிரமனை அகாரமென்றும், விஷ்ணுவை உகாரமென்றும, உருத்திரனை மகாரமென்றும், பரமசிவனை ஓங்காரமென்றும் கூறுவதென்னை யெனின், அதனை விளக்குதும். ஒரு கட்டிடத்தில் மூன்றுஉள்ளறைகளிருந்தன. அம்மூன்றுள்ளறைகளிலுந் தனித்தனியே மூவர்குடியிருந்தார்கள், அம்மூவரும் இராமன் - பீமன் - காமன் என்பவர்களாம. இராமனிருந்த வுள்ளறை இராமனதென்றும், பீமனிருந்த வுள்ளறை பீமனதென்றும், காமனிருந்த வுள்ளறை காமனதென்றுங் கூறுவது குற்றமாகாது. குடியிருப்பவர்களை அவர்களிருப்பிடத்து கூறாமல் அவர்களே யவ்வுள்ளறைகளுக்கு ஸொந்தக்காரர் என்று கூறுவதே குற்றமாம, இந்த மூன்று உள்ளறைகளையுங் கொண்டுவிளங்கிய கட்டிடத்துக்கு ஸொந்தக்காரன் அவற்றிற் குடியிருக்கும் மூவருக்கும் வேறாகிய சோமனொருவனென்றறியத்தக்கது. இவன் அந்தக்கட்டிடத்துக்கு ஸொந்தக்காரனாயிருத்தல் சித்தம. இவனது கட்டிடத்திலடங்கிய வுள்ளறைகளுக்கு இவனைச சொந்தக்காரனென்பதொழிந்து குடிக்கூலிக்காரரை ஸொந்தக்காரரென்று கூறுவது தகுதியாகாது. இவ்வுபமானத்தை முறையே சேர்த்துப் பார்க்கின், அகரவுகரமகரங்களில் வசிக்கும் பிரமன் முதலிய மூவரும. அவ்வக்ஷரத் திரயங்களுக்குஞ் சொந்தக்காரராகார். அவர்களவ் வெழுத்துக்களில், தனித்தனிக் குடியிருப்பவர்களென்றே அறியத்தக்க

து. ஆகையால், அகரவுகர மகரங்களுக்கும், அவற்றையுடைய ஓங்காரத்துக்குஞ் சிவபரஞ்சுடரே கர்த்தாவென்று தெளியவேண்டியது.

இனி "வேறுமாகி" என்பதனையும் விசாரிப்பாம். அகரவுகர மகரங்களாக விரிந்தபோது மூன்றெழுத்தாயும், இம்மூன்றுங்கூடி ஓம் என்று உச்சரிக்கப்படும்போது நாதமாயும், ஓம் என்று எழுதும்போது விந்துவாயும், முதன் மூன்றெழுத்தும் இவ்விந்து நாதங்களாகிய வரிவடிவும் ஒலிவடிவுங் கூடியபோது ஐந்தெழுத்தாயும் விளங்குவது ஏகாக்ஷரமாகிய விநாயகரது மந்திரத்திருமேனியேயாம். இவ்வோமென்னும் மந்திரம் இதரதேவதாபரமான மந்திரங்களின் முதலிற்சேர்த்துப் படிக்கப்படும் வழக்குண்மையால், இதனை யொன்றோடொன்று சேர்த்துப் பயமால வேறுபடுத்தி அநுஷ்டிக்குமாதிக்கியத்தையும் விளக்குதற்பொருட்டே "வேறுமாகி" என்ற பிரயோகம் நின்றுபயன்செய்ததென்க. இன்னுங்கொஞ்சம் இதனை விளக்கிக்காட்டுகின்றோம். "கேசவாயநம:" என்று ஒரு மந்திரத்தை யுச்சரிக்கும்போது அதன் முதலில் ஓம் என்பதைச் சேர்த்து "ஓம் கேசவாயநம" என்று உச்சரிக்கவேண்டும். இப்படியே எந்த மந்திரத்தையும் படிக்கவேண்டும். ஓம் என்பது சேராத வொருமந்திரமுமில்லை. இவ்வோமென்பது சேராதபோது மற்றமந்திரங்கள் பயன்படமாட்டா. ஓமென்பதுயிரும், ஏனை மந்திரங்களுடலங்களுமாம். உயிரில்லாதபோது உடலங்கள் இயங்காவாறு ஓமென்பது சேராதபோது ஏனைமந்திரங்க ளியங்கமாட்டாவென்க. உயிரில்லாத வுடலங்கள் பிணங்களாயினவாறு ஓம் அல்லது பிரணவமில்லாத மந்திரங்கள் பிணங்களேயாகும். இந்நியதி ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்துக்கு மாத்திரங் கிடையாது. பஞ்சாக்ஷரமென்பது ஐந்தெழுத்து. இவ்வைந்தெழுத்து "ந - ம - சி - வா - ய" என்பதேயாம். இதன் முதலில் ஓம் என்பதில்லை. இது சேர்ந்தால் பஞ்சாக்ஷரமென்பது கெட்டு ஷடாக்ஷரம் என்று சொல்லவரும். அப்படியேற்பாடில்லை. ஓம் என்பது சேராமலே பஞ்சாக்ஷரம் ஜீவித்தும், ஓம் என்பது சேர்ந்தே ஏனைமந்திரங்கள் ஜீவித்தும் இயங்கலால் பஞ்சாக்ஷரமந்திரம் ஜீவிதமந்திரமென்றும், ஏனைய தேவதாபரமான மந்திரங்கள் பிரேதமந்திரங்களென்றும் அறியத்தக்கது. எல்லாமெய்யெழுத்துகளிலுஞ் சேர்ந்து அவ்வெழுத்துக்களை அகரம் இயக்குதல் போலவே எல்லா மந்திரங்களிலுஞ் சேர்ந்து ஓம்என்னும் மந்திரம் உயிர்ப்பிக்குமென்க. பஞ்சாக்ஷரத்தின் மாத்திரம் சேராதது என்னையெனின், பஞ்சாக்ஷர மிப்பிரணவத்தைப்போலத் தானே யியங்குமாற்றலுடையதாதல் பற்றியென்க. பிரணவம் வேறுதுணை வேண்டாது உச்சரிக்கப்படுவதுபோல பஞ்சாக்ஷரமும் வேறொன்றினாச்சிரயமில்லாமலுச்சரிக்கப்படுந் தகைமையினதாதல் காண்க. ஓம் என்பதும் பஞ்சாக்ஷரமென்னும் பெயர்பெறலால் இரண்டுந் தம்மில் வேறுபடாத வொரேமந்திரமாகியவினால் பஞ்சாக்ஷரம், ஸூக்ஷ்மபஞ்சாக்ஷரம் என வெளிப்படை உபயோகமாமென்க. இதுநிற்க. அஷ்டாக்ஷரி என்னும் மொருமந்திரம் நூல்களிற் கேட்கப்படுகின்றது அது "ஓம்-ந-மோ-நா-ரா-ய-ணா-ய" என்பதேயாம். இதில், ஓம் என்பதை நீக்கின், அஷ்டாக்ஷரி என்பது கெடும் ஓம் என்பது சேராதபோது அந்த மந்திரம் அவலமாம். ஓம் என்பது பிரதக் மந்திரம். இந்த மந்திரமே யோகிகள் தியானிக்கும் (அ-உ-ம) எட்டு இரண்டும் ஆகியமந்திரம்.

இனி அவ்வோமென்பது அஷ்டாக்ஷரியோடுசேர்ந்து பிரிபடாமலிருப்பதால் அதனை அஷ்டாக்ஷரியின் அமிசமெனவும், அது ஏனை மந்திரங்களிற் சேர்ந்து உபகரித்தலால் அஷ்டாக்ஷரியே தனதுடைய அமிசத்தால் ஏனைமந்திரங்களுக்கு உயிர்ப்பைத் தருகின்றதெனவும் ஆசங்கை பிறக்கலாம். இது அஸங்கதம். எங்ஙனமெனின், ஓம் என்பதிலடங்கிய அகாரஉகார மகாரங்களில் உகாரவாச்சியன் விஷ்ணுவென்பதை முன்னே விளக்கியிருக்கின்றோம். இவ்வுகாரஸ்தானமும் பிரணவமேயன்றி நாராயணருக்கு ஸொந்தமாயினதில்லை. இவ்வுகாரமும், இதற்கு முன்னும் பின்னும் போந்த அகார மகாரங்களுமாகிய வியஷ்டிகள் சேர்ந்த ஸமஷ்டி பிரணவரூபமாயுள்ளது துரிய சிவமென்று வேதத்தில் பலவிடங்களிற் படிக்கப்பட்டிருக்குமுண்மையால், அத்துவிதமாயுள்ளதும், நாலாவதாகியதுமாகிய துரியசிவத்துக்குரிய ஓம் என்னும் மந்திரராஜத்தைச் சேதனவிசிட்டராகிய நாராயணருக்குச் சொந்தமெனவாதிப்பது கூடாது. அன்றி, ஓம் என்பது அஷ்டாக்ஷரியி னமிசமாயினவாறு ஏனை ஏழு எழுத்துக்களும அவ்வஷ்டாக்ஷரியினது அமிசமாகவேண்டுமன்றோ? இதனால், ஓமென்பது இதர மந்திரங்களிற் புகுந்தும், தனித்தும் பயன்செய்தல்போல ஏனையெழுத்துக்களுந் தனித்தனி யிதரமந்திரங்களிற் புகுந்தும், தனித்தும் பயன் செய்திடல் வேண்டுமன்றோ? அங்ஙனமில்லாமையானும், அதுவா அவ்வெழுத்துக்களைப் பிரித்திடின், அவையொருபயனுந் தராதொழிதலானும், அவற்றோடிணைப்பட்டதாக ஓம் என்றதை யெண்ணுவது மதியீனமாக

வே முடியும். இனி முடிவுரையாதெனின், நாராயணமந்திரம் ஓம் என்பது நீங்குமாயின், கேவலம் ஜடத்வமெய்தி யழியுமென்பதேயாம். அங்ஙனமாகாவண்ண அதற்குபகரிக்கு முபகார நிலையினதாகவே பிரணவம் ஆதாரவாயிருமென்க. இந்தப்பிரணவம் ஏனை மந்திரங்களிற் பிங்கஸம்பந்தத்தையும், நாராயணமந்திரத்தில் அபிங்கஸம்பந்தத்தையும் பெற்றிருத்தல். காண்க. நாராயணர் ஏனையதேவர்களை நோக்கஆதிக்ய முடையவராகையாலிவரது மந்திரத்தில் அபேதஸம்பந்தமுடைமைபிரணவத்துக்குண்டாயினது ஸாமஞ்சஸமேயாம். இந்தவுண்மை நியாயங்களால் "வேறுமாகி" என்ற நயம் இனிது பிரகாசமாயிற்று. இது நிற்க.

மேலேபிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட நாராயணபரமான அஷ்டாக்ஷரி ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரியைப்போல வேதத்தினது ஹ்ருதயம், அல்லது மத்தியிற் படிக்கப்படாமையாலும்: ஆதியந்தங்களிற் கேட்கப்படுவது ஓம் என்பதேயாகையாலும், அஷ்டாக்ஷரிக்குப் பூர்வபட்சிகள் கூறும்பலம் நிஷ்பலமேயாம். வேதத்தினாதியந்தங்களிற் படிக்கப்படும் பிரணவத்தை நாராயணமந்திரந்தொடர்ந்து அஷ்டாக்ஷரியாக நிலைக்குமானால், எதிரிகளது மனோரத மீடேறலாம். அங்ஙனமில்லாமைக்கு யார் என்னசெய்யலாம்? வேதத்தின் முதலிலும், முடிவிலும்போந்த பிரணவம் துரீயசிவ வடிவமாயினமையாலும் இடையிற்போந்த ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரியும் அச்சிவனது வடிவமாயினமையாலும் ஓமென்னும் பிரணவ தாரகம் சிவஸ்வரூபவாகிய விநாயகப்பிரானது ஏகாக்ஷரியாகி, யாவுமியங்கக்கலந்தும், அவற்றின் வேறு என்பதுதோன்றத் தனித்தும் நடை பெறுவதுணர்ந்த ஞானிகள் மகிழ்வரென்க. இவ்வோமென்பது "ஈசாந:" என்று தொடங்கிய மந்திரத்தில் "ஸதாசிவோம்" என்று தொடர்ந்துநிலைத்திருப்பது ஸித்தமாகையாலும், இதனை மேலிடங்களில் யாம்பிரகாசிப்பித் திருக்கின்றமையாலும், இச்சிவமந்திரம் வேதமாகியவுடம்பிற் கலந்த வுயிராயுள்ளதெனவேதவித்துக்கள் துணிந்து கூறுகின்றமையாலும் இம்மஹாமந்திரத்தினது ஸ்வரூபமாகிய பிரணவத்தைப் பிரதக் மந்திரமென்பதொழிய அஷ்டாக்ஷரியின சமென்று கூறுதல் நியாயவாதிகளது சபையில் நிலைத்திடாதென்க.

அக்ஷரத்வயாத்மகமாகிய சிவ என்பது பஞ்சாக்ஷரியின் மத்தியிலிருக்கின்றதெனவும், பஞ்சாக்ஷரி ருத்ரத்தின் மத்தியிலிருக்கின்றதெனவும், ஸ்ரீருத்ரம் ஏழுகாண்டங்களோடுகூடிய எஜுர்வேதத்தினது நாலாவதுகாண்டத்தி லிருக்கின்றதெனவும், நாலாவதுகாண்டம் எஜுர்வேதம் "திரயி" என்னும்பேருடைய ருக்நெஜுஸ்ஸாமங்களி னிடையி லிருக்கின்றதெனவுங்கூறி, சிவ என்னும் பதத்தால் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரி சிறந்ததென்றும், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரியினால் ஸ்ரீருத்ரம் சிறந்ததென்றும் ஸ்ரீருத்ரத்தினால் நாலாவதுகாண்டம் சிறந்ததென்றும், நாலாவது காண்டத்தினால் ஏழுகாண்டங்களோடுங் கூடிய எஜுர்வேதம் சிறந்ததென்றும், எஜுர்வேதத்தினு லேனையிரண்டு வேதங்களுஞ் சிறந்து எல்லாவேதங்களும் பிரமாணமாயினவென்றும் வைதிகோத்தமர்கள் வந்தித்து வாழ்த்துகின்றார்கள். இதனை

> "மும்மறையுணடுமறையின் முனிவிலெழு காண்டத்திற்
> செம்மைதருநடுக்காண்டஞ் சேர்ந்தவெழு சங்கிதையி
> னம்மநடுச்சங்கிதையி னடுயீரெழுதித்தநடுப்
> பொம்மலுறவமர்மனுவின் பொருளாவானெவன்வமந்த"

என்னும் பாடலானும் மறிந்திடுக. இந்த வியவஸ்தையால், சிவமந்திரம் வேதத்தின் மத்தியில் அதனது ஆன்மவடிவமாக நிலைத்திருத்த லினிதுபிரகாசமாயிற்று. ஆன்மஸம்பந்தம் பெறுதஜடம் பிரேதசப்தத்தால் வெளியாமாகையால், சிவசப்தசிரவணம் பெறுத வேதமு மவ்வாறே முடியுமென்க, வேதம் சிவசப்தத்தை ஹ்ருதயத்தில்வைத்து உச்சரித்திருப்பதுகொண்டே அவ்வேதம் ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாகிய ஸப்பிரமாணமாயினதுகாண்க. இதனால், வேதமுழுதுஞ் சிவமயமென்று தெளிவதே வைதிகர்ஸம்மதம். முன்னும், இடையும், பின்னுஞ் சிவமயமாய்விளங்கிய வேதத்தில் நாராயண பரமாயுள்ளது பிரணவமென்று பிரஸங்கிப்பது கிலுஷ்டகல்பநமாமேயன்றி ஸாதுமார்க்கமாகாது. இந்த விசாரத்தால் ஓமென்னும் பிரணவம் சிவபரத்வபோதகமாவதன்றித் தேவதாந்தரங்களின் பரமாகாதென்னு மெமதுபட்சம் வேறொன்றிப் பொலிவெய்தியது. இன்னுமொன்று சொல்லுகிறோம்.

சு. சோமசுந்தரநாயகர்,
வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்.

(இன்னும்-வரும்)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானஸம்பந்தகுருவேநம:

சிவபுண்ணியமகிமை.

சிவம் என்பது வேத சிவாகமங்களாற் பிரதிபாதிக்கப்படும் பரதத்வப்பொருளாம். இதனையே பதியென்று கூறுதலுமாம், இதற்கு வேருயுள்ளவை அபரவஸ்துக்களாம். அவை பசுபாசங்களென்று சொல்லப்படும். பதி-பசு-பாசங்களாகிய இம்மூன்றனுள் பதி நிர்மல சித்தும், பசு மலின சித்தும், பாசம் கேவலம் மலினமாகிய அசித்துமாம். இவற்றுள், அசித்தாகிய பாசநீங்கலாகப் பசுவைக் குறித்துச் செய்யும் புண்ணியம் பசுபுண்ணியமும், பதியைக் குறித்துச் செய்யும் புண்ணியம் பதிபுண்ணியமுமாம். இப்பதிபுண்ணியந்தானே சிவபுண்ணியமென்று பிரசித்தியடையும். பசுபுண்ணியம்-பதிபுண்ணியம் என்னுமிரண்டனுள் பசுபுண்ணியம் சிறுபான்மை செய்யத்தக்கதும், பதிபுண்ணியம் பெரும்பான்மை செய்யத்தக்கதுமாம். இனிப்பசுபுண்ணியம், சுமைதாங்கி - திருவாசல் - தடாகம்-கூபம்-தண்ணீர்ப்பந்தர் - அன்னசத்திரம் - வித்தியாசாலை முதலியனவாம். பதிபுண்ணியமோ வெனின், அத்யயனபாடசாலை-குருபூசைமடம்-பழுதுற்றதீர்த்தங்களைப்புதுப்பித்தல்-சிவாலயத்திருப்பணி-கும்பாபிஷேகம் - சிவாலயத்துக்கு அபிஷேக நிவேதனம்-திருவிளக்கு-மலர்மாலை - கற்பூரக்கட்டளை முதலியனவாம். இவ்விருவித புண்ணியங்களில் பதிபுண்ணியமே மிகச்சிறந்ததா மென்றறிக. பசுபுண்ணியந்தவறினும் பதவு கூடும், பதிபுண்ணியந்தவறின் மதியில்லதோர் குற்றமாகுமென்றறிக. இதனை "ஆற்றருநோய் மிகுமவனிமழை குன்றும், போற்றருமன்னரும் போர்வலிகுன்றுவர் - கூறறு நைந்தான் திருக்கோவில்களானவை - சாற்றிய பூசைகட் பிடிற்றேன்" என்னுந் திருமந்திர வுரையானறிந்தின்புறுக. இவ்வுண்மை தேராது நம்மனோர் சிவாலயத்திருப்பணியையும், ஏனைய சிவதருமங்களையுங் கைவிட்டபாவத்தின் பயனன்றே நாற்பது வருடகாலமாக மழைசெம்மையாய்ப் பெய்யாமலும், அதனால் கொடிய பஞ்சங்களதிகரித்தும், புருஷர்கள்-ஸ்திரீகள்-சிசுக்கள்-முதலினோர்க்குக் கால்வீக்கம்-விஷைவாதம்-தேகரணங்கள்-சுரநோய்-வாந்திபேதி-வசூரி முதலிய நோய்கள் விர்த்தியாகியும், பெருங்காற்று - பெருவெள்ளங்களால் பல பல சேதங்களுண்டாகியும் உலகில் துன்பம் பெருகததலைப்பட்டது ? இவ்வசம்பாவிதங்கள் தொலைய வேண்டின் பதிபுண்ணியபரிபாலனமே முக்கிய ஏதுவாம்.

இப்பதிபுண்ணியத்திறத்திலப்பட்டோர் முக்கியமாகச் செய்யத்தக்க காரியமொன்றுண்டு, அது சிவார்ச்சகர்களாகிய ஆதிசைவர்களைப் போஷித்தலாம், உண்டுப் போஷணையென்றது அன்னபானீயங்களைக் கொடுத்தலேயன்றி அவர்களுக்கு வித்யாவிர்த்தி-சிவாகமத்தேர்ச்சி-தீக்ஷாஸம்ஸ்கார முதலிய சைவநலன்கள் பெருகச்செய்வதுமாம். "தாவரசங்கமங்களென்றிரண்டுருவினின்று மப்பரன் பூசைகொண்டு மன்னுயிர்க்கருளைவைப்பான்" எனறு சுருதி கூறுகின்றது. தாவரம் சிவலிங்கமூர்த்தமும், சங்கமம் சிவாசாரியமூர்த்தமுமாம், சங்கமபூசைமுதலும், தாவரபூசை இரண்டாந்தரமாகச் செய்யவேண்டியது. சங்கமபூசை இனைத்தென்று மேலேகூறினும் இந்தப்பூசை சரிவர நடைபெறின், உலகுக்கொரு தீங்குமின்றும். இப்போ துலகில நடவடிக்கை யெப்படியிருக்கிற தெனின், அவர்களில், ஒவ்வொருவருக்கும் திருக்கோயில்களில் மாதமொன்றுக்கு ஐந்து நாள் எட்டுநாள் பூசைமுறை யேற்பட்டிருக்கின்றது. இவைகளுக்கு முறையே ஐந்துபட்டை எட்டுப்பட்டை வெற்றன்னமும், ஐந்துபணம் எட்டுப்பணம் கைச்சம்பளமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இந்தச்சம்பளமும் மாசமாசங்கிடைப்பதில்லை. இவ்வளவு பெரியவருவாயைக் கொண்டு அவர்கள் எப்படி ஜீவிப்பார்கள். அவர்களது குடும்ப ஸம்ரக்ஷணையோடு குழந்தைகளுக்கு உபநயனம்-கலியாணம் ஆசாரியாபிஷேகமுதலிய நன்மைகள் இடையிடையே நடைபெறுதற்குமார்க்க மெங்கே ? தக்க ஏற்பாடுண்டாகாமையால் அவர்கள் திவசம்-சவண்டி-கிருகப்பிரவேசம - சோபனம்-கலியாணம் முதலிய விசேடங்களுக்கு வீடுவீடாய்த் திரிந்தலைந்தலைந்து தங்கள் கௌரவத்தையுமிழந்து வருந்துகின்றனர். இவைகளை நாம கவனியாமல் அவர்கள் நன்றாய்ப்படிப்பதில்லை. ஒழுக்கந்தவறுகின்றனர். அவர்களுக்குப் பூசைவிதி தெரியாது அவர்கள கண்டருதாரக்ஷந்தரிப்பதில்லை. காலத்தில பூசைசெய்வதில்லை சிவ திரவியங்களை அபகரிக்கின்றனர் என்று வீணபவாதங்களை யேற்றி வெறுத்துக் கொள்ளுகின்றோம். இது சுத்தபிசகு. இனிநாம செய்யவேண்டியதைக் கூறுகின்றோம்.

ஆதிசைவப்பிள்ளைகளுக்கு ஒவ்வொரு முக்கிய சிவக்ஷேத்திரங்களில் வித்யாசாலை யேற்படுத்தி, கீர்வாணம தமிழ் என்னுமிரண்டு பாஷைகளையுங் கற்பித்தல்வேணடும். கீர்வாண பாஷையில வேதசிவாகமங்களைப் பயிலச்செய்வது போலத் தமிழ்ப்பாஷையில் தேவார திருவாசக முதலிய சைவத்திருமுறைகளையும் சிவஞானபோத முதலிய மெய்கண்டநூல்களையும் பயிலச் செய்தல் வேண்டும் மதுரை முதலிய ஏகதேச இடங்களில் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார்களில் ஏகதேசிகள் இவ்வாதிசைவ தர்மபரிபாலனஞ் செய்து வருகின்றனர். நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார்களில் பெரும்பாலார் தர்மசீலர் என்ற பெயர்வகிக்கினும் அவர்கள் இத்தகைய பரமசைவ தர்மங்களில் பிரவேசிப்பதில்லை. ஸ்மார்த்தர்களுக்கு அன்னமிடல், அவர்களுக்குப் பலவிததானங்கள் செய்தல் முதலிய ஸாமானிய காரியங்களையே செய்து வருகின்றனர். இவர்கள் சிவாலய ஜீர்ணோத்தாரணம் கும்பாபிஷேகம் முதலிய பதிபுண்ணியங்களைச் செயவதில்லையோ வெனின். பதிபுண்ணியவுணர்ச்சியில்லாமலும், பதிபுண்ணியத்துக்கும் தாங்கள் செய்யும் ஏனையதர்மங்களுக்குந் தாரதம்யங்காணாமலும் "எல்லசெட்டி லேகா, ஏக லேகா" என்றதுபோல எல்லாவற்றையுங் குழறுபடையாக்குவதால், அதுகணம் பெற்றில தென்க. இந்தச் செட்டிமார்கட்டணப் படிச்செய்கின்றார்களோ வெனின், இரண்டு மூன்று தீக்ஷைகளைப் பெற்றுச் சைவர்களென்று பிரசித்தியடைந்திருக்கும் ஏனைய மரபினரும் அப்படியே செய்து வருகின்றனர். தங்களது மரபொழுக்கமிதுவேதென்று சிஷ்யர்களுக்குத் தெரிந்து நடவாதபோது

அவர்கள் தமது ஆசாரியர்கள் பெருமையறியாது அவர்களைப் பூசிப்பதில்லையென்று நாம் வெறுத்துக் கொள்வதுதானெப்படி; ஆசாரியர்களைப் போஷித்தல் வேண்டுமென்றபடிச் சிஷ்யர்களுஞ் சீர்பெறவேண்டியது ஆவசியமாம். தாங்கள் சீர்பெற்றுத் தங்களாசாரியர்களையுஞ் சீர்பெறச் செய்வதை விட்டுப், பரதர்மங்களில் சைவர்களாகிய நம்மவர்தலைப்பட்டுக் கெடுதல் குலஸ்திரீயானவள்தான் பாதுகாக்கத்தக்க கற்பு இனத்தென்றறியாமலும், தனது காதலனைப் பாற்செய்யத் தக்க பணிவிடைகளைச் சாமானியமாக்கி, அவனது காலின் கீழொதுங்கும் ஏவலாளர்களிடத்தில் அளவுக்கதிகமான பணிகளை மெய்யன்புடன் புரிதலும் இவ்வொழுக்கம் பூண்டொழுகீன நிலையோடுதானே சேரும் பெற்றியினதாமென்றறிக. சைவ சமயிகளுக்கு விதித்த பதிபுண்ணியங்களை அவர்கள் செய்யாமலும் ஏனையோருக்கு விதித்த ஸாமானிய புண்ணியங்களைச் செய்யும் வருதல் வேரில் விடவேண்டிய நீரைத்துநிலை விடுவது போலப் பயனற்றதாய் முடியுமெனல்சித்தம். சைவர்கள் ஆதிசைவர்-மஹாசைவர்-அநுசைவர்-அவாந்தரசைவர் முதலிய சிவசம்பந்திகளுக்கே அன்னமளித்தல்வேண்டும், எல்லாதானங்களையும் அவர்களுக்கே செய்தல் வேண்டும். மேலே மஹாசைவப்பிரஸ்தாபஞ் செய்தோம், மஹாசைவராவார் வேதசிவாகமங்களைத் தழுவிநிற்போர். இவர்கள் வேதியரில் சிவாகமவிதிப்படிச் சைவஸம்ஸ்காரம் பெற்றவர்கள். இவர்கள் வேதசிவாகமங்களைப்பதி வாக்கெனத் துணிந்து இருடியர் செய்த மிருதிகளை அவற்றோடு விரோதியாதவழித் தழுவுவார்கள். இவ்வுத்தம வேதியர்க்குத்தானுநில ஸம்ஸ்காரங்கள் செய்தலேயாம் குறைகூறில பென்க. மேலேயாம ஸமார்த்தர் என்று கூறியது சிவாகமங்களிலும் ஸமிருதியுக்தாங்கது என்றும், சிவாகமம் வேதியர்க்குரு கமல்ல வென்றும் சிவ வேதியர் தமமிற்குழ்ந்தவர்களென்றும் சொல்லிச் சிவசாத்திர நிந்தை சிவனடியார் நிந்தைகளிற்றலைப்பட்ட விபரீதரையேயாம். இன்னோர் பசுபதிப்பெயரியதனி முதற்கடவுளோடு ஏனைய சில்லறைத் தெய்வங்களைச் சமமென்றுபாராட்டிச் சிவநிந்தையைப்பரவன்னமாகக் கொண்டொழுகலாலிவர்களுக்கு பகரிப்பவர் செய்கையுஞ் சிவத்துரோகமாகவே முடியும். இதனுண்மை பின்வாக்கியங்களாலும அறிந்தின்புறுவர் பெரியோரென்க.

அருணகிரியந்தாதி.

"ஆனவர நல்குநதி யாயிரஞ்சென் றுடுகிலென்
தானம் பதினாறுந்தான் செயிலென் — ஞானங்க
ளஞ்சுடையார் சோணகிரி யண்ணறனை யெண்ணாத
நெஞ்சுடையார் பூதலத்தே நின்று."

சிவஞானசித்தியார்.

"பரனடிக் கன்பிலாதார் புண்ணியம் பாவமாகும்
அரனடிக் கன்பர்செய்யும் பாவமும் புணியமாகும்
வரனுடைத் தக்கன்செய்த மாவேள்வி தீமையாகி
நார்தமிற் பாலன்செய்த பாதக நன்மையாய்த்தே."

இந்தப் பிரமாணங்களாலே பரமபதியாகிய சிவபரஞ்சுடரைவிட்டுச் செய்யும் புண்ணியம் புண்ணியமாகாதென்பதே சித்தம். இப்படி புண்ணியத்திற் றலையாயது சிவாலயத்திருப்பணி, அதிற் சிறந்தது கும்பாபிஷேகம், அதிலுஞ் சிறந்தது நித்திய நைமித்திகம், அதனிலுஞ் சிறந்தது ஆதிசைவபூசை, இந்தப் புண்ணியங்களை மந்திரக்கிரியாபாவனைகளோடு முக்கரணங்களுமொருங்குச் செய்தல்வேண்டும். இவற்றுள், ஆதிசைவபூசையானது தளிர், இலை, மலர், காய், கனி முதலியவற்றிற்குக் காரணமான விதைப்போன்றதென அறியத்தக்கது. இவ்வருமையுணர்ந்து சிவபுண்ணியத்திற் றலைப்படும் பாக்யசாலிகள் வெகுசிலர். பிறரெல்லாம் பெருமைக்குத் திருப்பணி விஸ்தாரமாகச்செய்தும், மந்திர மூர்த்திகளாகிய ஆதிசைவர்களை வேலைக்காரராக வெண்ணியும், அவர்கட்குள் வேலைக்காரராயமர்ந்துள்ள ஏனைய விப்பிரர்களை அதிகமாக மதித்து அவர்களுக்குத் தானதருமங்களைச்செய்தும் கெடுகின்றனர். இது காலசுபாவமேயாம், இது என்போலுமெனின், நன்செய், புன்செய், சொர்ணதாயம், தோப்பு, தோட்டம், பாயகால், வடிகால் முதலிய சகல சமுதாயங்களும், யாறு, குளம் குட்டைகளுமுள்ள நல்லகிராமங்களைப் பயிர்செய்து பெரும்பயனடைவதை யிழந்து, காடு, மேடு சூழ்ந்து பாயகால், வடிகால், சொர்ணதாயம், தோட்டம், தோப்பு, யாறு, குளம், குட்டைமுதலிய ஜலங்குணிரமபாத அவலகிராமங்களைத்தேடியடைந்து முத்துலைபோட்டு மிகுந்த பாடுபட்டுப் பாட்டிக்குத்தக்க பலனடையாது அற்பபலனையடையும் செய்கைபோலு மறியத்தக்கது. அன்றியும், புண்ணியம்வழிவிட்டதனால், சிவாலயத் திருப்பணியிலிறங்கினவர் தம்முட்சிலர் விரைவிற் செய்து முடிக்காமலும், விரிவிற் புத்தியைச்செலுத்தி, அது முடிதற்குள்ளே சில ஏச்சரவுகளைக் கொண்டுவந்து போட்டுக்கொண்டு எடுத்த திருப்பணியைக் குறைவாக விடுதலும், அதனால், கும்பாபிஷேகத்துக்குத் தடையுண்டுபண்ணியும், நித்திய நைமித்திகங்களை நிறுத்திவைத்தும் பல இடையூறுகளைத் தேடிக் குளிக்கப்போய்ச் சேறுபூசிக்கொள்வாரொப்பப் பாவங்களையார்ஜிக்கின்றனர். இதற்கெல்லாங் காரணம் சைவநூல்களைக் கற்றும், கற்ற பெரியோர்களைக்கலந்தும் சிவபுண்ணியத்தின்மகிமையறியாத குறைவேயாமென்றறிக "பெரியாரைத் துணைக்கொள்" என்றருளிய அன்னையினது அமுதவாக்கைச் சிந்தித்து வாழ்வோரை இவ்வல்லலெல்லாந் தொடராவென்க. இவ்வுண்மையுணர்ந்தோர் பதிபுண்ணியத்திற் பதிந்த மனமுடையோராய், எவ்வித விடையூறும் நேராதபடி அதனைத் திருவருட்டுணையான் முடித்தும், முடிப்பித்துஞ் சிவப்பிரஸாதமெய்திச் சுகிப்பரென்க. இத்தகைய சைவஸாதனங்களிற் றலைப்படும் பெரியோர்பின்னுஞ் செய்யத்தக்க காரியங்களை ஈண்டுச் சிறிது கூறுவாம்,

உத்தம சிவக்ஷேத்திரங்களில் குருபூசை மடம் ஏற்படுத்தல் வேண்டும். அதில், சைவசித்தாந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் நால்வரது திருநட்சத்திர சுபதினங்களிலும், ஏனைய நாயன்மார்களது திருநட்சத்திர சுபதினங்களிலும் அத்தியாவசியமாய் அபிஷேக அலங்கார தூபதீபாராதனை மகேசுவர பூசையோடு திவ்யோத்ஸவங்கள் நடத்திடல்வேண்டும். அன்றியும், பொருள் கைகூடினால் ஏன்புது நாயன்மார், ஸ்ரீசேக்கிழார்சுவாமிகள், சந்தானகுரவர்முதலிய சைவசித்தாந்தத் தலைவர்களுக்கு அவரவர்களது திருநட்சத்திர சுபதினங்களில்

மேற்கூறியவாறே இவ்வேறுபாடுகள் நடத்திவரலாம். இப்படிப்பட்ட புண்ணியகாலங்களில் மகேசுவரர்களாய வாதக்க அடியார்களைச் சமயம், விசேடம், நிர்வாணம், ஆசாரியாபிஷேகமுதலிய சைவ ஸம்ஸ்கார தாரதம்ய மறிந்து பூசித்தல்வேண்டும். அவர்கள் விபூதி, கண்ட ருத்ராக்ஷம், சிரசு ருத்ராக்ஷமுடையவர்களா யிருத்தல்வேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்களது திருவடிகளிலேயே பூவு நீருங்கொண்டு அர்ச்சித்து அன்னம் படைத்து ஆராதிக்கவேண்டும். "பூணப்பதற் குசக்கணியினைக் கூசுமவர் தம்முகத்தைக் - காண்பதற்குக் கூசுமரன் கைத்து" என்னுந் திருவாக்கால் உருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்யாதார் நிஷேதிக்கப் படுகின்றனர். ஆகையால், சற்சைவர்கள், மற்றச்சைவர்கள் முதலிய யாவரும் சிரசு, கண்டம் முதலிய இடங்களில் (விபூதியைப்போல) அத்தியாவசியம் உருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்தே தீரவேண்டும். மற்றக் காலங்களில் தரிக்க நேராவிடினும் அவர்கள் மகேசுவர பூசை நிகழ்த்தப்படும் காலங்களில் கட்டாயமாய்த் தரிக்கவேண்டியது மரபாமென்றறிக. அவ்வாறு தரிக்கச் சம்மதியாதவர்களை (சிவசின்னத்தை அவமதிப்பாராகத் தள்ளுபவர்களை) நாம் பந்தியினின்றும் தள்ளக்கூடாதோ; சைவ சாதனங்களை விழையாதவர்களைக் குறைகூறிய வாக்கியங்கள் வருமாறு:—

'பூதியணி யாதவர்கள் புந்தி சுடுகாடு
ஆதிபர னுமமுறை யாதவர் கனுமர்
சோதிவிழி தந்தமணி அணியாதவுடற் பூணுப்
பாதக ரெடுத்தவுடல் பணிதியுட லாமால்"—எனவும்,

"சதாவேத தபோவிப்ரோ - பூதிருத்ராக்ஷ வர்ஜிதஃ
சுபாசண்டாள பாண்டஸ்தம் - ததாபாகீரதீஜலம்"

போதவற்றானுண்மை விளங்கும்.

இப்படி வைதிக நூல்கள் சைவசாதனங்களிழந்தாரை வாழ்த்தலால், பூர்வ புண்ணியமுடையார் அவற்றைத் தழுவி வாழ்கின்றனர் என்க. அவர்களைப் பூஷிக்கும் வாக்கியங்களை இனியீண்டெழுதுகிறோம்.

"அணிவ தென்று முருத்திர னக்கமே
பணிவ தீசன கமலப் பதங்களே
தணிவ தன்னோர் மருமப் பொருளினே
துணிவ தெங்கை பிரான்றிருத் தொண்டினே"

"இருந்த நோற்ப சிவவிர தங்களே
பொருந்தச் சொல்வதப் புண்ணிய நாமமே
அருந்து கின்றதத் தொண்டரோ டடியே
வருந்திச் செய்வதவ் வானவன் பூசையே"—அன்றியும்,

"முகேபஞ்சாக்ஷரீமந்த்ரம் - கண்டேருத்ராக்ஷமாலிகா
பாலேபஸ்மத்ரிபுண்ட்ரச்ச - ஸருத்ரோநாத்ரஸம்சயஃ"

என்னும் வசனமானது "எவனுடைய முகத்தில் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமும், கண்டத்தில் உருத்திராக்ஷமாலிகையும், நெற்றியில் பஸ்மத்தினால் திரிபுண்டரமும் பிரகாசிக்கின்றனவோ, அவனே ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியென்று துதிப்பதற்கு எவ்வளவுஞ் சந்தேகமில்லை" என்று தெரிவிக்கின்றது.

இவ்வுண்மையினால் பஸ்மருத்ராக்ஷ ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர சிவபூசைகளின் மகிமை இனிது வெளிப்பட்டது. பஸ்மோபநிஷத்து, ருத்ராக்ஷோபநிஷத்து எனப் பல வுபநிஷத்துக்களும் பஸ்ம ருத்ராக்ஷங்களைப் பிரதிபாதித்தலால் அவைகளைக் கைக்கொள்ளுவோர் வைதிகரும், கைக்கொள்ளாதவர்களவே தபாஹியருமாயினது சத்தியமெனறறிக. மஞ்சள், குங்குமம், கழுத்தில் திருமங்கலியமில்லாதவள் அமங்கலியென்று நிஷேதிக்கப்படுவது போலப் பஸ்ம ருத்ராக்ஷாதி சிவசின்னங்கள் தரியாதவர்கள் தியஜிக்கப்படுவரென்க. உத்தம சைவராயுள்ளவர்கள் பஸ்ம ருத்ராக்ஷதாரண மில்லாதவர்களுக்குத் திலமளவுபகாரமுஞ் செய்தல் கூடாதென்க. சிவக்ஷேத்திரங்களில் சைவராயுள்ளவர்கள் அன்னசத்திரங்கட்டி வழிப்போக்கர்களை ஆதரிக்கின்றார்கள். அது உபகாரமான காரியமேயானாலும், அவ்வுபகாரிகள் கவனிக்கத்தக்க விஷயமொன்றுளது, என்னெனின், சிவதரிசனார்த்தமாய வரத்தக்கவர்கள் சிவ சின்னங்களைத் தாங்கினவர்களாய் ஸ்வாமி தரிசனஞ்செய்து விட்டு அன்னசத்திரத்திற் புசித்தலால் அது ஸார்த்தகமேயாம். அப்படிக்கின்றி வழிப்போக்கர்கள் சோற்றுக்கில்லாமல் அன்னசத்திரத்தில் வந்து தங்களால் அவர்களையாதரித்தல் ஸார்த்தகமாகாதென்க. பசி எவர்களுக்கும் பொதுவானதால் அவர்களையுமாதரிக்கலாமெனின், அவர்களைப்பஸ்ம மணியச்செய்தும், சிவாலயதரிசனஞ் செய்துவரச்செய்தும் அன்னமளித்துபசரித்தல சாலவுடைத்தாம். அப்படிச்செய்ய விசையாதவர்களை "தூரதோபரிவர்ஜயேத்" என்றபடி தூரமாய விலக்கவேண்டியதே உசிதமாம். "களவாரேனு முனைனைக் கைகுவியாராயினந்த, மணவுவார் நட்பைமதியேன்பராபரமே" என்று சைவப்பெரியோர் தூரமாக்கியவுறுதியையறிந் துணரப்படுக.

சகலசமயாதிதாத்வைத சுத்தசிவ சன்மார்க்கம் பற்றிவாழ்த்தக்கவர்களுக்கே இவ்வுபதேசமன்றிப் புறச்சமயிகளுக்கன்றாம். சற்சைவர்களுக்குப் புத்திரர்களாய்ப் பிறந்தவர்தமமுள், சிலரும் பாலார் அன்னியர்களுடைய சேர்க்கையால் தமது சமயவொழுக்கத்துக்கு மாறாய்த் திரிகின்றனராகையால், அவர்களையுத்தேசித்தே சொல்லலாயிற்றெனவறிக. இவ்வுபதேசத்தைக் கடைப் பிடித்தொழுகத்தக்க சைவர்கள் இன்னுங்கவனிக்கத்தக்க விஷயமொன்றுண்டு, என்னெனின் எல்லாச்சைவமாக்கலந்தழைப்பதாம் ஆசாரியரின்றியமையாதாகையால், சைவசித்தாந்த பரமாசாரியஸ்வாமிகள் நால்வர்திருவடியிலன்புபாராட்டி உய்திதேடவேண்டுமென்பதேயாம். "மூவர்பழிச்சுபாடலேயோது" எனவும், "மொழிக்குமொழிதித்திப்பாக மூவர்சொலுந் தமிழ்கேட்குந்திருச்செவி" எனவும், "தித்திக்குஞ் சொல்லான் மருவுற்றபூம்பொழில் சூழ்வாதவூரவள்ளல்" எனவும் அவ்வாசாரியர்கள் சைவப் பெரியோர்களாற்றுதிக்கப்பட்டவாறறிக. இவ்வாசாரியர்களது தேசமொழிகளாகிய தேவார திருவாசகங்களையும், இவர்களது திவ்ய சரித்திரங்களாகிய பெரியபுராணம் திருவிளையாடற்புராணம், திருவாதவூரடிகள்புராணம் முதலிய அரியநூல்களையும் நாடோறும் பாராயணஞ் செய்தும், படித்துப் பொருளுணர்ந்தும் இன்புறுவர் பெரியோரென்க. பத்திஞானங்களை விளைவிக்கு நூல்களிவைகளேயாம். இவற்றையுணர்ந்தியாத போது அடியார்களது பெருமையும், ஆசிரியர்களது பெருமையும், அத்திவண்ணத் தமலனார் பெருமையுமறிவது துஸ்

ஸாத்யமாமெனவறிக. ஆகையால், சைவசமயிகளாவார் இவைகளைத் தாமனுட்டிப்பது மாத்திரமன்றித் தமது குழந்தைகளுக்கும் பாலியந்தொட்டே ருத்ராக்ஷதாரணமுண்டாகச் செய்து சைவ நலம் பெருக்குவது ஆவசியகமாம்.

உலகில் குருபக்தியானது சிவபக்தியினுஞ் சிறந்ததாம். "சிவனை வழிபட்டாரெண்ணிலிதேவர். அவனை வழிபட்டங்காமாறொன்றில்லை. அவனை வழிபட்டங்காமாறு காட்டுங் குருவை வழிபடிற்கூடலுமாமே" என்று திருமந்திரங் கூறுகின்றது. இதனால், குருபக்தியினது ஆக்கப்பாடு வெளியாகியதுணர்க. உலகிலுபதேசகர்த்தர்களாய் வெளிவருங் குருமூர்த்திகளது பெருமைக்கே யெல்லை கற்பிக்க முடியாதாயின், உலகத்துக்கே குருவாயெழுந்தருளிய சமயாசாரியர்களது பெருமையையாம் அளவிட்டுரைக்குந் தரமோ? ஜகத் குருமூர்த்திகள் நால்வர் பரமாசாரியசுவாமிகளாமெனபதற்கு ஒரு நிதரிசனங்கூறுகின்றோம். "நாலுபேர் போனவழி நாமபோகவேண்டிய" எனவும், "நாலுபேர் என்ன சொல்லுகிறார்களோ, அதை நாம் கேட்போம்" எனவும் எந்தமுதறிஞர் கூறுதவர்கள்? எல்லாச்சமயிகளுக்கும் பொதுப்படமொழிந்தவார்த்தையாகிய விதனை யோசிக்கின், நால்வர்களே யெல்லாச்சமயங்களுக்கும் பரமாசாரியர்களாயிருந்ததல சித்திக்கின்றது. சைவசமயிகளுக்கு நேரே வெளிப்பட்டருளியும், ஏனையசமயிகளுக்கு அவ்வச்சமயாசாரியர்களை யுதிட்டித்தருளியும் விளங்கும் பெருமையுடையாரெம் பெருமக்கள் நால்வர் பரமாசாரியஸ்வாமிகளென்றறிக. வேறு சமயங்களில் நால்வராசாரியார்கள் பிரஸ்தாபம் கேட்கப்படாமையாலும், நாலுபேர்சொன்ன வார்த்தையைச் சட்டமெழுஞ் சமயிகளில்லாமையாலும் எமது சைவத்திருவாளர் பெருமையே உலகமுழுதும் வியாபித்ததறிக. இவ்வளவு பெரும்புகழ் நிறைந்த சமயகுரவர்களைச் சைவசமயிகளாகிய நம்மனோர் வந்தித்தும் வழிபட்டுமொழுகும்வழி தேடலாகாதா? கிறிஸ்தவர்களைப் பார்க்கக்கூடாதா; மகம்மதியர்களைப் பார்க்கக்கூடாதா; அவர்கள் முறையே தங்கள் மதத்துக்குக் குருவின் பெயரையே வைத்துக் கிறிஸ்தவமதம் மகம்மதியமதம் என்று வழங்குவரு மருமையைப் பார்த்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கிறது. இவர்கள் மாத்திரமேயன்றி மத்துவர்கள் தங்களது குருவின் பேரால் மத்வமதமென்றும் சங்கரமதஸ்தர் தங்கள் குருவின் பேரால் சங்கரமதமென்றும், பாஞ்சராத்திரிகள் தங்கள் குருவின் பேரால் இராமாநுஜமதமென்றும் தத்தமதங்களைப் பெயரமைத்திருக்கும் அழகும் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கின்றது; இப்படி எல்லாமதத்தவருங் குருபக்தியை நன்கு பிரகாசப்படுத்தி வரவும், நமது சைவசமயிகள் மாத்திரம் பரமாசாரிய பக்தி குறைந்தவர்களாய் மெலிவடைந்திருப்பது பரிதாபமென்க. நிராதரவான சமயிகளெல்லாந் தங்களாசாரியர்களை வாயுவினது அவதாரம், சிவனது அவதாரம், சேஷனது அவதாரம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கவும், ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தப் பெருமான் ஸ்ரீமுருகக்கடவுளது அவதாரமென்று வாழ்த்தியின்புறுதற்கு ஆட்சேபமென்ன? ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தப் பெருமான் முருகக்கடவுளவதாரமென்பது சத்தியம். இவ்வுண்மை தேர்ந்து.

சைவ எல்லப்ப நாவலர்.

" சைவத்தின் மேற்சமயம் வேறிலையஃதிற்
சார் சிவமாந்
தெய்வத்தின் மேற்றெய்வ மில்லெனு நான்மறைச்
செம் பொருள்வாய்
மெய்வைத்த சீர்த்திருத் தேவாரமுந்
திருவாசகமு
முய்வைத் தரச்செய்த நால்வர்பொற் றாளெம்
முயிர்த் துணையே"

என்றுகூறி ஆசாரியர்கள் பெருமையை வாழ்த்தினர். இதுவேயன்றோ சைவர்களாகிய நம்மனோர் கடைப்பிடித்தொழுகத் தக்கமரபாயுள்ளது? புறச்சமயிகளுக்கிருக்குஞ் சமயாபிமானம் நம்மவர்களுக்கில்லையேயென்னும் வருத்தமிகுதியாலேயே இவ்வளவதிகமாக வற்புறுத்தி யெழுத நேர்ந்ததென்க. புறச்சமயிகளுள்; சமணர்கள் விபூதிருத்ராக்ஷ முதலிய சைவசின்ன முடையவர்களைக் கண்டால் கண்டுமுட்டு என்று வருந்தி மூன்றுநாள் ஆகாரமின்றிக்கிடப்பார்கள். அவர்களைக் கண்டோமென்று ஒருவர் சொல்லக்கேட்டால கேட்டுமுட்டு என்றுவருந்தி ஒன்றரைநாள் ஆகாரமின்றிக்கிடப்பார்கள். சைவநிந்தைபுரிவதால் அவர்களை நாம் பாவிகள் துஷ்டர்களென்று குறைகூறினும் அவர்களது சமயாபிமானத்துக்கு ஆச்சரியப்படவேண்டியிருக்கிறது. எந்தச்சமயிகளாயினும், தங்களது சமயாசாரங்களை உயிரினு மினியவாய் வோம்புவாராயின அவர்களை அவலர்களென்று நாம் சொல்லமாட்டோம். கிறிஸ்தவர்கள் கோடிக்கணக்காக முதல்வைத்து, அதன்வருவாயைக் கொண்டு பாதிரிகளைப் பலதேசங்களுக்கு மனுப்பித் தங்கள் மதத்தைப் போதிப்பித்துப் பிற மதஸ்தர்களைத் தங்கள் மதத்திற் சேரச்செய்து சமயபரிபாலனஞ் செய்துவருகிறார்கள். இந்துக்களில் எண்ணிறந்தோர் பலரை இதுவரையில் அவர்கள் கிறிஸ்தவர்களாக்கியிருக்கிறார்கள். இவர்கண் மாத்திரமோ, பூர்வமகம்மதியர்கள் நம்மவர்கள் பலரைப்பிடித்து மொட்டையடித்துக் குல்லாவைத் தந்து தங்கள் சமயநூலைக் கையிற்கொடுத்துத் தெருவில் நியங்கவிடுத்ததை அறியாதாரில்லையே, இவர்களோ யன்றோ லப்பைகள் மாப்பிள்ளைமார் என்று பிரசித்தியடைந்திருக்கின்றார்கள்? இவ்வாறு புறச்சமயிகளது சமயபரிபாலனம் நடைபெற்று வருவதை நம்மவர் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்த்துவந்தும் கொஞ்சமேனுஞ்சைவாபிமானமின்றிக் காலம் போக்குதல் மிகப்பரிதாபமென்க. "இயல்பெனுந் திரியாமல் அயர்வறச்செங்கியில் வைத்து ராஜாங்கத்திலமர்ந்தது வைதிக சைவமழகிதந்தோ" என்று ஸ்ரீதாயுமான சுவாமிகள் கூறினாராகையால், இயல்பென்றந் திரியா நிலைமையினது சைவசித்தாந்த மென்று வெளியாயது இவைகளையெல்லாம் தெளிந்து நம்மனோர் சைவ பரிபாலனந் திறஞ்சிறக்க இன்புறுமாறு திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம்.

சூ. சோமசுந்தரநாயகர்,
வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்.

(இன்னும் வரும்)

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1897ஆம் செப்டம்பர்மீ 21வ செவ்வாய்க்கிழமை.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுருப்யோநம:

எல்லாம் நான்கு.

(இது ஆங்கிலேய உண்மை விளக்க மொழிபெயர்ப்பு.)

ஏனை மூன்று, ஐந்து, எழுமுதலிய எண்களைப்போலக் கா [illegible] பொருண்மை யுடைத்தாகாது சொன்மாத்திரையாமென் [illegible] விளக்கும் ஆற்றலுடைய எண் நான்கேயாம். அது [illegible] பொருள்களைத் தெளிவாய் விளக்குவ [illegible], உலகமுழுவதும் வழங்கப்பட்டு * பரவை வழக்கு [illegible] உயர்ந்த நடமுடைத்தாயும் இருக்கிறது. மக்களு [illegible] இந்நான்கின் வழி [illegible] வழங்கப்படும் பழமொழிகளு [illegible]. "அவற்றுள் நால்வர் கூடினது சபை" "நால்வர் [illegible] யாருக்கு" "நால்வரோ தேவரோ" என்பன [illegible] பழமொழிகளுடைய [illegible] உண்மைக [illegible], சமயவுண்மைகளினும், உலகநடையினும் மிகவும் [illegible] தல்லமையுறுவதனால், பொருட்பாகு பாடனைத் [illegible] நான்கினுள் அடங்கு மென்பது பெறப்படுகின்றது. முதலாக, நான்குவேதங்களுமே ஆதாரமுச்சானரும். வேத மென்பன மக்களெல்லாருடைய அறிவுநிகழ்ச்சிகளையும் ஒரு [illegible] உள்ளன வென்பதுஉம, அத்தகைய வேதத்துக் [illegible] புறமபாகவும அவற்றிலில்லாதனவுமாகக் காணப்படுவ [illegible] ஞானமில வென்பதுஉம நம்மனோர்க்கெல்லாம் உட [illegible]டாம். அவை † பண்டாரம் போல யாவர் சென்றதை வேண்டினும அவர் வேண்டிய அளவுக்கு அதையுதவும் நீர் மையவாம. எவ்வெவர் தன்மையும் தம்வயிற்படுத்து அவ்வர் இயல்புக்கும் இயைபுடையவா யிருத்தலின், நோககுவார் உருவம், வடிவம், பிண்டம் முதலியவற்றை இருந்தபடியே காட்டும் ஆடியை அவற்றிற்குவமையாகக் கூறுவர் ஆன்றோர். ஆதலான, உலகமெல்லாம் தனக்குரியனவாக அவ்வேதங்களை யேற்றுக்கொள்ளுகின்றது. மக்கள்-எல்லாரையும் பருக்குமிடத்து செல்வமும் இன்பமும்எய்தவிரும்புவோரும், நலமொழுகலும் வீடும் எய்த விரும்புவோருமென இரண்டு பிரிவினுள்ளடங்குவர். இவ்விரண்டினையுமடைய விரும்பும் இருந்தோரும் அவற்றையடைதற்குக் கருவியாக எடுத்தாள வேண்டியன அறம், பொருள், இன்பம், வீடெனும் நான்குமேயாமென்று வேதம் உரைக்கும். இந்நான்கனையும் அடையாதவர்கள், பொலனுக்கும் வெள்ளிக்கும், ஆடுமாடுகளுக்கும் மழைக்கும், உணவுக்கும் அருந்துதற்கும், மனைவிக்கும்மக்களுக்கும், சுகத்திற்கும் வெற்றிக்கும் பாணன் கரைந்து இரந்தலை இருக்குவேதம் விளங்க உரைக்கவும் அதை யறியாதவராப என்பதற்கு ஐயமில்லை. நன்மை யெய்தவிரும்பும் மக்களிற் பெரும்பாலார் கூறிய இந்நான்கினையும் எய்தவிரும்ப வேண்டியதே, ஏனெனில் எல்லாரும ஞானிகளும் யோகிகளுமாக முடியாதாகலானென்க. ஆயினும, இந்நான்கு பொருளையும் அடைய முயலுங்கால், எல்லாம் தன்னலத்தைக் குறித்துச் செய்யாதபடி மாத்திரம நினைந்துகொள்ளல்வேண்டும். இப்போதே, நன்னெறியிற் பழகிப்பிறர்க்கு நன்றிசெய்தற்கண் ஊக்கமுடையராய் கடவுட்குவேள்வி வேட்டலும் எளியோர்க்கு ஈதலுஞ் செய்தல் இன்றியமையாதவாம். தீயராயினோரும், உலோபிகளும், மேன்குணமிலாரும இந்நான்கு மக்கட் பேற்றையும் எய்தல முடியாது. நம்மனோமறுபிறப்புண்டென நம்புவதுஉம மக்களொழுக்கந் தவறுதிருத்தற்குப் பெருங் கருவியாதலையோர்க. இந்நான்கு மக்கட்பேறுகளுள்ளும இறுதிக்கண்ணதாம வீடுபேறு ஒன்றுமே உயர்ந்ததென்றும் ஏனை அறம் பொருள் இன்பம் என்பன கனமகான்டத்திற் கூறப்படும வினைகளாயொழிதலின் அவைதாழ்ந்தவென்றும் ஞானகாண்ட விதிகளே விதந்துரைக்கும். ஞானகாண்டமும் நான்கு பிரிவினது. ஒருவர் செல்வத்தாற்றுயக்கும இன்பத்தின் கண் உயர்ப்புற்று நன்மை தீமையிரண்டன்பாலும் ஒத்த அறிவெய்துங்கால், பொருளினுண்மையை அளந்தறியவும், அவற்றின் இயல்பறியவும், அவற்றையடைதற்குச் சாதனமறியவும், அங்ஙனமடைந்ததனால் உண்டாம் பயனறியவும விரும்புவரன்றே. இவை, வேதாந்த விசாரத்தில் பிரமாணம், இலக்கணம, சாதனம், பயன் எனப்பெயர் உறுவனவாம். சமயமூதத்துவமும யாராலும் ஒன்றோடொன்று தலையிடுர் தன்மையவல்ல என்பதை நினைவு கூறவேண்டியது. ஆயினும், அதிகாரியின இலக்கணம் இனிதுகூறப்பட்டிருக்கின்றது. அவவிலக்கணம் நன்னெறிச் சேறலாம். நம்மனோ, தர்க்கம் தத்துவம முதலியவற்றைப் பயிலுதற்குமுன் தனமசாத்திரங்களிற பழகவிதிக்கப்படிருத்தலானும் அது விளங்கும். நிற்க.

நாம எடுத்தவிடயத்தோடு தொடர்ந்து செல்லுங்கால் பிரமாண இயலின்கண் நான்கு பொருள் கூறினும ; அவை, மாயையும், அந்தககரணமும், ஆன்மாவும், கடவுளுமாம். இவை நான்கும மேலிருநது ஒன்றுக்கொன்றுயர்வுடையவாய் அத்துவிதசம்பந்தமுடையனவாம். மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என நான்கு கரணங்களிருக்கின்றன ; சாக்கிரம்,சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியமென நான்கவத்தைகளுள ; தூலம், சூக்குமம், காரணம், சுத்தம் என நான்கு சரீரங்களுள. இனி ச்சாதனங்களில் தாசமார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் என நான்குள ; இவற்றையே சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ப. உலகமுழுதும் பரந்த சமயமெனப்படுவது இந்நான்கும் உடையனவாயிருக்க வேண்

* பரவை வழக்கு—உலகவழக்கு.

† பண்டாரம் உள்ள இடம்.

டும். இந்நான்குமே மகட்குதவப்பட்டன வென்பதூஉம், இறைவனுக்குத் தன்னை அடிமையாகவோ, பிள்ளையாகவோ, தோழனாகவோ பிறவாகவோ சந்திறத்திற் சேரப அவர்கள் வழிபடுதலேயவை யென்பதூஉந் தெளியவிளங்கும். முதற் குருவான தக்ஷிணாமூர்த்தியடி கீழற்கீழிருந்தார் சனகர், சனற்குமாரர், சனந்தனர், சநற்சுஜாதர் எனும் நால்வரேயாம். பிறகாலத்தில், அந்நான்கு மார்க்கங்களையுங்காட்ட எழுந்தருளியோர் ஸ்ரீஞானசம்பந்தசுவாமிகள், ஸ்ரீமத் அப்பர்சுவாமிகள், ஸ்ரீமத் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள், ஸ்ரீமத் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் எனும் நால்வரேயாம். இவர்கள் இம்மார்க்கங்களை விளக்கவந்தவர்களே யொழிய இவர்களே மார்க்கிகள் அல்லர். அவர்களே உண்மைஞானிகள், உயர்ந்த தத்துவவுணர்ச்சி ஸ்ரீமத் அப்பர்சுவாமிகள் தேவாரத்திலும், உயர்ந்த அன்புடைமை ஸ்ரீமத் மணிவாசகப் பெருமான் திருவாசகத்திலுங் காணப்படும். முன்கூறிய நான்கு மார்க்கத்தோரும் முறையே எய்துவன சாலோக சாமீப சாரூப சாயுச்சிய பதவிகளாம். பொதுவாய்ப்பார்க்குமிடத்து இறைவனை மும்மூர்த்தியாகவும் சிறப்பாய்ப்பார்க்குமிடத்து மூவரினும் மேலான நாலாவதாகவும் பெறுதும். இந்நாலாம் பொருளை ஏனை மூன்றனொடு கூட்டி எண்ணற்க என வேதம்விதிக்கும். உலக வொழுக்கத்தில் நான்கு சாதிகளும், நான்காசாரங்களுமிருக்கின்றன.

அதர்வசிகை உபநிடதம் பிரணவத்தை நான்காய்ப் பகுத்து ஒவ்வொன்றிற்கும் பலபொருள் கூறிவிரிக்கும். இக்கருத்துக்களையெல்லாம் ஒருங்கு திரட்டி "மகிமாபஸ்தோத்திரம்" என்பதில் ஒருசெய்யுள் கூறுகின்றது. "இறைசியமுள்ளதாய் முதலில்லாததாயிருக்கும் ஒன்று அ உ ம் என மூன்றுங்கூடியதாம், அம்மூன்றும் மூன்று வேதத்தையும் குறிப்பு, கனவு துயில் என்னும் மூன்று நிலையையும், சுவர்க்கம் மத்தியம் பூமியையும், பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரனையும் குறிக்கும். நாசியிற்பிறக்கும் ஓசையால் கூடியதாகிய ஓங்காரம் குறிக்கும். நீயோ எல்லாவற்றிற்கும் இறைவனுமாய் நான்காவதாயிருக்கின்றனை, அம்மூன்றுங் கூடிய ஒவ்வொன்று கூடிய நின் ஒருருவத்தையே குறிக்கிறது" என்றது.

முற்றும்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞான போதக்காப்புச் செய்யுள்.

முன் தொடர்ச்சி.

இவ்வளவு விசேடங் கொண்டமையினும், "பொல்லார்" என்றது கொடியவர் என்றுபொருள்படுதலால் அந்தப்பொல்லாரை நல்லார் வணங்குதலசங்கதமாமெனின். அதனை விளக்குதும். பொல்லாரைப் பொல்லாரே தழுவவுரியார். நல்லாருரியவராகாரென்பது ஸர்வஸம்பிரதி பந்நமாயினும் ஈண்டுப் பொல்லாரென்றது பாசநீக்கத்துக்குக் கெடுதி செய்கின்றவரென்றறிவித்தபடியாம். உயிர்கள் கன்மாதுபவம்பண்ணித் தொலைக்குங்கால் "ஓடியசேரின் கிழுயிர்போன கன்றுலே நீடுபெரும்பாவமின்றே நீங்குமெனக்காடித்தன் - மைந்தனையு மூர்ந்தோன வழக்கே வழக்காக-நஞ்சனைய சிந்தை நடன்று தர்-வெஞ்சினத்தா-லல்லலுறத்தமருநரகங் கண்டுநிற்க, வல்லகருணைமறம் போற்றி" என்றுபகரிக்கும் புராதன மறக்கருணையைச் சாதித்தே "பொல்லா" என்றுரைத்தது மரபாயதெனக. அன்றியும், "நல்லகுருநாதனம்மைவருத்துவது கொல்லவல பொல்லாக்குணம்போக்க" என்றவருபவவுரையுஞ் சால்புடைத்தாமாறறிக. மெலியவனொருவன் வலியதன் பகைவனுக்குச் சிக்கிடந்தான் அவனினும் வலியதன்னுடைத்தோழன் அந்தப் பகைவனைக் கொன்றான். பகைவனைக் கொன்றதனாற் பொல்லானென்று நண்பன் தோழன் வெளிவரின், அதனால் வருங்குற்றம்யாது ; இவ்வாறு வியவஸ்தைப்படவிசாரித்துணர்ந்த நல்லார் பொல்லாரினை மலர் புனைந்து வாழ்த்தி நின்றோமாயினர் கொல்லோ ; கூர்ந்து யோசித்திடுக. அன்றியும், பொல்லார் என்பது விக்னேசுவரர் என்று பொருள்படும். விக்னேசுவரர் = விக்னத்துக்கு ஈசுவரர் எனப்பொருள் விரிப்பின், விக்னத்தைச் செய்கின்றவர் என்பதே அதனுண்மைக் கருத்தாம். ஒருகருமந்தொடங்குமிடத்துத் தமை முதற்கண் வழிபடாதோர்க்கு விக்கினம் அல்லது இடையூறு விளைத்தலால் விக்கினேசுவரர் ஆன்ற பொல்லார் என்று திவ்யநாமங்கள் சிறக்கப்பெற்று எஞ்சென்னியிற் பொறித்த இணைமலருடைய ஐந்துமுகத்தெந்தையை வணங்கியுய்வாமென்க. விநாயகரை முதற்கண் வழிபடாதோர் முட்டுப்படுமாறு சிவபெருமானே வரந்தந்தருள் புரிந்தனர். அதை நிலைப்பித்தல் வேண்டி அச்சிவபரஞ்சுடரே திரிபுர சங்காரகாலத்து மூத்தபிள்ளையாரை வழிபட லொழிந்து இடர்ப்படலாயினரென்க. இதனை "முப்புரமெரிசெய்த வச்சிவனுறைரதம்-அச்சது பொடிசெய்த-வதிதீரன்" என்று திருப்புகழ் விரித்தார் தெரிந்தவாறுணர்ந்திடுக. பின்னர், சிவனார் பிள்ளையாரை வழிபட்டு முப்புரம் பொடித்து முதன்மை யெய்தினரென்க. கிறச,

கல்லாலின்நிழலார் ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தியென்று மேலே தெரித்தாமன்றோ ; இந்த மூர்த்தியே ஆதிகுருமூர்த்தி. இவரதுபெருமையைக் குருஞானவாசிட்டம் பின்வருமாறு கூறுகின்றது. "ஸ்ரீமத்தோதக்ஷிணாமூர்த்தேர்-வடமூலநிவாஸிநஃ, ஸர்வாசாரயஸ்யகோருஸ்ய-தாசார்யச்சமிமார்க்தக:. நித்யசுத்தவிபுத்தாத்ம-நிஷ்டஸ்ஸ கருணாநிதி:, விஷ்ண்வாதீநாம் குரு:ப்ரோக்தோ-ந ததஸ்யக்வசித்குரு" என்று தொடங்கித்திருவாலின் கீழமர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தியே ஸர்வாசார்யஸ்வாமியாயிருக்க அவருக்கு வேறே ஆசாரியர்யாவர். எதற்காக அவருக்கு ஆசாரியர் வேண்டும் ; கருணாநிதியும், நித்யசுத்தவிபுத்தாத்ம நிஷ்டருமான அவர் விஷ்ணுமுதலான சகலருக்குங் குருவென்று சொல்லப்படுகின்றாரே தவிர அவருக்கு மேலே யொரு குருவிருப்பதாக வோரிடத்திலுஞ் சொல்லப்படவில்லை என்று பிரகாசப்படுத்தியதோடு "உபதேஷ்ட்ருபதம்ப்ராப்தோ-தக்ஷிணாமூர்த்திரீச்வர:, தாரதம்யேந விஷ்ண்வாதி-ந துஜக்ராஹதத்பதே" என்று முடித்தது, தாருபதே

சிக்கும்படியான ஆசாரியஸ்தானத்தையடைந்திருப்பவராகிய ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தியானவர் விஷ்ணுவாதிகளைத் தாரதம்மியமாக அந்த உபதேஷ்ட்ருஸ்தானத்தில் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார் என்று முடிவு கூறிய அர்த்த வைபவங்களைப் பரியாலோசிக்குங்கால ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தியே ஆதிகுரு மூர்த்தியென்றும், ஞானாசார்ய ஸ்வாமியென்றும் இனிது வெளிப்படுகின்றது. உலகில் குருவாக வெளிப்படுகிறவர்களுக்கெல்லாம் இவருடைய அநுக்ரகமில்லாதபோது பட்டமில்லை. அஷ்டாதசவித்தைகளும் முதல இவரிடத்திலிருந்தே பிறந்தன. அது பற்றியே வேதம் "ஈசாநஸ்ஸர்வவித்யாநாம்" என்று விதந்தோதியது அன்றியும், "அஸ்ருஜத்ஸர்வ சாஸ்த்ராணி - மஹாதேவ மஹேசவர." என்று பாரதம் சாந்திபர்வம் கூறியது. சிவபெருமான் பரம்-அபரம் என்று ஞானங்களை வெளிப்படுத்துங்கால் குருவென்னும் திவ்யாபிதானம் புனைந்திடற்குரியார். ஆதலால் குருத்வப்பிரகாசமாம் ஸ்ரீதக்ஷிணா மூர்த்தமாகிய சிவமூர்த்தத்தினிடத்திலேயே யினிது நிலைத்தலாலும், காலஸம்ஹாரமூர்த்தமாகிய சிவபரஞ்சுடரால் சிரஞ்சீவித்வமெய்திய ஸ்ரீமார்க்கண்டேயரை நோக்கி நீர் சிரஞ்சீவியாயிருக்கின்றீரென்று ஒருகால் சௌனகாதிகள் கேட்கையில், என்னால் தக்ஷிணாமுகமான சிவபெருமான் அபரோக்ஷமாக ஸாக்ஷாத்காரப்படுவரோ, அதுவே பரமரஹஸ்யமான சிவதத்வஜ்ஞானமென்றறிந்து, அதனாலேயே நான் சிரஞ்சீவியாயிருந்து கொண்டு ஸ்வாநுபூதிமானாயிருக்கிறேனென்று விடைபுகன்றாரென்று "பரஹ்மாவர்த்தே மஹாபாண்டீரவடமூலே" என்று ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தியுபநிஷத்துங் கூறியவாறு நமது சுவேதவனப்பிள்ளையார் கல்லாலின்புலத்திருந்த நலமிதென வெளிப்பட்டது. சர்வசாஸ்திர வக்த்ருத்வமும், ஞானஜ்ஞானமுமுடைய நமது சுவாமி (தக்ஷிணாமூர்த்தி) குருபரம்பரைகளை யுண்டுபண்ணுதலால் அமையும்படியாயிருக்கும். ஆனதே தேவா விநாயகரைத் தந்தார் என்பது குருவாகத் தந்தருளினாரென்பதையே குறித்ததாகுமாயிற்று. இவ்வாறு பொருள் கொள்ளுங்கால் "கல்லாலின்புலத்தருளிய பொல்லா" என்பதற்கு ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தியானவர் எமக்குக் குருவாகத் தந்தருளிய விநாயகர் என்ற பொருள் தோன்றுவது ஸ்வாரஸ்யம். விரிக்கிற் பெருகும். ஒருவாறு காப்புச் செய்யுள் முடிந்தது.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவானைக்காவுலா.

முன்பத்திரிகையின் பிழைதிருத்தல்.

68-ம் பக்கம் வலப்பாகம் 11-ம் வரியில்
தவளக்கனி யென்று திருத்துக.

அங்கம் பிரியா வகிலாண்ட நாயகியே
எங்குஞ் சிவரூப மேயென்றே—செங்கையினால்

ஆதிமுடி யோனிதி யமென்றே பூதலத்தில்
மூர்த்திகரித் தேத்த முறையெண்ணப்—பூத்தடத்துத்

தண்டுறையி னின்றமையா டன்கோலைக் கங்கையுடன்
கண்டுபிடிப் பாள்போற் கரபற்பங்—கொண்டு

திரட்டத் திரண்ட செழுநீர்த் திரளா
யருட்டசக வெண்ணாவ லானோன்—திருக்கோயில

சேர்ந்தருளி வீற்றிருக்குஞ் சிற்சம்பு நாதனெனுங்
கூர்ந்த திருநாமங் கொண்டபிரான்—சார்ந்தவுமை

பேருவகை தோன்றப் பிரியா தனைநாட்
சீருளம காபூசை செய்ததற்பின்—ஊரின்

திருநாமந் தானுமமு தீச்சுரமே யாகப்
பெருஞானம் போதித்த பெம்மான்—திருந்தி

இசைத்தழைக்கப் பின்னிரக்கஞ் செய்யும் பெருமா
னிசைதவத்தா லைவிடநீணை டென்றுந்—தசையுடலம்

வீங்கவரம் பெற்ற விருந்தா சுரனையினா
வாங்கிய * வீராதத்திக்கு வானவர்கோ—னோங்கித்தன்

நாமத் தடங்கண்டு நாளுந் தொழப்பழைய
வாமத் தறகதம் வழங்கினோன்—கூமச்

சமிர கிமிருந் தணவிதவன் செய்ய
திமிரு மொளிகாட்டி நின்றோன்—கமலபதி

புட்கரணி கண்டுதவம் பூண்ட பொலன்சோதி
மட்கவில் லாத வரந்தந்தோன்—உட்கும்

மந்திரனது பொய்ம்மை மருவகுற்றஞ் செய்ய
அதிக விளோதீரா வமமான—உததி

பருகி யுமிழுமுனிவன் பாரொக்க நிற்க
வருபொழுது பூசிக்க வையகத்தோன்—பிரமகிரி

நின்று குறுமுனிகை நீங்கநெடுங் காவேரி
யன்று நொடங்கி யலைகரதது—மன்றல்

மலர்சிதறி வந்துதொழ வாணதிமுன் னுன
பலந்தியும் வந்து ப[illegible]—நிலைநின்ற

காட்சிக கதியருளிக் கண்டிகலந் தாடினர்தம
நீட்சித தயராமி னொனறோன்—ஆட்சிமலைக்

கணனுதற்கு விணனோடாங் காவின் மலர்பறித்து
நண்ணுதற்குப் போனகண நாதர்களி—லெண்ணும்

வணப்புட்ப வந்தனு மாலிய னானும
இனப்புட்ப மாருடி யேந்துஞ்—சினத்தினால்

தம்மிற்றுஞ் சாபித்துச் சாரவரன் சமபுதலத்
தெம்மைபூ சித்தம்பி னென்றுவிட—அம்முறையே

* வீரகத்தி—விகாரம்.

வெள்ளானையிற புட்பவந்தன் வெள்ளானை யாய்ப்பிறந்து
வெள்ளைவெண் ணாவல்வாய் வந்திறைஞ்சத்—தெள்ளிய

மாலிய வானுமுரு மாறிச சிலந்தியாய்க்
கோலியவெண் ணாவற் குடிகொண்டு—நூலிழைந்து

ஞானச் சடாமுடிமே னுயற சருகுதிரா
ஏங் கெடப்பந்த ரிட்டுவரப்—போதகங்கண்

டங்கையாற் றள்ளிநீ ராட்டியருச் சித்தேசப
பொங்கர்வா முஞ்சிலந்தி போதமுனிந்—திங்கொளித்து

யானிட்ட பந்த ரிதுவோ தவிர்ப்பதென
மானிட்டை வேழம் வருமளவுந்—தானெட்டி

வெய்த்திருந்த நஞ்சமென மீனமிடற்றிற் றூண்டிலெனப்
பொய்த்திருந் தூட்கை புகப்பொரு—த்திறலின்

மிக்க களிறலறி வீழச் சிலந்தியுமங்
கொக்க விறப்ப வுமைபாகர்—அக்கணத்து

யாரு மெய்வெழுப்பி யானைதனைப் போதரு
சேருஞ் சிவலோகஞ் சேருவித்—தானின்மே

ஆனைக்கா வாக்கி யருள்சசிலந் தியடி
யேனைக்காப் பினபுநா னிப்புவிக்குக்—கோனெனி

கின்னடிமை செய்யவரு ணியெனவே ணுமென்றான்
சொன்னபடி யிலைவாய்த் தொல்லைமுடி—யென்னி

யினிய சுபதேவ ரென்றெழிற்சோழ தேவிகு
மனிசரியரிற் புட்பயந்து வாழத—தனிமகவாய

போதுவித்தாய செங்கணென்னு நாமம் பூண்டிந்தச்
சோதி மணிமுடிசூட்டுவித்துப்—பாதவத்தால

தண்ணிலூர் தந்தரிட்ட தானத்திற் றூஉய்யம்
பொன்னினாற் கோயில் புதுக்கமைப்பித்—தின்னமொரு

தாடுபுகா மாயினும் தக்கவை சிர்த்தபா
மாதமட மாரணைவர தரு—திருத்தரு

சேவிக்கு மெல்லை திருச்சா லகங்களுமு
மாவித ழுகளிருந்த மண்டபமு—மாயற்

றருமுனிகளுஞ் சுற்றெலாந் தங்குகட வுட்கு
திருவிருப்புந் தேரும் தெருவும்—அரனு

திருக்கோபுரங்களையுஞ் செய்யக்கண் டேயு
வருட்கோலி முதலி யளித்தோன்—விருப்புடனு

சூழ்ந்த சிலந்திமுடி சூட்டும் பெருமான்
பெருந்திருவெண் ணாவற் பெருமான்-கருத்துளவோன்

சேதுவிற் செய்த சிவபூசை யிலகனைப
பாதகத்தைக் கொன்றுகால் பாருது—போதுதலுந்

தன்னுமத் தாற்பரதிட்டை சந்நிதியிற் செய்திறைஞ்ச
வன்னுள் வினைதீத் தருளினோன்—இந்நகரில்

மண்ணுஞ் சிவலிங்க மென்றஞ்சி வாராமற்
பண்ணுந்து சொன்மூவர் பாங்காகக்—கண்ணுற்று

நின்றேறத்து பாக்கொணடோ ளிடென்பு பன்மலரா
நன்றேதது ஞான நகரினேன்—அன்றரசன்

மங்கைக களித்த மண்யாரங் காவையுமை
பங்கரசகையும் பரிக்கவென—நங்கை

பொருந்தா திருப்பவது பொன்னி நீராழத
திருந்தா தொழுகழறகாற சென்னி—பரஞ்சுடரே

கொண்டருணீ யென்னப்பொற குப்ப நீரோடுவரக்
கண்டருளித் தாடணிந்த காரணத்தா—லெண்டிசையோ

ராரப்பூண் டானென் றழைக்கும்பேர் பூண்டான் விண்
ணோரமுபூண டான்பண னாசம்பூண்டானை—பாரிற்

பணிவார் பிறப்பறுக்கும் பாதத்தான் வெண்ணீ
றணிமேனியனைத் தலைகை யாள்வா—னிணையில்லான

மேவா குலக்கொழுந்தா நிடபெருஞ் செல்வனியா
நாயலன் நடைப்பெருமான்—சேவுடையான்

சோமசுந்தப்பெருமான சோதிமறை தேடரியான்
கண்ணுதலான்—சேமமாக்

நிடி தேர சேகரன் தில்லையுளா
டிக்கா—டிய பிணவிமாகன—த்க்கு

பணியி னழகன் பசடத ழகன்
அணியும் பணியி னழகன்—* தணராஞ்

சரணழகுக காதழுலாகப் பார்த்
அரணழகு காருமொவ் வாதான—பரமன்

பிறைக்கு திருச்சா லகத்தொளிர் தேவேசன
கறைக்கண்ட னெனவுனைக கன்று—† நிறக்கின்ற

பாபெருவெண் ணாவல் யானை வலிறதளாக
கோபுர மேருநெடுங் குன்றெய்ப்பத்—தீபவொளிச்

சீரா லயமுந் திருநீரிட் டான்மதிலு
மூராரன தகையிலை யொப்பாசப்—போராது

* தணராஞ் சரன் அழகு உமக்கு ஆகம் தழலாகப்பார்த்த என்றுபிரிதது காமன் அழகு கெட்டு உடல்வேக விழித்தருளிய வெனக.

† 'நிறக்கின்ற' என்பது-முதல் 'மழநாடன்' என்னுந் துணையு மொருதொடர். இதிற் காட்டிய வுவமை மிகவு மருமையானது.

தன்னிருபாற் பொன்கொழித்துத் தாவுங்கனைதாங்கப்
பொன்னிநதி சூழ்புநிதி போலோங்கத்—தன்னகர்கு
ழிப்பதியு மீசரு மிந்த்ரபதி முன்னுன
வப்பதியு மச்சுரரு மாமென்ன—மெய்ப்புலவோர்
மேதகு வித்யா தரரின் மிகவிளங்க
மாதரம்பையடரில் வாழ்வுபெறப்—பாதவங்க
ளாடர்தரு விற்றேன்றி யாடகத் தெய்வீக
மண்டபமொப் பான மழகாடண—திண்டிறலான்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானஸம்பந்தகுரவே நம:

மக்கள் யாக்கை நிலைமை.

வினா—உயிருள்ள பொருள்களுள் மக்கட்கு மாத்திரம் உருவம் மேல்நோக்கியதாயிருக்க வேண்டியதென்னை?

விடை.—1. அவ்வாறிருப்பது இறைவனுக்கு விருப்பமுள்ளதாயிருக்கலாம். என்னும் இவ்விடையினால் வினாக்களனைத்தும் எளிதில் விடுக்கப்படுவனவாய் இருத்தலின், இஃது இடையுடைத்தாயினும், இதனினும் வலிய விடை கூறுதல் இன்றியமையாதது; ஆதலால், 2. உலகில் பெரும்பாலும் ஒருவினைசெய்வோர் அவ்வினையை முதன்முறை திறமற்றதாகவும் ஆன்பின்னர் திறமுடையதாகவும் செய்தல் வழக்காயிருத்தலின்றே அதுபோல இறைவனும் முதலிற் படைத்த விலங்கினத்திற்குக் கீழ் நோக்கும் உருவையும், அதன்பின் தந்த மக்களினத்திற்கு மேல்நோக்கும் உருவையும் அமைத் தருளினன் என்றறிக. விருக இனம் மறிந்த உருவுடையவா யிருத்தலின் 'விலங்கு' எனப் பெயர் பெற்றது மறிக. 3. இவ்வாறன்றி, உலக வின்பங்களை யெல்லாம் நிலைபேறிலவென வெனக் கழித்து, நிலையுள்ள வீட்டின்பத்தை யெய்தற்குக் கருவியாயமைவது மக்கட் பிறப்பேயாதலினாலும், அத்தகைய மேலான வின்பத்தை அடைதற்கு மேல் நோக்கிய பார்வையே வேண்டுதலினாலும் அப்பிறப்புடைய உயிர்கட்கு மேல்நோக்கிய உருவையும், அஃதன்றி அறியாமையின் வயப்பட்டு மேற் செல்லா அறிவுடைய விலங்கினத்திற்கு இவை இத்தன்மையவாதல் விளக்குதற் பொருட்டுக் கீழ்நோக்கு உருவையும் இறைவன் படைத்தா னென்று கோடலுமாம். 4. அறிவுடைய மக்கள் விண்ணவரையொத்து இறைவன் அடிசேரும் பருவமெய்தலின் அங்ஙனம் மேல்நோக்கும் உருவைப்படைத்தார் என்றலுமாம். 5. மக்கள் யாக்கை உலகவமைப்பிலக்கணத்தை உடையவாயிருத்தலின் அவ்யாக்கையையுடைய மக்கள் பிற உயிர்களை ஏவ, அவ்வேவலுக்கு அவ்வுயிர்களும் உள்ளாகின்றன. 6. ஒவ்வொரு பொருட்கும் அவற்றின் இயக்கத்திற்கு ஏற்க உருவம் வடிவம் முதலியவை அமைந்திருக்கின்றன. விசும்பிற்கு வட்டவடிவும், தீப்பிழம்பிற்குக் கூம்பிய உருவும், அமைந்திருப்பதுபோல மக்களும் இறைவனுடைய வியத்தகு தொழில்களை யெல்லாம் அறிந்து உய்யுமாறு அவர்களுக்குச் செவ்விய உருவம் அமைந்ததென்று அறிக.

வினா.—மக்களின் தலைகள் மயிருள்ளனவா யிருத்தலென்னை?

விடை.—மக்கட்கு அழகுசெய்வன குஞ்சியேயாம். இக்குஞ்சி அங்ஙனம் அழகு செய்வதுடனன்றி தூய்மை செய்யப்படும் மூளையின் கழிவுகளாய் அம்மூளைக்குப் புறத்திலுள்ள தசையின் நுண்ணிய துளைகளின் வழியாக வெளிவந்து காய்ந்து கரிய நிறத்தொடு தோன்றுகின்றது. மக்கள் யாக்கையிலுள்ள உலர்ந்த உறுப்புகள் யாவற்றினும் மயிரொன்றே மிகவுமுலர்ந்ததென்பது என்பை யுண்ணும் நாய்க்கும், கல்லை யுண்ணும் தாரணம பறவைக்கும் முறையே அவ்வென்பும், கல்லும் செரிப்பனவாக, மயிர் இறகு முதலியன செரிக்காமையின்கண் வைத்துக் கண்டுகொள்க. அங்ஙனஞ் செரிக்காமை யெனனை யெனின்? அவற்றின் அகட்டில் உள்ள தீ அம்மயிரை அழிக்குமாற்றலில்லாவாறு, அவை யுலர்ந்திருத்தலின் என்க. 2 மூளை மூன்று வழியில் தூய்மை செய்யப்படுகின்றது. அவை கண்ணிற பீளையாகவும் நீராகவும், மூக்கில் சளியாகவும், தலையில் மயிராகவுமாம்.

வினா.—ஏனைய உயிர்வருக்கங்களினும் மக்களுக்கு மாத்திரம் நீண்ட தலைமயிர் இருத்தலென்னை?

விடை.—மற்றைய உயிர்வருக்கங்களினும் மக்களுக்குப் பெரிய மூளையிருத்தலால் அதனினின்றும் மயிர் மூளை தோன்றி நீண்ட மயிராக மாறுகின்றது. 2. அதுவல்லாமலும், மக்களுக்குள்ள மூளைக்கழிவுகள் கொழுமையுள்ளனவா யிருத்தலின் அவை வெளியில் உலர்தலின்றி நீண்ட மயிர்வளர்தற்கு உதவியாயிருக்கின்றது. விலங்குகளுக்குள்ள மூளைக் கழிவுகள் எளிதில் உலர்தற்றன்மையுடையவாயிருத்தலின் அவற்றின் மயிர் நீட்சியாக வளர்கின்றில.

வினா.—ஏனைய உயிர்வருக்கங்களின் தோலில் மயிர் ஆழ்ந்து வேரூன்றுதனவாகவும், மக்களின் தோலில் மாத்திரம் அது ஆழ்ந்து வேரோடுதல் என்னை?

விடை.—மக்கள் யாக்கையில் அது வளர்தற்கேற்ற பொருள் மிகுதியாயிருத்தலின் அவ்யாக்கையில் ஆழ்ந்து வேரோடி வளர்கின்றது. இதுபற்றியே மற்ற உயிர்களின் தோலின் தன்மைக்கேற்ப மயிர் வளர்ச்சியும் அமைந்திருக்கிறது. மக்கள் யாக்கையில் வடு-அல்லது தழும்பினால் அன்றி மயிரின் தன்மை வேறுபடுதலில்லையென்பது கண்கூடா யறியப்படும்.

வினா.—ஆண் பிள்ளைகளினும் பெண் பிள்ளைகளுக்கு மயிர் அதிகமாயிருத்தலென்னை?

விடை.—ஆண் மக்களினும் பெண் பிள்ளைகள் தண்ணிய யாக்கை உடையராயிருத்தலினாலும், கோழைப்பொருள் மிகுதியுடையராயிருத்தலினாலும், மயிர்வளர்ச்சிக்கு அது-(கோழை) கருவியாயிருத்தலானும் அவர்களுக்கு மயிர் நீண்டு வளர்கின்றது. அதன்றியும் இக்கோழைப்பொருள் மகளிர்க்கு ஆண்மக்களினும் அதிகமாக அவர்கள் உள்ளுறுப்புக்களில் பெரும்பாலும் மாதவிடாய்க்காலங்களில் சுரந்து மேலேறி மயிர் வளர்தற்குதவி செய்கின்றது. 2. மகளிர்க்கு மோவாய் மயிர் இல்லாமையால் அது வளர்தற்குரிய கோழைப்பொருளும் தலைமயிர் வளருமிடத்திற்சென்று அதுவளர்தற்குதவியாகின்றது.

இதில்வந்த அருஞ் சொற்களுக்குப் பொருள்.

மக்கள் - மநுஷர். யாக்கை - தேகம். உயிருள்ளபொருள் - பிராணி. இறைவன் - கடவுள். இயைபு - சம்பந்தம். வீடு - சாயுஜ்யம். இன்றியமையாமை - அவசியம். பெரும்பாலும் - அநேகமாக. வினை - தொழில். முறை - தரம். கண்கூடு - பிரத்தியக்ஷம். அறிது மன்றே - அறிவின்றே மல்லவா. விலங்கு - மிருகம். மிருகம் மிருகப் மறிந்த - குறுகுகான. போந்தது - வந்தது. வீடெனப்படும் - மோக்ஷானந்தம். எய்தல் - அடைதல். கருவி - காரணம். வயப்பட்டு - வசப்பட்டு. கோடல் - கொள்ளுதல். விண்ணவர் - தேவர். அவ்வணம் - அப்படி. இயக்கம் - அசைவு. விசும்பு - ஆகாயம். தீப்பிழம்பு - நெருப்புச்சுடர். வியத்தகு - ஆச்சரியப்படத்தக்க. உய்தல் - பிழைத்தல். செவ்வியர் - மேலோர். குருசி - ஆணவமிலி. தூய்மை - பரிசுத்தம். சுவை - ரசம். என்பு - எலும்பு. அகடு - உள் வயிறு. ஏனைய - மற்றைய. நொய்ய - மிருதுவான. தண்ணிய - குளிர்ந்த.

வேலாயுத தேசிகர்,
திருக்கழுக்குன்றம்.

குறிப்புகள்

மதுரை, [illegible] தேவஸ்தானத்தில் மானேஜர் வேலை காலியா யிருப்பதை யிவ்விடத்தில் ஐகோர்ட் பிளீடர் மா-ா-ா-ஸ்ரீ ராமலிங்கம் பிள்ளை யவர்கள் அங்கீகரிப்பது உசிதமென்று அநேகர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். அவர் சிவபக்த சிரேஷ்டராயும், நல்லொழுக்கமுடையவராயும், யாவருடனும் விரோதப் படாமல் [illegible] வராயும் விளங்குவதால் அவரை [illegible] தேவஸ்தானத்தின் தருமகர்த்தாக்களாக நன் பெறுவது [illegible] மாயிருக்கும். இதைக் குறித்து கமிட்டி மெம்பர்கள் ஆலோசித்து யுக்தம்போற் செய்வார்களென்று பிரார்த்திக்கிறோம், திருவருளை சிந்திக்கின்றோம்.—சென்னை சைவசித்தாந்த சபையார்.

* * * *

தத்துவ சாஸ்திரக்கல்வி.—ஸ்ரீ கோவிந்தசாரு அவர்களால் இவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பிரசுரிக்கப்பட்ட துண்டுப் பத்திரிகையைக் கண்டு படித்தோம். அதில் அவர் இவ்விஷயத்தை மேனாட்டாராலும் [illegible] நமதாராலும் [illegible] சாஸ்திரகாரராலும் அறியப்பட்டபடி தருகிறார் விரும்புகிறார். அப்பத்திரிகை முற்காலத்திய அபிப்பிராயம் முதல் தற்காலத்திய அபிப்பிராயம் வரையில் ஒப்பிட்டுப் பேசுகின்றது. இவ்விஷயம் பெரும் புஸ்தகங்களாக எழுதப்படும் விரிவுடையதாயினும் இத்துண்டுப் பத்திரிகை அதைச் சுருக்கி தெளிவாகவும் சுவாரஸ்யமாகவும் விளக்குகின்றது. அவர் இதுபோல இன்னும் பல விஷயங்களை எழுதுவாரென்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

* * * *

பாணினி முனிவர் அஷ்டாத்தியாயி, அ-ம் த பிரவு*—சிவ சங்கிதையை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தவர் ஒப்பில்லாத இவ்வரிய நூலை ஆங்கிலத்தில் மிகப் பிரயாசையோடும் பணச்செலவோடும் மொழிபெயர்த்து வருகிறார். வேத உபநிடதங்களைக் கற்க விரும்பும் மாணவர் அனைவருக்கும் இப்புத்தகம் மிகவும் இன்றியமையாதது. இந்நூலைப்பற்றி மாக்ஸ் முல்லர்பண்டிதர் "எந்தப்பாஷையிலும் பாணினி முனிவரது இலக்கண நூல்கள் எட்டுக்கும் ஒப்புடையதில்லை" என்று உரைத்ததுதான் வடமொழிக்கல்வி பயிலுவோர் இத்தகைய அரிய மொழிபெயர்ப்பு நூல் கிடைக்காமைக்காக மிகவும் வருந்துகிறதாகவும் விளம்பினர். இது, எட்டாய்மடித்த உயர்ந்த கடிதத்தில் 2000-பக்கங்களுடைய எட்டுப் புத்தகங்களாக முடிவுபெறும்; இதில் ஐந்து புத்தகங்கள் ஏற்கனவே வெளிப்பட்டுவிட்டன. சந்தா முன்பணமாக ரூபா 20. ஒரு புத்தகத்திற்கு ரூபா 3. இவ்வரிய வேலையை மேற்கொண்டவரை நமதரசர்களும், ஜமீன்தாரர்களும், வடமொழிக் கல்வியின்பால் அபிமானமுடையோரும் ஊக்கமுறுத்தற்பாலர்.

* பெஹ்ரிஸ் கண்டோன்மெண்ட், பாணினி ஆபீஸில் வடமேற்கு மாகாண முனிசீப்தார் ஸ்ரீஷ் சந்திரவாசு பி. ஏ. அவர்களால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

* * * *

குரோமோபதி—சென்னை சத்துவசாதனிப் பத்திராதிபர் T. A. சுவாமிநாதையரால் வியாதிகளை புதுமுறையாக நீக்கும் விஷயத்தைப் போதிக்கும் ஆங்கில நூலொன்று தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் 'கேஸ்' என்ற ஆங்கில வார்த்தை எளிதில் நீக்கக் கூடியதாகவும் பலவிடத்தும் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் இந்நூல் சாதாரணமான வெளிப்படை தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதை மொழிபெயர்த்தவர் கருத்து லாபமடைதற்கல்லாது, (நாம் அதை முழுதும் நம்பாவிடினும்) தான் வியாதியால் வருந்தும் மக்களுக்கு நன்மை செய்யுமென்பது அவரது நம்பிக்கை. இந்நூல் பல சுதேச வைத்தியர்களிடத்தில் இருப்பதும், அவர்களில் ஒருவர் இதில் கூறப்பட்டன சில விஷயங்களில் நன்மையாகவே காணப்படுகின்றன வென்பதுங் கண்டோம். இதன் விலை அணா 8

* * * *

திரிசிரபுரம் சைவசித்தாந்த சபையின் பன்னிரண்டாவது வருஷ மகோற்சவத்தைப் பற்றிய முழு அறிக்கை வரப்பெற்றோம். நமது சைவ சமயத்திலும் அதனாற் கூறப்பெற்ற தத்துவ சாஸ்திர வுணர்ச்சியிலும் நம்மனோர் பெருக்கமுறுமாறு வருந்தற்குப் பெருமுயற்சி செய்து வருகிறார்கள். சபை அடியார்கள் அங்குள்ள மலைக்கோட்டை நூற்றுக்கால் மண்டபத்தில் இளம் பிரமுகர்கள் சபைப் பெருமானை வழுத்துதற்கும், தத்துவக்கல்வி பயிற்றற்கும், பிரசங்கத்தற்கும் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமை ஒருங்கு குழுமுகிறார்கள். அவர்கட்கு விஷயங்களைத் தெரிவிக்கவும் பிரசங்கிக்கவும் ஒரு பண்டிதர் இருக்கிறார். அவர்கள் ஒரு புத்தகசாலை வைத்திருக்கிறார்கள். சைவசமயாசாரியர்கள் திருநக்ஷத்திரங்களிலும் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார் திருநாட்களிலும் கடவுட் பூசனை செய்து ஏழைகட்கு உணவுங் கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் வைத்திருக்கும் வரவு செலவுக் கணக்கு முறைகளும் மிக நன்றாயிருக்கின்றன. சேமநிதியாக ரூபா 200 வைத்திருக்கிறார்கள். இதுவல்லாமலும், ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் ஒரு சமயப்பள்ளிக்கூடம் நடத்திவருகிறார்கள். அதன் விஷயத்தை நோக்குங்கால் அது நன்றாய் நடத்தப்படுகிறதென்று தோன்றுகிறது. முதல் வகுப்பில் 45-மாணவகரும், இரண்டாவது வகுப்பில் 58-மாணவகரும், மூன்றாவதில் 35 மாணவகரும் பிரதமமானதும் 4-வது மான வகுப்பில் 12-மாணவகருங் கல்வி பயில்கின்றார்கள், வருஷமகோற்சவத்தின் முன் சிறுவரும் சிறுமிகளும் பரிசோதிக்கப்பட்டு வெகுமதி செய்யப்படுகிறார்கள். இதில் 8-சிறுமிகள் பரீக்ஷையில் தேறினார்கள். சைவசமாஜத்தை நிலைபெறுத்தின [illegible] ஸ்ரீமத் குருசாமி சர்மா அவர்களது தேக வியோகத்தைக் குறித்தும், இச்சபைக்கு அபிமானியாகிய ஸ்ரீமத் P. [illegible] எம். ஏ, அவர்களுடைய தேகவியோகத்தைப் பற்றியும் மிக விசனிக்கிறார்கள். சபை [illegible] அபிவிர்த்தியைக் குறித்து நாம் அவர்கள் மேலும் வாழ்கவென்று திருவருளைச் சிந்தித்து வாழ்த்துகின்றோம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுருப்யோநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை

1897ஆ மகாராணியாரின் வைர ஜூபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க } 1897ஆ அக்டோபர்மீ 21உ {இலக்கம்-ரு

கைவல்யோபநிஷத திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை.

(முன் தொடர்ச்சி.)

VI.

(இருதய புண்டரீகத்தின் வழிபடப் பட்டவா துரிய காரணராகிய உமாசமேத சிவபிரானேயாக, பிரம விஷ்ணு ருத்திரர் முதலாயினோரைக் காரிய (விபு) மூர்த்திகளாக அறியவேண்டு மென்பது)

சபரமமாஸசிவ: சேந்த்ர: சோக்ஷர: பரம: ஸ்வராட் |
ஸஏவவிஷ்ணு: சப்ராண:ஸகாலோக்நி:சசந்த்ரமா: |
ஸஏவசர்வம் யத்பூதம் யச்சபவ்யம் ஸநாதநம |
ஞாத்வா தம்ம்ருத்யுமதயேதிநாந்ய:பந்தாவிமுக்தயே

(இதன்பொருள்) (கக. கஎ) அவர் பிரமா, அவர் உருத்திரர் (சிவன்) அவர் இந்திரன், அவா அழிவற றவர், அவர் பரமர், அவர் சுவராட்டு, அவரே விஷ்ணு, அவர் பிராணன், அவர் காலர், அவர் அக்கினி, அவர் சந்திரன்,

(கஅ. கக) அவரே இருக்கதும இருப்பதுமாகிய எல்லாமானவர் என்றும் உள்ளவர், அவரை இவ் வாறு அறிந்து (அதனுல்) பாசத்தைக கடக்கின்றவ னுகின்றான் முத்திக்கு வேறு வழியில்லை.

(திராவிட இரத்நப் பிரகாசிகை.)

31. அவர் பிரமா அவர் சிவன் என்றற் றொடக்கத்தன—உமாசகாயத்துவம திரிலோசனத்துவ முதலாயின காரணமூர்த்தியாகிய துரிய சதாசிவாகும் உருத்திர மூர்த்திக்கும உண்மையாதல் முன்னரே நிரூபித்திருக்கின்றோம். இதனுல் துரியமூர்த்தியை அவர் காரிய விபூதிமூர்த்திகளாகிய பிரம விஷ்ணு உருத்திரர் முதலாயினோரோடு சமப்படுத்தல் ஓர் காலும் கூடாதென்ற கருத்தினுலே கைவல்யோபநிஷத மான அவர் பிரமா, அவா உருத்திரர் என்றற்றொடக்கத்த னவாகக காரிய மூர்த்திகளை விதாது, உபாசகர்களுக்கு உணர்த்தியதா மென்க. இவவுண்மைகொண்டே ஸ்ருதசங்ஹிதை,

ப்ரதாங்யேந பரந்தத்வம் மூர்த்திதவாரேண யோகிபி: |
தயேயம் முமுக்ஷபிர் நிதயம் கருதயாம யோஜ மத்யமே |
காயபூதா கரியபரமமபாமுகா: ஸர்வதேவதா. | ஆப்ரதாநத யாதயேயம பரதாநதயாஸதா | ஸர்வைச்வர்யேண ஸம்பந்நஸ்ஸர்வேச்வர: ஸர்வகாரணம் |*சம்புரேவ ஸதாசம்புாக விஷ்ணுா, நப்ரஜாபதி: | ஸர்வமந்யத்பரித்யஜ்ய தைவதம் பரமேச்வராத் | சிகாயதர்வணீசாத்வீ சர்வ வேதாந்தமோத்தம: | அஸ்மிநர்த்தே சமாப்தாஸா ச்ருதயச்சாபராஅபி ||

இதயாம் போசமத்திலே முமுட்சுக்களாகிய யோகிகளால் தியானிக்கப்படுவோர் பரதந்திரவத்துப்பட்ட சிவபிரா

னே என்றும், அரி பிரமா முதலாயினோர் காரிய (விபூதி) மூர்த்திகளாம் என்றும், இந்தப் பிரமா முதலாயினோர் பிரதானராகத் தியானிக்கப்படுபவரல்லரென்றும், சர்வைசுவரிய சம்பன்னரும், சர்வேசுவரரும், சர்வகாரணருமாயுள்ளவர் சம்புவாகிய உமாசமேத சிவபிரானே என்றும், மற்றை விஷ்ணு முதலாயினோர் அங்ஙனம் அல்லர் என்றும், ஆதலால் மற்றியாரையும் விடுத்துச் சிவன் ஒருவரே பிரதானராகத் தியானிக்கற்பாலர் என்றும், இவ்வாறு சர்வவேதங்களினும் உத்தமமாகிய அதர்வசிகைசொல்லி முற்றியது என்றும், இந்தச் சுருதி அர்த்தத்திலே மற்றைச் (சாந்தோக்கியம் பிருகதாரணியம் தைத்திரீயம் கைவல்லியம் முண்டக முதலிய முக்கிய) சுருதிப் பொருள்களும முற்றியவாம் என்றுங்கூறி, பின்னரும் அச்சூதசங்கிதை இந்தச் சுருதிமுடிவை உரைத்த அதர்வசிகையின் மாட்சியைக் கூறப் புகுந்து,

......அதர்வஞேத்ரும: ஸ்கந்த: சாகா ஸ்த்ரயோவேதா: பர்ணு: ச்ருதிபுராணகா அங்காநி சாகாவாணம தர்காஸ்தஸ்யைவரக்ஷகா: | புஷ்பம் சிவபரிஞாநம பலம் முக்தி பராமதா | பகுநோக்தேந கிம் விப்ரா: சியோத்யேய: சிவங்கர: | ஸர்வமந்யத் பரிதயஜ்ய தைவதம் புக்தி முக்தயே ||

அதர்வண வேதம விருக்ஷமாக, இருக்கு யசுர்சாமம் என்னும் மூன்று வேதங்கள் மூன்று பெருஞ் சாகைகளாக, ஸ்மிருதி புராணங்கள் இலைகளாக, ஷடங்கங்கள் சிறுசாகைகளாக, வர்ணமுந் தர்க்கமும காவலாக, சிவஞானமே புஷ்பம என்றும், பரமாமிதமுத்தியே பழம் என்றும், அநேகஞ்சொல்லியென், மற்றியாரையும விடுத்துப் போகமோக்ஷத்தின் பொருட்டுச் சங்கராகிய சிவன ஒருவரே தியானிக்கற்பாலர் என்றுங் கூறிற்று. பராசரபுராணமும் கைவல்லியப் பொருளைக் கொண்டு முடிந்துநின்ற அதர்வசிகையின் பாலராய்ப் பேசப்பட்ட சிவபிரானையுற்று,

ஸர்வமந்யத் பரித்யஜ்ய சிவ ஏகசிவங்கர. | த்யே இதயாஹபரமாச்ருதிரதர்வணிகது | அதகிம் பகு நோக்தேந சிவ: சாம்ப: சநாதந: | சாட்சாநிஷ்டாநி சாஸ்த்ராணும் நாபரஸ்ஸதயமீரிதம் ||

எல்லாவற்றையும விடுத்து சங்கராகிய சிவன் ஒருவரோ தியானிக்கற்பாலர் என்று பரம சுருதியாம் அதர்வசிகை செப்பிறறு. அநேகஞ் சொல்லியென்! சாஸ்திரங்களுக்கு நேரே முடிவாய் நின்றவர்பராசத்திசமேதராகியஅநாதிசிவமேயாம், மற்றொருவரன்று; இது சத்தியமாம என்று கூறிறறு. மேலே கூறியவாறருல் பிரமவிஷ்ணு முதலாயினோ தகரோபாசனைத் தரிய சாம்ப மூர்த்தியுடைய காரிய விபூதி மூர்த்திகளாம்என்பது பெறப்பட்டது. இக்கருத்துக்கொண்டே சிவதத்துவ விவேகமுடையார்,

சிவம் நீலக்ரீவம சிகரி வரகந்யாசஹசரம் | த்ரிணேத்ரமத்வாம் த்யேயம கிரிசதகராம் போஜ ருகரே | விதாயைகம்சாகம் த்ருஹிண கமலாவல்லபகரைா: | விபூதிங் கைவல்ய ச்ருதிரபி சமாசயாதி பவதஃ|| என்று கூற, சிவஞானசுவாமிகள்,

மலைமகள் கணவன்மு க்கணனீல மணிமிடற்ற வனென வானோர், திலகனேயுன்னைத் தகரமாங் குகையுட் டியானஞ் செய்திடு முறைசெப்பி, யலரவன் முகுந்த னீசனெடையுமையதின் விபூதியென் றுரைக்கு,மலதிரு மொழிந்துச் சிவச்சுடர் விளக்க வந்த கைவல்லியமறையே.

என்றிவ்வாறு அச்சுலோகத்தை மொழி பெயர்த்தார்கள். மாணிக்கவாசக சுவாமிகளும் காரணருரிய மூர்த்தியாகிய உமாசமேத பரமேசுவரரையும் காரிய மூர்த்தியாகிய உருத்திர மூர்த்தியையும் சமப்படுத்தல் கூடாதாம் என்ற கருத்தினலன்றோ "மூவரென்றே யெம்பிரானெடு மெண்ணி விண்ணுண்டு மண்மேற தேவரென் றேயிறுமாந் தென்னபாவ ந்திரிதவரோ." என்று அருளிச்செய்தார். பிரம விஷ்ணு ருத்திரேந்திராதியரை உமாசமேத பரமேசுவரருடைய விபூதியராம் என்று "சர்வத்ர பிரசிதநி அதிகரணத்திலே சைவ பாஷ்யகாரர் உபதேசித்திருக்கின்றார்.

VII.

(உமாசமேதராகிய சிவபிரானே பசுபாசங்களாகிய சேதனுசேதனப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் அகத்தும் புறத்துமாகித் தாங்கி நிற்கு முண்மையை அறிந்து, அதனுற பாசநீக்குதற்குரிய மற்றோர் உபாயம உபதேசித்தமை)

சர்வ பூதஸ்தமாத்மாநம் சர்வபூதாநி சாத்மநி | (உ0)
சமபச் யந் ப்ரம்ம பரமம யாதி நாந்யேந சேதுநா||

(இதனபொருள்) (உ0. உக) பரமானமாவாகிய சிவத்தை எல்லாப் பூதஙகளின் அகத்தும், எல்லாபபூதங்களையும பரமானமாவாகிய சிவத்திலும் இருப்பதாகக் கண்டு பரமசிவத்தை அடைகின்றான்; மற்றோ ஏதுவினலன்று.

(திராவிட இரத்நப்பிரகாசிகை)

(32) ஆனமா—(சேதனுசேதனப் பிரபஞ்சமாகிய) விசுவத்தின் அறிவு தொழில்களை முழுமையும் அறிந்து, முழுமையும் செய்யும் சர்வஞ்ஞத்துவ சாவகர்த்திருத்துவம் என்னும் சைதனனியத்தை எது இயல்பாகவுடையதோ, அதுவே (பரம) ஆனமா (பதி) என்ற கருத்தினுல்

சைதந யமாத் மா |

என்று சிவசூத்திரம் பிறந்தது என்று கொண்டு, கைலாச சங்கிதை

சைதந்யமிதி விச் வஸ்ய சர்வஞாந கரியாத்மகம் | ஸ்வாதந்த்ரியம் ததஸ்வபாவோய: ஸ ஆத் மேதி பரிகீர்த்தித: | சைதந்யமாத மேதிமுநே சிவசூத்ரம் ப்ரவர்த்திதம்||

என்று கூறிற்று. பின்னரும் பிரயத்தின மொன்றுமின்றி எவற்றையும் (இருந்த இருந்தவாறு) அறிதலால், சிவனுர் சர்வஞ்ஞா எனப்படுவார் என்றும், இந்தச் சர்வஞ்ஞத முதலிய குணங்களோடு எக்காலமும் கூடி யிருத்தலினாலும், தம்மையொழிந்து மற்றொருவருக்கு (கிரவதியாகிய) அக்குணங்கள் இல்லாமையாலும், சிவபிரான் "பரமாத்மா" எனப்படுவர் என்றுங் கொண்ட கருத்தினுல், வாயுசங்கிதை

IX

(மாண்டூக்கியோபநிஷதம் நிருசிம்ம மோத்தரதாப நியுபநிஷதம் என்பவற்றின் நெறியானே அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானோடு ஆன்மா ஐக்கியமாமுறையும அதனாலெய்தும் பாசநீக்க பலமும் உபதேசித்தமை)

ஸ ஏவமாயாபரி மோகிதாத்மா
சரீர மாஸ்தாய கரோதிசர்வம் | (உச)
ஸ்த்ரியந்நபாநாதி விசித்ரபோகை:
ஸஏவஜாக்ரத்பரித்ருப்திமேதி | (உ௫)
ஸ்வப்நே ஸஜீவ: சுக துக்கபோக்தா
ஸ்வமாய யா கல்ப்பித ஜீவலோ கே | (உசு)
சுஷுப்திகாலே சகலே விலீநே
தமோபிபூத:சுக ரூப மேதி | (உஎ)
புநச்ச ஜந்மாந்தர கர்ம யோகாத்
ஸ ஏவஜீவ: ஸ்வபிதி ப்ரபுத்த: | (உஅ)
புரத்ர யே க்ரீடதி யச்ச ஜீவ
ஸ்ததஸ்து ஜாதம் சகலம் விசித்ரம் | (உகூ)
ஆதார மாநந்த மகண்ட போதம
யஸ்மிந் லயம்யாதிபுரத்ரயஞ்ச | (௩0)
ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதே ப்ராணோமநஸ்ஸர்வேந்த்ரியாணிச
கம்வாயுர்ஜ்யோதி ராபச்ச ப்ருதவீவிச்வஸ்யதாரிணீ
யத்பரம ப்ரஹ்ம சர்வாத்மாவிச்வஸ்யாயதநம் மகத் |
சூக்ஷ்மாத் சூக்ஷ்மதரம நித்யந்தத்வமேவத்வமேவதத்
ஜாக்ரத்சவப்நசுஷுப்த்யாதி ப்ரபஞ்சம்யத்ப்ரகாசதே
ததப்ரம்மாகமிதி ஞாத்வா சர்வபந்தை: ப்ரமுச்யதே

(இதன் பொருள்) (உச) (மேலே சொல்லிய மந்திரத்துக்குக் கீழ்க்கடை கோலினிடத்துநின்ற) ஆன்மாவானவன் மாயையினாலே மிகுதியும் மோகிக்கப்பட்டவனாய் ஸ்தூல சரீரம்பற்றி அனைத்தையுஞ் செய்கின்றான்.

(உ௫) அவ்வான்மா சாக்கிராவஸ்தையிலே ஸ்திரி அன்ன பானாதிகளாம் விசித்திர போகங்களினாலே (தூல சரீரியாய் நின்று) இன்புறுகின்றான்.

(உசு) அந்தச் சீவான்மாவானவன் சொப்பனாவஸ்தையிலே சுவமாயையினாலே கற்பிக்கப் பட்ட லோகம் அனைத்திலும் (சூக்கும சரீரியாய் நின்று) இன்ப துன்பம் நுகர்கின்றான்.

(உஎ) அவ்வான்மா வானவன் எல்லாம் ஒடுங்கிய சுழுத்தியிலே அஞ்ஞானத்தினால் மூடுண்டு சுகரூபத்தை அடைகின்றான்.

(உஅ) சென்மாந்தர கர்மங் கூடுதலால், அந்தச் சீவான்மாவானவன் பின்னர்ச் சுழுத்தியினின்றும் சொப்பனாவஸ்தையைச் சார்ந்து, (அதினின்று சாக்கிராவஸ்தையில் வந்து) விழிக்கின்றான்.

(உகூ) தூல சூக்கும காரண தேகங்களிலே எந்தச சீவான்மா விளையாடுகின்றானோ, அவனிலிருந்தே விசித்திரமாயுள்ள எதுவும் பிறந்ததாகும்.

(௩0) இதனால் ஆதாரமாயும், ஆனந்தமாயும் அகண்டமாயுமுள்ள அந்தச் சீவான்மாவிலே முன்னர்த் தோன்றியதாகக் கூறிய மூன்று சரீரமும் லயமடைகின்றது.

(௩க. ௩உ) இந்த ஆன்மாவிலிருந்தே பிராணன், மனம், சர்வேந்திரியங்கள், ஆகாயம், வாயு, அக்கினி, அப்பு, அனைத்தையுந் தாங்கும் பூமி என்பன பிறந்தன

(௩௩. ௩ச) சர்வவியாபகமாயும், உலகத்துக்கோர் பெரிய ஆலயமாயும், நுண்ணியதினும் நுண்ணியதாயும் எந்தப் பிரமம உளதோ, அந்தப் பிரமம் நீயேயாம் (ஆன்மாவேயாம்), நீயே (ஆன்மாவே) அந்தப் பிரமமாம்.

(௩௫. ௩சு) (ஆன்மா விசுவனாய்ச சாக்கிரத்திலும், தைசசனாய்ச சொப்பனத்திலும், பிராஞ்ஞனாய்ச சுழுத்தியினும் நின்றபோது) எது (முறையே விராட்டாயும், சுராட்டாயும, சம்ராட்டாயும) பிரகாசிக்கின்றதோ, அந்தப் பிரமம் நான் என்று (அருளினால்) அறிந்து சர்வபாசங்களினின்றும் வீடுறுகின்றான்.

(திராவிட இரத்நப் பிரகாசிகை.)

(35) ஆன்மா அம்பிகாசமேத சிவத்தோடு அருளினாலே ஐக்கியமா முறைமை—ஆன்மா சாக்கிராவஸ்தையிலே தூல விசுவனாய் நிற்குங்கால் சிவபிரான் தூல வைசுவானரனாகிய விராட் புருஷனாய் நின்றார். இந்த விராட் புருஷனுக்குத் தூலசரீரம் திரிலோகசராசரமா மெனக. ஆன்மா தைசசனாய்ச் சூக்கும சரீரமாய் நிற்குங்கால் சிவபிரான் சூக்கும சிருஷ்டியுடைய சூத்திரான்மாவாகிய சூக்குமசரீர இரணியகருப்பனாகின்றார். ஆன்மாப் பிராஞ்ஞனாய்ச் சூக்குமதர சரீரியாய் நிற்குங்கால், சிவபிரான் சூக்குமதர சரீரியாய் உமாசமேதராகிய ஈசராய் நிற்கின்றார் எனனும் உண்மையினாலே சிகரிணிமாலையுடையார்

அஞ்ஞாந மாயாப்யாம விச்வோ ஜாக்ரதவஸ்தாயாம் ஸ்வயம் ஸ்யாத்தைஜஸ: | அவித்யாமாத்ர ஸாக்ஷித்வாத் சம்ப்ரசாதேப்ராஞ்ஞோபவேத் | வைச்வாநரோத்ர பகவாந் விராட் புருஷஉச்யதே | சரீரம் யஸ்ய நிகிலம் த்ரைலோக்யம் ஸசராசரம் | ஹிரண்ய கர்ப்போ ஜகதாம் சூட்சுமத்ருஷ்டே:

விவர்த்திதா | யது பாதே: ப்ராண கல்ப்பம் ருத்ரமாருர் வே தவித: | விசுத்த ஸத்வ விலசந்மாயாதிஷ்டாநரசிக: | ஈச்வர ஸ்த்வேஷ பகவா நம்பிகார்த்தாங் கருசிர: ||

என்று கூறினர். இந்தச் சுழுப்தி அவஸ்தையிலே சிவபிரான் சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களினின்று பிரியாத சத்தியோடு இசைந்து நிற்கு முறைமை எவரும் அறிந்திலர் என்ற கருத்தினலன்றோ சாந்தோக்கி யோபநிஷதமும்

அத்ரக்வஸ்யைதே ஸத்யா: காமா அநருதாபிதாநாஸ்தத் யதாபிஹிரண்யநிதிம்நிஹிதமக்ஷேத்ரஞ்ஞா உபர்யுபரி ஸஞ்சரந் தோ நவிந்தேயு ரேவமே வேமா: சர்வா: ப்ரஜா அஹரகர்கச சந்த்ய ஏதம் ப்ரம்ம லோகம் நவிந்த ந்த்யந்ருதேநஹி ப்ரத்யூடா: ||

இந்த இதயத்தின் கண்ணே சத்திய காமமுதலிய ஞான சத்தி குணங்கள் அவித்தையினலே மறைப் புண்டுகிடக்கின்றன, பொன்னின் படை ஒன்றின் மேலொன்று செறிந்து கிடக்கும் இரணியபண்டாரம் புலப்படாது நிலத்தினுள்ளேபுதையுண்டு கிடப்ப, அதன் மீது அடிக்கடி சஞ்சாரஞ் செய்தும் அறிவிலிகள் அதனை அறியமுடியாதவாறுபோல, உள்ளக்குகையின் கண்ணே அமர்ந்த (மூலபண்டார) சிதாகாசத்தைப் பிரமலோகத்தை நித்திராகா காலத்திலே எப்போதும் அணைந்து சுகித்துக்கொண்டுவந்தும், அசத்தியத்தினலே ஏய்ப்புண்டு அறிவிலிகள் இந்தப் பிரமலோகத்தை (சிதம்பரத்தை) க்கண்டாரில்லை" என்று கூறிற்று. இங்கே சுழுத்தி அவஸ்தையிலே உமை யம்மையோடு கூட மறைந்து நின்ற சிவபிரானே முன்னர் இருதய புண்டரீகத்தின் கண்ணே இருப்பவராகத் தியானிக்கப்படுபவராகக் கூறப்பட்டாரா மென்க. ஈண்டு சுழுத்தி அவஸ்தையிலே யிருப்பதாகப் பேசப்படுமே பிரமம் ஏகான்மவாதிகளுடைய நிர்விசேஷப் பிரமமன்றும் என்பதும், சிவாத்துவிதிகளுடைய சவிசேஷப் பிரமமாம் என்பதும் பிரமாணங்களினலே வலியுறுத்தப்பட்டனவா மென்க. மாண்டூக்கியத்தின் சிவேசுர ஐக்கியம் நிருசிம்மோத்தரதாபநி யுபநிஷத்தினல அறியப்படும் என்று சிகரிணிமாலை செப்புகின்றது. ஆதலால் அம்மாண்டூக்கிய சுருதிப் பொருளைக் கூறிய இக்கைவல்லியோப நிஷதபாகமும் அந்த நிருசிம்மோத்தரதாபநி யுபநிஷதங் கொண்டே பொருள் படுத்தவேண்டு மென்பது சித்தித்தது. இந்தத் தாபநியுபநிஷதம் சுழுத்தி அவஸ்தையிலே ஆன்மாவையும் பரமான்மாவையும் நிறுத்தி

ப்ராஞ்ஞ ஈச்வரஸ்த்ருதிய பாத: |

பிராஞ்ஞனும் ஈசுவரனும் மூன்றாவது பாதம் என்று கூறிற்று. பின்னரும் இந்தத் தாபநி யுபநிஷதம்

ஆத்மாநமாதாயமாசா ப்ரம்மணைகீகுர்யாத் |

ஞானசத்தியினல் ஆன்மாவை எடுத்துப் பரமான்மாவாகிய பிரமத்தோடு ஐக்கியஞ் செய்க என்று கூறிற்று. ஈண்டு "மனம்" என்றது ஐதரேய உபநிஷத பரிபாஷையினலே ஞானசத்தியின் மேலாயிற்று

அயத்நேஸ்வ ஜாராதி தஸ்மாத் சர்வஞ்ஞ உச்யதே! சர்வாத்மா பரமை ரேபிர்குணைர்நித்ய சமந்வயாத்! ஸ்வஸ்மாத் பராத்ம விரகாத் பரமாத்மா சிவ: ஸ்வயம்!!

என்று கூறிற்று. இதனுல் காண்டுக் கைவல்லியோப நிடதமந்திரத்தினலே "ஆன்மா" எனப்பேசப்பட்டவர் சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களினின்று வேறுபடாத பரமான்மாவாகிய உமாசமேத சிவபதியேயாம் என்று உணரப்படும்.

(33) பரமான்மாவாகிய சிவபிரான் சேதனு சேதனப் பிரபஞ்சத்துக்கு ஆதாரம்—சிவபிரான் ஆன்மாவில் இருக்கின்றார்; ஆன்மாவுக்குள்ளே இருக்கின்றார்; அவரை ஆன்மா அறிந்திலது; ஆன்மாவே அப்பரமான்மாவுக்கு உடல்; அவர் ஆன்மாவுக்குண்ணின்று (அதனைச்) செலுத்துகின்றார்; அவரே (உன்னுடைய) ஆன்மாவுடைய அந்தரியாமியாம் உயிராய் சிவபிரானர் என்று கொண்டு, பிரகதாரணியுபநிஷதம்.

யோவிஞ்ஞானேதிஷ்டந் விஞ்ஞாநாதந்தரோயம் விஞ்ஞாநம்நவேத யஸ்ய விஞ்ஞாநம் சரீரம் யோவிஞ்ஞாநமந்தரோயமத்யேஷத ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: ||

என்று கூறிற்று. இங்கே "அமிர்தம்" என்னும் பதம் சிவத்தின் மேலாகும், இந்தப் பிருகதாரணியோப நிஷதத்தசிசைந்து மத்தியந்தின சாகையும் ஒரே விஷயம் பேசும் சமானப் பிரகரணத்திலே, "விஞ்ஞானம்" என்றதற்குப் பிரதியாக "ஆன்மா" என்று வழங்கிற்று. ஆதலால் கண்ணுவசாகையுடையார் கூறிய "விஞ்ஞானமும்" மத்தியந்தின சாகையுடையார் கூறிய "ஆன்மாவும்" பசுவாகிய ஆன்மாவின்மேற் சென்றவாறு தெளியப்படும். ஐதரேயோபநிஷத்திலே பராசத்தியின் பெயராகச் சொல்லப்பட்ட "விஞ்ஞானம்" என்னும் பதத்தினை கருத்து "ஆன்மா" எனப் பொருள்படும் இவ்விடத்து விஞ்ஞானம் என்னும் பதத்துக்குப் பொருளாகச் செல்லாதாமென்க. ஆன்மா (பசுவே) சரீரமாய், ஆன்மாவுக்கு அந்தரி யாமியாய் நின்று சிவபிரான் செலுத்துமாறு போல, அசேதனமாகிய பிருதிவி முதலியவைகளைச் சரீரமாகக்கொண்டும், அவைகளுக்கு அந்தரியாமியாய் நின்றும், அவற்றைத் தொழிற்படுத்துகின்றார் என்று கொண்டு, அப்பிருகதாரணியோபநிஷதம்.

யஸ்யப்ருதிவீசரீரம் |

என்றற்றொடக்கத் தனவாகக் கூறிப்போந்தது. இவ்வுண்மையை நீலகண்ட சிவாசாரியர் தமது சைவ பாஷ்யத்தில் "அதிகுண்டலாதி கரணத்திலே" விளக்கி யிருக்கின்றார். இதனுல் சத்தாகிய சேதனப்பிரபஞ்சமும், அசத்தாகிய அசேதனப் பிரபஞ்சமும் சிவபிரானுக்குச் சரீரமாம் என்றும் இந்தச் சத்தும் அசத்துமாகிய பசுபாசங்களுக்குப் பதியாயுள்ளார் சிவபிரானர் என்ற கருத்தினலன்றோ, சிவபுராணம்.

சசசாசச்சஜகத் விச்வம் சரீரம் பரமேஷ்டின: | யதிதம் சதிதிப்ரோக்தம் யச்சாசதிதி கத்யதே | த்வயோ: பதிர்லாத்த சிவ: ஸதசத் பதிருச்யதே ||

இங்ஙனங் கூறிற்று. பரமான்மாவாகிய சிவபிரானர் தமது அருட்சத்தியினல் சேதன சேதனப் பிரபஞ்சங்களெல்லாம் வியாபித்து அந்தரியாமியாய் நின்று செலுத்தி, அவை தம்மை ஆதாரமாகக் கொண்டு நிற்கச் செய்தருளினர். இந்த மத்தியந்தின சாகை கண்ணுவசாகைகளின் பொருளை ஸ்ரீ அருணந்தி சிவாசாரியர், "இங்கிதனாலிலவேய சென்னஞ்சீச

விடாதிரு, யீசனெல்லாவிடத்திலுநின்றவர்கிலையையறிந்து" என்று கூறியருளினர்.

VIII

(பிரணவ பஞ்சாக்ஷர வர்யிலாகச சிவசத்தியோடு கூடிய சிவபிரானை ஆன்மாவிலே வைத்துத் தியானிக்கும் மற்ரோர் உபாயம் கூறினமை)

ஆத்மாநமரணிம்க்ருத்வா ப்ரணவஞ்சோத்தராரணிம்
ஞாநநிர்மதநாதேவபாசந்தஹதிபண்டித: |

(இதன் பொருள்) (௨ ௨. ௨ ரு.) ஆன்மாவை அரணியாகவும், (கீழ்க்கடை கோலாகவும்) பிரணவத்தை மேற்கடை கோலாகவுங் கொண்டு (இடைவிடாது சிந்தித்தலாம) கடைதல் வாயிலாகப் பிறந்த சிவஞானாக்கினியினுலே பாசத்தை அறிஞன் தகிக்கின்றான்.

(திராவிட இரத்நப் பிரகாசிகை.)

(34) ஆன்மாவிலே சிவத்தைக் காணடல்—கடவல்லியுபநிஷதமும சுவேதாசுவதரோபநிஷதமும அவரை (சிவபிரானை) ஆன்மாவில உளராக எவர் காண்கின்ருரோ, அவருக்கு நித்தியமாகிய பேரின்பமெனப் பொருள் படும்.

ஏமாத்மஸ்தம் யேநு பச்யந்தி திராஸ்ம்ஷாம் சுகம சாச்வதம் நேதரேஷாம |

என்று கூறிய மந்த்ரத்துக்கு உபப்பிரும்மணமாகப போந்த வாயுசங்கிதை

தஸ்மாத் சசதயா சக்த்யாக்ருதி பச்யந்தியேசிவம் தேஷாம்
சாசவதீ சாந்திர்நேதரேஷா மிதிசருதி: |

இதயாகாசத்திலே (அறிவின்கண்ணே) அருட்சத்தியோடுகூடச சிவத்தை எவர் அறிகின்ருரோ, அவர்களுக்கே நித்தியமாகிய பேரின்பமாய என்று கூறிற்று. பின்னரும சுவேதாசுவதரோபநிஷதம் (பிரமஞானிகளாகிய) அவர்கள் தியானயோக வாயிலாகச் சர்வஞ்ஞதை முதலிய சுவகுணங்களினுலே ஆவரிககப்பட்டிருக்கும் சிவசத்தியைக் கண்டார்கள் எனற கருத்தினுல்

தேத்யாந யோகாநுகதா அபச்யந்தேவாதம சக்திம் ச்வகுணைர்நி கூடாம் |

என்று கூறிறறு. இவ்வுண்மை கூர்மபுராண உத்தரபாகதது முப்பத்தெட்டாம் அத்தியாயத்தினுலும, சிகரிணிமாலை, இரத்நத்திரய பரீக்ஷை முதலியவைகளாலும் உணரப்படும். மகோபப் பிருமணங்களிலே சிகாரம் சிவம் என்றும், வகாரம் சத்தி என்றும், யகாரம் ஆன்மா என்றும், நகாரம் மாயை என்றும், மகாரம் மலம் என்றும் போந்த கருத்தினுல்

சிகாரம் சிவரூபந்து வகாரம் சக்திருச்யதே |
யகாரமாத்மரூபஞ்ச நகாரம் த்ரந்தி ரூபகம் |
மகாரம் மலரூபஞ்ச இத்யர்த்த: பஞ்சவர்ணக:||

என்று கூறிற்று. முதற்கண்ணின்ற சிகாரமுதலிய இரு அக்ஷரமும் பதியாகிய சிவத்தையும், யகாரம் சேதனப் பிரபஞ்சமாகிய ஆன்மாவையும், நகாரமுதலிய இரு அக்ஷரமும் அசேதனப் பிரபஞ்சமாகிய பாசத்தையும் உணர்த்துவவாம் எனக்கொண்டு, ஆன்மாவிலே அருளோடு கூடிய சிவத்தை இடையருது தயிலதாரைபோல மேலே சொல்லிய உபநிஷத உபப்பிரும்மணங்களுக் கிசையத் தியானயோகப்பியாசஞ் செய்தலினுலே பாசந்தகிக்கப்பட்டுப்போம் என்பது பெறப்படும். கைலாச சங்கிதையானது வேதங்கள் பிரணவத்தினின்று தோன்றியவாமென்றும், பிரணவப்பொருள் சிவபெருமான் என்றுங்கொண்ட கருத்தினுல்

வேதா: ப்ரணவசம்பூதா: ப்ரணவார்த்தா மகேச்வர: |

என்று கூறிற்று. சிவபிரானே பிரணவம் என்றும், பிரணவமே சிவபிரான என்றும், வாச்சிய வாசக சம்பந்தத்தினுல் அதிகம் பேதம் இன்ரும் என்றுங்கொண்டு, சிவபுராணம்

சிவோவா ப்ரணவோக்யேஷ ப்ரணவோவா சிவ: ஸ்மிருத: |
வாச்ய வாசகயோர் பேதோநாத் யந்தம வித்யதேயத:||

என்று கூறிற்று. இதனுல மேலே கூறிய பஞ்சாக்ஷரத்தின் முதல் இரண்டெழுத்தும் இந்தப் பிரணவ பஞ்சாக்ஷரத்தினுலே குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கீழ்க்கடை கோலாகக்கொள்ளப்பட்ட ஆன்மாவானது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்திலே நடு எழுத்தினுலே குறிக்கப்பட்ட (சேதனப் பிரபஞ்சமாகிய) ஆன்மாவாகும்; இந்த ஆன்மாவிலே பிரணவப்பொருளாம் அருட்சத்தியோடு கூடிய சிவத்தை இடையருது அபேதமுறத்தியானித்தல் வேண்டும் என்றும், அதனுல் பாசம் தகிக்கப்பட்டுப்போம என்றும் உணமை சாதித்தது கைவல்லியோபநிஷதம் மேலே சொல்லியவாறு உபதேசித்தது, இந்த மந்திரத்தைப் போன்ற மற்ரோர் மந்திரம சுவேதாசுவதரோபநிஷதத்து முதலாம் அத்தியாயத்துப் பதினன்காம் மந்திரத்திலும் காணப்படுகின்றது. இது சுருதிகளிலன்றிப் புராணேபப் பிரும்மணங்களிலுங் காணப்படுகின்றது சீவான்மாவுக்கும பரமானமாவாகிய என்னேடுறப் பிரணவத்துக்கு முள்ள ஐக்கியம் சமபநதம அறிவிக்கபபடுதலும் அறிவிப்பதுமாம் சம்பந்தம என்று கொண்டே, கைலாயசங்கிதை

சீவாத்மநோ மயாசார்த்தமை க்யஸ்ய ப்ரணவஸ்யச |
போத்ய போதக பாவோத்ர சமபந்த ஸ்ஸமுதீரித:||

என்று கூறிற்று. பிரணவத்தின பொருள் சிவபெருமான் எனற கருத்தினுலன்ரே, ஆனமாவைக் கீழ்க்கடை கோலாகவும் (சிவபபொருள் கொண்ட) பிரணவத்தை மேற்கடைகோலாகவுங்கொண்டு தியானமதனஞ் செயதலால் அறிஞன் பாசத்தைத் தகிக்கின்ருன் எனப் பொருள்படும்

ஆத்மாநமரணிங்க்ருத்வா |

என்னுங் கைவல்லிய சுருதியோடு, "சிவத்தை அறிந்து சாந்தத்தை அடைகின்ருன்," எனவும், "ஈசுரராகிய அச்சிவபிரானை அறிந்து அமிர்தராகின்ருர்" எனவும், "பிரமத்தை அறிகிறவன் பரத்தை (சிவத்தை) அடைகின்ருன் எனவும், "சிவபிரானை அறிந்து வீடுறுகின்ருன்" எனவும் பொருள் கொள்ளும்

ஞாதவாசிவம் சாந்தமத்யந்த மேதி |
ஈசந்தம் ஞாத்வா ம்ருதா பவந்தி |
ப்ரப்பஞ்சிதா ப்ரோதிபரம் |
ஞாத்வாதேவம் முச்யதே சர்வபாசை:||

எனனுஞ் சுருதிகளையும் சைவபாஷ்யத்து முதற் சூத்திரத்தின் கீழே நீலகண்ட சிவாசாரியர் ஒருங்கு உதகரித்திருக்கின்றார். சிவபிரான் ஓங்காரப்பொருள் என்பது கொண்டே "ஓங்காரத்துட் பொருளதாயினனை" என்றற் றொடக்கத்த திராவிட சுருதிகளுங் காணப்படுகின்றன.

யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே ப்ராப்ய மநசாசக |

எவரிடத்திலிருந்து செலலமாட்டாதுவாக்கானது மனசோடு மீண்டுவிடுகின்றது என்று தைத்திரீயசுருதி மொழிதலால், மேலே கண்டவாறு சட அந்தக்கரண மனசாகாத ஞானசத்தி எனப்படும் "மனசு"க்கே ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு ஐக்கியஞ்செய்யும் வன்மையுளதென்பது பெறப்படுகின்றது. இது பற்றியே பிருகதாரண்யோபநிஷதம்

மநஸைவாநுத் ருஷ்டவ்யம |

(அருள்) ஞானசத்தியினுல் மாத்திரம் அறியத்தக்கது என்று பொருள்படக் கூறியதுமாமெனக. இமமந்திர உண்மையைக் கடவல்லியுபநிஷதத்திலும் காண்க.

36. சிவமே தானெனநிற்றல்—சனற்குமார சங்கிதை

விசிந்தயேத் ஸ்வாதமநி சம்புமீசம சிவம் சாந்தமு மாத விதீயம் |

யோகியானவன தன்னறிவின்கணணே சம்புவும, ஈசரும், சாந்தரும், அருட்சத்தியோடு கூடிய அதுவலியருமாகிய சிவபிரானைச் சிந்திக்கக் கடவன எனறு கூறிறறு. இப்படிப்பாவிக்குமிடத்துப் பரமான்மாவாகிய சிவன் வேறு என்றும், ஆனமாவாகிய தான் வேறு எனறும மோகத்தினுல் உபாசிப்பவனுக்குச் சிவத்துவம் எய்தாது என்றும், ஆதலால் சிவன் வேறு தான் வேறு என்னும தவிரபாவனை ஒழிந்து, சிவனே தான் என்னும்படி அத்துவித பாவனையை எக்காலமும் செய்யக்கடவன் என்று சொன்ன சிவயோசம சோமிடத்திலே, சர்வஞானோத்தரசுருதி

அகமாதம சிவோக்யா: பாபாத்மேதிய: ஸ்மிருத: |
ஏவமுபாசதே மோகாந்நசிவத்வ மாப்நுயாத் |
சிவாந்யஸ்த்வக மேவாந்ய: ப்ருதகபாபம் விவாஜயேத் |
ய: சிவ: சோகமேவேத்யத் ஏவதம பாவயேத்சதா||

சொல்லுகின்றது என்று கூறிறறு, இந்தச் சுருதியின்பொருளைக்கொண்டே திராவிட செம்புகேசுவர புராணம

பேதமாகிய பாவனை பேணுவ தெல்லா
மேதமாகிய பந்தமேயென நியானெனு மால்
போதவாருயி ரபேத பாவனை புரிவஃதே
மாதராயுயிர முத்தியென் றுரைத்திடு மறையும்.

என்று கூறிற்று, இக்கைவல்லியோபநிஷதத்திலே ஆன்மாவே சிவம, சிவமே ஆனமா என்பது பொருள்பட

தத்வமே த்வமேவதத் |

அதுவே நீ, நீயே அது என "அத்துவிதங்" கூறியதின் பொருள் என்னையோவெனில் சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம்

அத்வைதமாக மசிரோ நிருபாச நயாநுக் தத்தவேதி பரமார்த்த தயாநவாச்யம | பேதஸ்புடோ கருட மாந்த்ரிகயோ ரனிக்தாதாத்ம்ய பாவநமதாபி விஷம் ப்ரமீநாதி||

கருடனும் மாந்திரிகனும் தம்முள் வேறுதல் வெளிப்படையாயினும், கருடோகம் பாவனை விஷத்தை நீக்கன் மாத்திரைக்கே வேண்டபபடும்; அதுபோல, பரமான்மா சீவான்மாஎன்னும் பதார்த்தங்கள் இரண்டும் தம்முள் வேறென்பது தேற்றமாயினும், உயிர்களுக்கு மல நீக்கத்தின் பொருட்டு ஈண்டு "ப்ரம்மாகம்" பாவனை கூறப்பட்டது. இன்னணமாதலில் அது கொண்டுதானே நிருபசரிதைக்கியம் கூறுதல் சாலாது என்பது பெறப்படுகின்றது.

மாந்திரிகன் தனது சரீரத்தைக் கருடனுகப்பாவிப்பானல்லன், மற்றுப் பாவிக்குமாறு என்னையெனில், அவன் தன் ஆன்மாவைக் கருடனுக்கு அதிதைவமாம் மந்திரரூபமாகப் பாவிப்பன், ஆண்டு எல்லாப் பொருளின் தருமங்களும் ஆன்மாவுக்குளவாம் என்னும் கருத்தால் சர்வஞானோத்தரசுருதி

சர்வேதர்மா ஆத்மநஸ்ஸந்தி |

என்று கூறிய முடிந்த வார்த்தையால், தற்பாவ பாவமாய்ச் சாரந்த தன் வண்ணமா மியல்புடைய ஆனமா அந்த மந்திரதனமியாய, மந்திரசொரூபியே யாவன்; அங்ஙனம் பாவனை சத்திய பாவனையாதலினன்றே, சத்தியபலமாக விஷநிவிர்த்தியாய நிறகும் என்று கூறினார் சிவஞான யோகிகளுமாமெனக. இவ்வாறு சத்திய பலமாகச் சிவோகம் பாவனையாகிய பிரம்மாகம் பாவனையினுலும் பாசமாகிய விஷம் நிவிர்த்தி யாகாநிறகும் என்று ஓர்க.

(37) மாயையினுல் மோகிக்கபபடுவது ஆனமா வனறிப் பரமான்மாவனறு என்பது—முப்பத்து மூன்றும் ஈசுவர தத்துவத்தினராகிய அனந்தேசுவரரால் மாயையிலே யிருந்து பிறந்த கலைகாலநியதி வித்தை ராகம் என்னும ஐந்து தத்துவங்களையும் ஆனமா பஞ்சகஞ்சுகமாய்ப் பூண்டு புருஷனுய் (பசுவாய) ப்போகங்களைப் புசிக்கின்றான் என்று சிவபுராணங்களும சிவாகமங்களும செப்புகின்றமையானும இந்தப் பஞ்சகஞ்சுகமுடையனுய் நின்ற (வைதிக சைவருடைய) ஆன்மாவுக்கும (சிவத்துக்கும்) மாயோபாதிப்பட்டுப் புருஷனுய் (பசுவாய்) நிற்கும் மாயாவாதிகளுடைய பிரமத்துக்கும பேதமின்றாம் என்ற கருத்தினுல், கைலாயசங்கிதை

சர்வஞுஞ:சர்வகர்த்தாச சிவ ஏவஸ்வ மாயயா | சங்குசத்ரூப இவ ஸந்புருஷ: ஸம்பபூவ | கலாதிபஞ்சகேநைவபோக்திருதவேந ப்ரகல்ப்பித: | இதி ஸ்தாநத்வ யாந்தஸ்த: புருஷோந விரோதக: ||

முற்றறிவு முற்றுத்தொழிலுடைய ஆன்மா (சிவன்) சுவமாயையினுலே புருஷனுயினுன் (பசுவாயினுன்); அவ்வான்மாவே (சிவன்றானே) கலாதி பஞ்சகத்தினுலும் போக்தாவாம் புருஷனுயினுன் (பசுவாயினுன்) (ஏகான்மவாதிகளுடைய) மாயோபாதி கற்பனை, (வைதிகசைவருடைய) கலாதி பஞ்சக கற்பனை என்னும் இருதிறத்தானும் எய்திய புருஷன் (பசு) வேறுபாடிலன் என்று முடித்துக் கூறியது. இவற்றின் விரிவைக் கைலாசசங்கிதையிலும், நாம் எழுதிய "சென்னை

சூரியனார் பிரமம் பரப்பிரமமநந்த சிவப்பிரமம்" என்னும் சிறு புஸ்தகத்திலும் காண்க. இதனால் மாயாவாதோப நிஷதங்களிலே மாயோபாதிப் பட்டுப் பசுவாய் நிற்கும் பிரமம் ஆன்மா என்க; அங்ஙனம் மாயோபாதிப் பட்டுப் பசுவாயப்போதராத பிரமம் சிதம்பரவாதோப நிஷதங்களிலே தரும தருமி சம்பந்தமாகிய சமவாயத்தினாலேனும் தாதான்மியத்தினாலேனும் சிவசத்தியை ஓர்காலும பிரியாத பரப்பிரம சிவமேயாம் என்ற கருத்தினால், சிவபுராணம்

அபரேது பராசக்தி: சிவஸ்ய சமவாயிநீ | தாதாத் ம்யமநபோர்நித்யம் வந்நிதாககயோரிவ | அதஸ்தத்தர்ம தர்மித்வாத் பராசக்தி: பராத்மந: ||

சூரியனுடைய கிரணம் போலப் பராசத்தி சிவபிரானுடைய சமவாயசத்தி என்றும், குணகுணி பாவத்தினால் பராசத்திக்கும் பரமான்மாவுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் அக்கினியும் சூடும் போல நித்தியமாகிய தாதான்மிய சம்பந்தமாம் என்றுங் கூறியவாறென்க. இதனால் மாயையினாலே மோகிக்கப்பட்டுச் சாக்கிராவஸ்தையிலே தூலபோக முதலிய புசிக்கப் போந்தவன ஆன்மாவன்றிப் பரமான்மாவாகிய சிவசத்திசமேத சிவபிரானல்லராமென்க. இந்தமாயோபாதிப்பட்ட ஆன்மா பிரமம் எனவும், ஈசன் எனவும, சம்பு எனவும், சிவன் எனவும், ஆங்காங்கு புராணங்களினும் உபநிஷதங்களினுஞ் சொல்லப்படும் ஆன்மாவையும், இப்பெயர் ஒற்றுமையாயிலாத ஆன்மா எனவும், பிரமம் எனவும், ஈசன் எனவும், சமபு எனவும், சிவன் எனவும் பேசப்படும் பரமான்மாவாகிய சிவபிரானையும் ஒன்றுபடுத்தி விவேகிகள் கலக்காதிருப்பாராக.

(இன்னும் வரும்).

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுருப்யோநம:

திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த திருமந்திரம்.

அயலும் புடையுமெம் மாதியை நோக்கி
லியலும் பெருந்தெய்வ மியாது மொன்றில்லை
முயலு முயலில முடிவுமற் றாங்கே
பெயலு மழைமுகிற் பேர்நந்தி தானே.

(பொழிப்புரை.) சமீபத்திலும் பக்கத்திலும் எம்மாதியை நோக்குமிடத்துச் சுருதி, யுக்தி, அனுபவத்திற்குப் பொருந்தும் பெரிய தெய்வம் யாதொன்றுமில்லை; முயற்சியும் முயற்சியில்லனவும் முடிவுவருதலும் முகில்போல் வேண்டியவற்றை யளிக்கும் நந்திப்பேர் வள்ளலேயாம்; என்றவாறு. (க)

கண்ணுத லானொரு காதலி னிற்கவு
மெண்ணிலி தேவ ரிறந்தா ரெனப்பலர்
மண்ணுறு வார்களும் வானுறு வார்களு
மண்ண லிவனென் றறியகில் லார்களே.

(பொ-ரை.) திரிநேத்திரனாகிய மாதேவன் நமக்குவேண்டியவற்றை அளிக்கும் ஆதரவிலிருக்கவும், அளவில்லாத்தேவரிறந்தொழிந்து போனார்; மற்று மண்ணிலும் வானிலுமுள்ளாரும் வழிபடுதற்குரிய தலைமையுடையான் இவனென்பதும் அறியமாட்டாராயினார்; எ-று. (உ)

மண்ணளந்தான் மலரோன் முதற் றேவர்க
ளெண்ணளந் தின்ன நினைக்கிலா ரீசனை
விண்ணளந்தான் றன்னை மேலளந்தா ரிலலைக்
கண்ணளந் தெங்குங் கடந்துநின் றானே.

(பொ-ரை.) மண்ணளந்தமாலும் மலரோனாகிய பிரமனும் ஏனைத தேவர்களும், விண்ணையளந்தவனும் தன்னை மேலளந்தறிந்தவரையில்லாதவனும், கண்ணாலளக்கப்படாது அதைவிளக்குவானுமாகிய எம்மீசனைப்பணமுறையும் வழுத்திச் சிந்திக்கிலரையோ! எ-று. (ங)

கடந்துநின் றான் கமல மல ராதி
கடந்துநின் றான் கடல் வண்ணனெம மாயன்
கடந்துநின் றா னவர்க் கப்புற மீசன்
கடந்துநின் றெ னெங்குங் கண்டு நின் றானே.

(பொ-ரை.) பிரமனாலும் விண்டுவாலும் அறியப்படாவாறு கடந்து நின்றான் எம்மீசன்; அவ்வாறு கடந்துநின்றானாயினும, எவற்றினினும நிறைந்து நின்று அவற்றையெல்லாம் ஒருங்கே யறிந்து நிற்குமியல்புடையன எம்மீசனென்றறிக; எ-று. (ச)

ஆதியுமா யரனா யுடலுள் ணின்ற
வேதியுமாய் விரிந்தார்ந் திருந்தா ரருட்
சோதியுமாய்ச் சுருங் காததோர் தன்மையு
நீதியுமாய் நித்த மாகிநின் றானே.

(பொ-ரை.) ஆதியும் அரனென்னுந் திருநாமமுடையனாய் உடலகத்து நிறைந்த வெளியுமாய் விரிந்து நிறைந்த கருணையே தனக்குரிய சோதிவடிவமாகி ஒடுக்கமில்லா வியல்பினனாய் மெய்ப்பொருளுமாய நித்தியமாய் நின்றானெம்மீசன்; எ-று. (ரு)

கோது குலாவிய கொன்றைக் குழற்சடை
மாது குலாவிய வாணுதல் பாகனை
யாது குலாவி யமரருந் தேவருங்
கோது குலாவிக் குணம் பயில்வாரே.

(பொ-ரை.) கொன்றைமாலையணிந்த சுழற்சியையுடைய கற்றைச்சடையுடையனாய்ப் பார்வதியை ஒரு பங்கிற்கொண்ட ஈசனை, அமரருந் தேவரும் குற்றமுடைய குணத்தராவரன்றி வேறியாது சொல்லி வழுத்துவார்? எ-று.. (சு)

காய மிரண்டுங் கலந்து கொதிக்கினு
மாயக் கத்தூரி யதுமிகு மவ்வழி
தேசங் கலந்தொரு தேவனென் றெண்ணினு
மீச னுறவுக் கெதிரில்லை தானே.

(பொ-ரை.) இரண்டுவிதமான காயம் ஒன்றுபட்டுக் கொதிக்கினும் மாயமானகத்தூரி மிகுகின்ற வழியதுவே, ஆதலால், தேசத்தோடொட்ட எம்மீசனை ஒரு தேவனாகவைத்து அவ்வழி படினும் எம்மீசன் உறவு கிடைத்தற்கு ஆட்சேபனையில்லை; எ-று. (எ)

அதிபதி செய்த அளகை வேந்தரை
நெதிபதி செய்த நிறைதவ நோக்கி
யதுபதி யாதரித் தாக்கம தாக்கி
யிதுபதி கொள்ளென்ற வெம்பெரு மானே.

(பொ-ரை.) அதிகாரஞ்செய்த அளகைவேந்தர் மிக்குநிறைந்த தவஞ்செய்தலைக்கண்டு அவரை உயர்த்தவிரும்பி இதுதான் நீங்கள் இருத்தற்குத் தகுதியான இடமென்று மோட்சவீட்டைக் கொடுத்தான் எம்பெருமான்; இதனால் அவனது அருளியல்பிருந்தவாறறிந்து கொள்க, எ-று. (அ)

முடிவு பிறப்பையு முன்னே படைத்த
வடிக ளுறையு மரனெறி நாடி
னிடியு முழக்கமு மீச ருருவம்
கடிமலர்க் குன்ற மலையது தானே.

(பொ-ரை.) இறப்பையும் பிறப்பையும் அநாதியேபடைத்த எம்மீசன் உறையும் மோட்சவுலகத்தை யெய்தற்குரிய அவ்வரனால் அமைக்கப்பட்ட வழியைத்தெரிந்து கொள்ள வேண்டில், இடியும் அதன் முழக்கமும் அவனதுருவமென்றும் அவன் கொன்றைமலர் கிடக்கும் மலையென்றும் அறியவேண்டியது; எ-று. (கூ)

வானப்பெருங் கொண்டன் மாலயன் வானவ
ரூனப் பிறவி யொழிக்கு மொருவனைக்
கானக் களிறு கதறப் பிளந்தவெங்
கோனைப் புகழுமின் கூடலு மாமே.

(பொ-ரை.) முகில்போல நிறத்தனாகிய மாலதேவர் முதலாயினோர் பிறவிவேரறுத்தற்கும் உவமையில்லாதவனை, தாருகாவனத்தினின்றும் போந்த களிற்றியானை பிளிறப் பிளந்ததன தோலை யுரித்த எம்பெருமான் பெருமைகளை சிந்தித்துச் சொன்னால் மோட்சத்தை யடைதல் கூடும். எ-று. (கo)

(இன்னும் வரும்.)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநசம்பந்தகுருப்யோநம:

அருணந்தி சிவாசாரியசுவாமிகள் அருளிச்செய்த

சித்தியார் உரை

உலோகாயிதன் மதமறுதலை.

உள்ளதாவதுகண்டதென் றுரை
கொண்டதென் னுலகத்துநீ
பிள்ளையாய் வளர்கின்ற நாளுனைப்
பெற்றதாயொடு தந்தையைக்
கள்ளமேபுரி காலனாருயிருண்ணவென்
றொரு காளையாய்
மெள்ளவேயுளரென்றுகொண்டு
விரும்புமாறு விளம்பிடே.

(பொழிப்புரை.) உலகாயிதா! நீ யுலகத்துக் காட்சியே மெய்யென்றும் அனுமானம் முதலிய பொய்யென்றுங் கொண்டதென்னை? நீ பிறந்து வளர்கின்ற நாளில் உன் மாதாவின் உயிரையும் பிறப்பதன்முன் உன்பிதாவின் உயிரையும் கண்ணால் காணத் தொழிலைப் புரியும் யமன் கொண்டுபோக நீ இளமை நீங்கி அறிந்தபின்பு மாதா பிதா நமக்குண்டென்று மெல்ல எண்ணியவழி நீ கூறிய காட்சியன்று, அனுமானமே காண், எ-று. (க)

இடித்துமின்னியிருண்டு மேக
மெழுந்தபோதிது பெய்யுமென்
றடித்ததும்மகில சந்தமுந்தி
யலைந்துவாரு புனலாறுகொண்
டெடுத்துவந்திட மால்வரைக்
கணிருந்துகொண்டல் சொரிந்ததென்று
முடித்ததும் மிவைகாட்சியன்
றனுமானமென்று மொழிந்திடே

(பொ-ரை.) மேகமானது முழங்கியும் மின்னியும் இருண்டும் பரந்தெழுந்தவிடத்து இதனால் மழைபெய்யு மென்ற நினைப்புண்டானதும், ஆறானது, அகில் சந்தன முதலியவற்றைத் தள்ளி அலைந்தொழுகு நீரைக்கொண்டுவந்திட அதனைக்கண்டு பெரியமலையினிடத்தே மேகமிருந்து வருஷித்ததென்று நினைந்து நிச்சயித்ததும், இவை இரண்டும் நீ கூறிய காட்சியல்ல அனுமானமென்று கூறுவாயாக; எ-று. (உ)

காண்டலோ வனுமானமாவதுங்
காட்சிமுன்னதுங் காட்சியேல்
பூண்டபூதவுடம்பினுள் ளொழு
போதமென்கொடு கண்டனை

மாண்டவாயின் மனங்கொண்
ஞானமுணர்ந்ததும் மனுமானமென்
றீண்டுபூத மிலைந்ததிவ்
வுடலென்பதென் பிரமாணமே.

(பொ-ரை.) நீர் அனுமானமென்று கூறுவதுங் காட்சியே அது பூர்வக்காட்சியாகையால் பூர்வக் காட்சியுங் காட்சியென்று நீ கூறில் பூதக்கூட்டத்தினுள் ஓர் அறிவெழுமென்றது அனுமானமன்றி யாதுகொண்டு கண்டனை? அன்றியும், சத்தாதிகளைப் பொறியிடமாக நின்றறியுமென்னும் அறிவுங்காட்சியல்ல அனுமானமென்று கொள்வாயாக; இஃதன்றிப் பிரமாணமு மில்லையென்று கூறுவை அங்ஙனங்கூறில் பூதக் கூட்டத்தில் உருத்தோன்று மென்று கூறியதியாது; உன் காட்சியும் அனுமானப் பிரமாணமே யென்றறிவாயாக; எ-று.

பழுதிலாமறைகண்டநூல்
பழுதின்றி யுண்டதுபாரின்மேல்
மொழிவர்சோதிட முன்னியின்னது
முடியுமென்பது முன்னமே
அழிவிலாதது கண்டனம்மவை
யன்றியுஞ் சிவாகமங்களில
எழுதியோர்படி யென்றுகொண்டிரு
நிதியெடுப்பது மெண்ணிடே.

(பொ-ரை.) குற்றமில்லாத வேதமுதலாகிய நூற்கள் குற்றமின்றிச் சொல்வனவுள, அதெப்படி யென்னில் பூமியினுள் சோதிட நூலோர் கருதி நிகழ்காலத்தில் நின்றும் எதிர்காலத்து வினையை முன்பு கூறுகிற்பர்கள்; பின்பு அதுவும் அழிவில்லாததாகக் கண்டனம்; அவையொழிந்தும் சிலநூற் பிரமாணத்திலுள்ளபடியை எடுத்துக்கொண்டு இறந்த காலத்தில் வைக்கப்பட்டுப் பூமியின்கண் மறைந்து கிடக்கும் பொருள்களையும் எடுக்கப்படும்; அவை நூற்பிரமாண மென்றறிவாயாக, எ-று. (௪)

போதமானவை நித்தமென்று
புகன்றதெனனை யுருக்களா
யாதலோடழி வாகுமாதலினுக்குவோ
ரவர் வேண்டிடுங்
காதலோடு கடாதிமண்கொடியுமறு
வோருளர் கண்டனம்
சீதநீரிலெழுந்த கொப்புணிகழ்ந்த
மாருதச் செய்கையே.

(பொ-ரை.) பூதம் நான்கும் நித்தமென்றும் அழியாததன்மையுடைய தென்றுங் கூறியதென்னை? பூதக்கூட்டத்தில் உருத்தோன்றுதலும் கெடுதலு முண்டாதலால் இவைநித்தமன்றியிவை கூட்டுவாரொருகர்த்தாவை வேண்டும்; அது எதுபோலவென்றால், நீ உவமானமாகச் சொன்ன குடமுதலானவை மண்ணைக் கொண்டு உண்டாக்குவானைக் கண்டோமாதலால்; நீரிடமாகக் குமிழிதோன்றுதல்போல மனம்முதலாயின தோன்று மென்று கூறினாய், குமிழியும் வாயுவால் உண்டாம்; ஆகையால் ஒருவிடத்திலும் மனமுதலானவற்றைக் கூட்டுதற்கு ஒரு கர்த்தா வேண்டுமென்றறிவாயாக. (௫)

நீரின்வந்தெழு கொப்புணீரதுவா
யெழுந்திகழ் பூதமு
மோரின்வேறுணர்வா யெழாவவை
பூதமாகி யுதித்திடுந்
தேரினூறடை காய்செறிந்தவை
சேரவேறு சிவப்பெழும்
பாரினிற் பிரியாதுபுந்தி
பழிப்புடம்பு கிடக்கவே.

(பொ-ரை.) நீரின் கண்ணே தோன்றுங் குமிழியும் நீராகுமதுபோல, விளங்கிய பூதமும விசாரிக்குமிடத்து வேறாக அறியுமறிவாகாது காயபூதமேயாம்; அன்றியும் சுண்ணும்பும், வெற்றிலையும், பாக்குங் கூடி அவை கலந்தவிடத்து ஒரு சிவப்புண்டாதல்போல பூதக் கூட்டத்தின் ஓர் அறிவு எழுமெனக் கூறியது. எ-று. (௬)

கூறுசேர்வையின் வந்தபோது
சிவப்பெனுங் குணமொன்றுமே
வேறுவேறு புலன்குணங்களுடற்
கண்வந்து விளைந்ததென்
நூறுகாயடை கூடும்வேறொருவன்
றனுலென நோக்கிநீ
தேறுபூதசெயற்கும் வேண்டு
மொருத்தனென்று தெளிந்திடே.

(பொ-ரை.) சுண்ணும்பும், வெற்றிலையும், பாக்குமென்றிவை கூடப்பட்ட சேர்வையின் கண்வந்தவிடத்து சிவப்பெனும் ஒரு தன்மையே காணப்படும; அப்படி, ஒரு தன்மையாகாது புலன் என்றும் பொறியென்றுங் குணங்களென்றும் தனித்தனி உடற்கண் வந்துண்டாகிய தென்னை? அதல்லாமலும், சுண்ணும்பும், வெற்றிலையும், பாக்கும் சிவப்பேறக் கூட்டுதற்கு ஒருவன் வேண்டு மென்பதனை நீ கருதியதுபோலப் பூதச் செயற்கும ஒருத்தன் வேண்டுமென்று நிச்சயமாகத் தெளிந்திடுவாயாக. எ-று. (௭)

ஆனவைம்பொறி யுண்டிநித்திரை
யச்சமைதுனமாதியா
வூனில்வந்திடு முன்பிலாதவை
யென்றுரைக்கினு மூதைபோல்
வானின்வந்திடு மாதராணவியாகி
மானுடராதியா
யோனிபன்மையுமின்றி பூதமுறும்
புணர்ச்சியோர் தன்மையே.

(பொ-ரை.) சிலம்பியிடத்து நூல் தோன்றுதல்போல்முன்பில்லாதவையான பஞ்சேந்திரியம், உணவு, துயில், பயம்,

மைதுனம் முதலியவை காயத்தின் குணமாக இப்போது உண்டாமென்று நீ சொல்லில், மாதர், ஆண், அலியாமோ ரூடராகியாயும் ஆகாயத்தினின்றும் தோன்றல் வேண்டும்; பூதக்கூட்டம் ஒரு தன்மை யாதலால் மிருகபசுபக்ஷிகாபராதிகளாகிய யோனிபேதமு மில்லையாம். ஆகையால், நீ கூறியது பொருளன்று; எ-று. (௮)

ஐந்துநான் கொருமூன் றிரண்டொ
ன்றென்றதாயு டலங்களின்
வந்திடாவுணர் விந்தியங்களும்
வண்ணபன்மையு மின்மையாம்
புந்தியோடுய வன்னபோக
குணங்கள பூதபுணர்ச்சிதான்
றந்திடாதிவை பேதமாயிடவந்த
வாவினை தந்தவா.

(பொ-ரை.) நீ முன்பில்லையென்று கூறிய கன்மமில்லையாயின், யோனிபேதமுமில்லையாய் அந்தயோனி பேதங்களின் உண்டாகும் உடலங்களின் இந்திரியங்களும் ஐந்து, நான்கு மூன்று, இரண்டு, ஒன்று என்னும் அறிவுகளுமே இல்லையாம்; அதல்லாமலும், புந்தியால் அறியும் அட்சரங்களும் புசிப்புகளும் குணபேதங்களும் பூதக் கூட்டம் தரமாட்டாது; இந்திரியம மிகக்குறைவாகவும் சாதிபேதமாகவும் குணபேதமாகவும் இப்படிப் பேதித்திடவாத அதனைக் கன்மந் தந்ததென்று அறிவாயாக. எ-று. (௯)

அறிவுபூதம தென்னின்வேறு
புறத்தறிந்தமை கண்டிலஞ்
செறிவுதானுடலத் தெனிற்
சவமானபோதுடனேதுமோ
நறிகொளாதுடல வாயுவானது
கூடாமையி னென்றியேல்
பிறிதாதாயிர் நிற்கவுறங்க
மென்பிறவாததே.

(பொ-ரை.) பூதங்களை அறிவாமென்று நீ கூறில் புலப்படக்காணப்பட்ட மண்ணிலும் நீரிலும் நெருப்பிலுங் காற்றிலும் அறிவு கண்டிலமன்றோ? உடலிலே செறிந்தபோது தோன்றுவதென்னில் சவமாய்க் கிடந்தகாலத் தறிவு கண்டதில்லை; குறிக்கமாட்டாத வாயுப்பிரிந்த வழியேயென்று கூறினால், அந்தவாயுவானது உறக்கத்திலே பிரியாதிருக்க அறியாமல் நிற்பானேன? ஆகையால், பூதக்கூட்டத் தறிவு தோன்றாது, வேறோர் அறிவுண்டென் றறிவாயாக. எ-று.

அறிவுடற்குண மென்னிலானைய தாதியந்த
மெறும்பதா
வுறுமுடற்பெரி தானவற்றினு தித்திடும்
பெரிதாகவே
சிறுவுடற்செறி ஞானமுஞ்சிறி தாயிடும்
பரிணாமமும்
பெறுமுடற்சிறி தாவதென்பெரி தாவதென்
சிலபேசிடே.

(பொ-ரை.) அறிவென்று வேறொரு முதல் இல்லை, உடற்குணமே அறிவென்று நீ சொன்னால், ஆனைமுதல் எறும்பீறாக எடுத்த உடலில் பெரிதானவற்றின் உதிக்கும் அறிவு பெரிதாயுஞ் சிறிதானவற்றி னுதிக்கும் அறிவு சிறிதாயும் இருக்கவேண்டும்; அப்படியன்றி பரிணாமத்தையுடைய யானையுடலுக்கு அறிவு சிறிதாயும் சிறிய வுடலையுடைய மானுடர்க்கு அறிவு பெரிதாயும் இருப்பதென்? ஆகையால், அறிவுடற் குணமன்று, வேறு நீ சொல்லத்தக்க துண்டாயிற்சொல்; எ-று. (௧௧)

போதமுமமெலி வாகியும்மலி பூதமானவை
கூடலிற்
பேதமோடு பெருத்துடம்பகள் சிறுத்தபெற்
றிமையென்றிடின்
ஓருடற்பெரி தானவுஞ்சிறி தாயிடா
சிறிதானவு
நீதியிற்பெரி தாயிடாமுன முன்னதன்மையி
னின்றிடுமே.

(பொ-ரை.) அப்படியல்ல, உடற்குணமே அறிவென்றது, பூதமானவை கூடுங்காலத்துப் போதமெலிவாகியும், பூதமலிவாகியுங் கூடலில் அறிவு சிறுத்தும் காயம் பெருத்ததென்றும், போதமலிவாகியும் பூதம் மெலிவாகியுங் கூடலில் அறிவுபெருத்துக் காயஞ்சிறுத்ததென்றும் அங்ஙனமுறைமையுடைத் தின், பூதக்கூட்டத்தாற் றோன்றும் நீ கூறிய உடல்பெரிதான வுடல் சிறிதாயிடாது, சிறிதானவுடல் பெரிதாயிடாது, முன்ன முன்ன முன்ன முறைமைப்பாட்டில் நிற்கவேண்டும்; அங்ஙனம் நிலாது பெரிய உடல் காலஞ்சென்றால் சிறிதாயும் சிறிய உடல் காலஞ்சென்றால் பெரிதாயும் இருத்தலால் பூதக்கூட்டத்தால் தோன்றும் அறிவன்று; கன்மத்துக்கீடாகவே வடிவெடுத்துக் கொள்ளுதலாமென்று கருதுவாயாக. எ-று. (௧௨)

இயல்புதாணிவை யென்னின் வேறிசை
பெண்ணோடாணிரு தன்மையாஞ்
செயல்தெரிவர்விவா செய்திகாரண
மாகவந்து செனிப்பதே
யியல்புதாமுடல் பூதகாரிய மரவதும்மிலை
யாகுமான்
மயலதாம்வினை யாலொருத்தன் வகுத்ததன்மை
யின் வந்ததே.

(பொ-ரை.) கன்மம் உடலாக வெடுத்துக் கொள்ளுதற்கதி இல்லை இவையெல்லாம் பூதவியல்பென்று நீ சொன்னால், இயல்பு ஒரு தன்மைப்பட்டிருத்தலன்றி வேற்றுமைப்படப் பொருந்தி இரண்டுதன்மையாகிய பெண் ஆண் என்னும்முன்ற

வுமையைக் கொள்ளாது; இதல்லாமலும், பூதகாரணமாகில் இரண்டு தன்மைப்படப் பெண் ஆண் என்னும் முறைமைகா ரணமாகப் பிறப்பதென்னை? ஆகையால், இயல்பாமென்ற வுடல் பூதவியல்புமல்லவாய்ப் பூதகாரியமாவதும் இல்லையாம், அதனால், நீ கூறியது மயக்கத்தை யுடைத்தாம்; கன்மத்துக்கீடாக ஒருதலைவன் உண்டாக்கப்பட்ட தன்மையினாலே உருக்கள் வருமென்றறிவாயாக. எ-று. (கங)

காரணமமவை யென்றதென்னை கடாதிபோ
லிங்ஙு காரிய
மோரணைந்து சமைந்தாகின்றிடு மென்பது
மமது சேர்கிலோம்
பாரணைந்திடு மொன்றொடொன்று பொருந்து
மாகில வருந்திடு
நீரணைந்தொரு தீயினின்றது கண்டகாயி
னிகாரத்திடே.

(பொ-ரை.) உருக்கட்குப் பெண்ணுணை செய்திகாரணமென்று நீ கூறியதென்னை? மண்ணினிடத்தில கடாதிகள் தோன்றுமாறுபோலப் பூதகாரணத்தின் பெண் ஆண் காரியப்படுதலாமிருக்குமிய கூட்டத்தே உருச்சமைந்திடுமென்று நீ சொல்லுகின்றதுபோல பொருந்துகிறோமில்லை; அதெப்படியென்னில், நீ கூறிய பூதங்களானவைகளைக் கும்பின் மாறுபடும் புடைப்பொருந்தலாமாமல் கூடுமாயின நீருந்தீயும் ஒரிடத்தில் கூடியிருக்குந் தன்மையை உன்பிரத்தியட்சப் பிரமாணத்திற கண்டதுண்டாயின் வருகிறாவது சொல்வாயாக. எ-று.

பூதமேவு புணர்ச்சியே புரிகாரி
யாமவா மாகுமேற்
காதலாலொடு பெண்ணுமேவு புணர்ச்சி
காரண மாவதென
ஆதியேயுலகத்தி லாணொடு பெண்ணு
மாயவை காரிய
மாதலாயினி யோடுகூடிய நயந்த
காரண மென்பரே.

(பொ-ரை.) பூதக்கூட்டமே பொருந்தப்பட்ட காயத்துக் காரணமாயின், பெண் ஆண் காதலோடு புணரும புணர்ச்சி காரணமாக வருமுகள் காரியப்படுவானேனி; அங்ஙனமானது, அநாதியே கர்த்தாநாயகியோடு கூடிப்போகத்தை விரும்ப, அது காரணமாக ஆதியே உலகின்கண் ஆண் பெண் காரியப் பட்டு அது காரணமாக உருக்கள் காரியப்பட்டு வருதலன்றி பூதக்கூட்டங் காரணமெனப் படாது. எ-று. (கச)

கந்தம்வெம்மை கலந்திடும்புனல் கனமமென்
செய்ததென்றனை
சந்தனந்தழல் சாரநீரிரு தன்மையுற்றிடு
மாறதோர்
கந்தகன்மமி ரண்டணைந்து தருஞ்சுகந்தொடு
துக்கமுஞ்
சிந்தியாவெழு சிவனுற்றிடும வேறுடற்கிலை
தேறிடே.

(பொ-ரை.) தண்ணீரானது சந்தனாதிகளைக் கூடிக் குளிர்ந்தும் நெருப்பைக்கூடி வெப்பங்கலந்துமிருத்தலால், இதென்னகன்மஞ் செய்தது, ஆதலாற கன்மமில்லையென்று கூறினாய்; நீ உவமானங்கூறிய நீர் சந்தனத்தையும் தழலையுஞ் சார ஒரு பொருட் கிரண்டுதன்மையுண்டான வாறுபோல விசாரிப்பாயாக, கன்மமிரண்டு வகைப்பட்டுப் பொருந்திச்சுகதுக்கங்களைக் கொடுக்கும், அந்தச் சுகதுக்கங்களை யுற்றறிந்திடுவது சேதனமான வுயிருக்கல்லது அசேதனமான உருக்கட்கில்லையென்றறிவாயாக; எ-று. (கரு)

இன்பமெய்தியிருந்து நீவினையிலலை
யியல்பியலபென்றிடு
துன்பமெய்திடுவா னென்மறறிது
சொல்லிடாய் சொலவல்லையேல்
முன்புசெய்திடு கன்மமென்றறி
கனமமு முதலவன்னறிந
தன்பினூறுவிசதமபபயனுந்
தமைப் பொருந்தாதியே.

(பொ-ரை.) நீ பெண்களுடன் கூடிப் போக வின்பத்தை யனுபவித்திருந்தும் இயல்பொழியக் கனமமில்லை யென்று கூறில், அந்தப் பெண்களை நீங்கிய விடத்து துக்கப்படுவானேன்? இதெதால வந்ததென்று சொல்லவல்லையாகில் சொல்லுவாயாக, பெண்களுடன் கூடிப்போகத்தை அனுபவிப்பதும் அவளை நீங்கித்துனபத்தை அனுபவிப்பதும் நீ முன்செய்த புண்ணிய பாவமென்றறிவாயாக; அந்தப்புண்ணிய பாவங்களுந் தானாக அணைவதன்று, கர்த்தாவானவன் அறிவுகள் செய்கன்மத்துக் கீடாக அறிந்து அநுக்கிரகத்தாலே ஊட்டுவன், அறிவுங் கனமமும் அதனைக் கூட்டுதலும் அநாதியே யுள்ளது. எ-று. (கசு)

அநாதியேயலமையின் றெனின
மலமாயைகன்ம மணுச்சிவன்
அநாதிகனமமணுக்கள் செய்யவறிந்து
கன்மமூட்ட செயா
அநாதிகாரிய மாமுடற்க
ளசேதனம மனையாவறிந்
தநாதியாதி யமைக்கவேண்டு
மமைப்பினொடு மநாதியே.

(பொ-ரை.) நீ கூறியவை யநாதியே யாமாகில ஒருவனாற் கூட்டுதலில்லை யென்று கூறின, மலமும மாயையும் கன்மமும கர்த்தாவும் அநாதி; கன்மத்தை யான்மாக்கள் செய்ய அந்தக்கன்மந்தானறிந்து ஆன்மாக்களுக்கு உருவை எடுத்துக் கூட்டமாட்டாது; அநாதியே காரியப்பட்டு

வரும் உடற்கள் அசேதனமாகையால் ஆன்மாவை அறிந்து கூட்டமாட்டாது; ஆகையால், அநாதியாகிய கர்த்தா ஆன்மாவையுங் கன்மத்தையும் அதற்குப் பொருந்தின உருவையும் ஆதியாகக் கூட்டல் வேண்டும்; அப்படி அவன் கூட்டின கூட்டரவும் அநாதியானகயால் இதுவும் அநாதிதான். எ-று. (கஅ)

காணொணுகரணங்களுக் குயிர்கண்
டிடாமையினின் றெனிற்
காணுமோகடங்கண்ட கண்ணினைக
கண்டு நிற்பதுங்கண்ணதே
காணொணுதுயிர் தானுமிப்படி
கண்டிடுங் கரணங்களைக
காணொணு கரணங்களுக்குயிருண்மை
யாவதுங் கண்டிடே.

(பொ-ரை.) புறக்கரணங்களுக் குயிர்காண வொண்ணுதாகையாற் காட்சிக்குப் புலப்படாமையின் ஆன்மாவென்று ஒன்றில்லையென்று கூறின், சரீரமானது தன்னைக்கண்ட கண்ணைத்தான் காணவல்லதா? அச்சரீரத்தைக் கண்டு நிற்பதுங் கண்ணுக்குள்ள தொழிலேகாண; பிரத்தியட்சமாகிய கண்ணுக்குக் காணவொண்ணுதென்ற வுயிருமித்தன்மைத்து, உயிர் சேதனமாகையாற் கரணங்களைக் கண்டு நிற்கும்; கண்களைச் சரீரமறியாதவாறுபோலக் கரணங்களும் அவ்வான்மாவைக்காணவொண்ணுது, ஆன்மாவை உண்மையாக உண்டென அறிவாயாக. எ-று. (ககூ)

அங்கியானது தானுமொன்றை யணைந்து
நின்று நிகழ்ந்திடும
பங்கியாதுயிர் தானுமிப்படி பற்றியல்லது
நின்றிடா
தெங்குமார்தயி லத்தையுண்டெழு தீபமான
தெரிந்திடு
மங்கதாமுட னின்றுகன்ம மருந்தியா
ருயிராவதே.

(பொ-ரை.) நெருப்பானதோ ரிந்தனத்தைப்பற்றி நின்று தன் வடிவைக் காட்டுந் தன்மையன்றித் தனித்துநின்று தன் வடிவைக்காட்டுந் தன்மையை யுடைத்தன்று; அதுபோல ஆன்மாவும் ஓர் உருவைக்கூடியன்றி நிற்கமாட்டாது; தகளியெங்கும் நிறைந்த எண்ணெயைப்பருகி யோங்கிய தீபமான தெரியாநிற்கும்; அப்படிக்கன்மத்தா லெடுத்துக்கொண்ட காயத்தினின்றுங் கன்மத்தைப்புசிப்பதான்மாவாம். எ-று ()

(இன்னும் வரும்)

உ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுருப்யோநம:

தாயுமான சுவாமிகளருளிச் செய்த பாடல் உரை.

பொருள்வணக்கம்.

முன்தொடர்ச்சி.

விண்ணாதிபூத மெல்லாந் தன்னகத்திலடக்கிவெறு
வெளியாய் ஞானக்
கண்ணாரக்கண்டவன்பர் கண்ணூடேயானந்தக்
கடலாய் வேறொன்
றெண்ணுதபடிக் கிரங்கித் தானுகச் செய்தருளு
மிறைபோயுன்றன்
தண்ணருஞ்சாந்தவருடனை நினைந்து கரமலர்க
டலை மேற்கொள்வாம்.

(பொ-ரை.) ஆகாயம் முதலான பூதங்களை யெல்லாம் தனக்குள்ளே யடக்கி வெட்டவெளியாகி ஞானக் கண்ணிறையும்படி தரிசித்த அன்பர்களுடைய அந்த ஞானக் கண்ணினிடத்து இன்பசாகரமாகி அந்த அன்பர்கள் மற்றொன்றையும் நினையாத வண்ணம் அவர்களிடத்தில் மனமிரங்கி தானுகச் செய்தருளாநின்ற தலைவனே உனது குளிர்ச்சி நிறைந்தசாந்தருபமான கருணையை யெண்ணிக் கைம்மலர்களைச் சிரத்தின் மீது கொள்வோம். (க)

விண்ணிறைந்த வெளியா மெனமன வெளியிற்
கலந்தறிவாம் வெளியினூடும.
தண்ணிறைந்தபேரமுதாயச் சதானந்த மானபெருந்
தகையே நின்பால்
உண்ணிறைந்தபேரன்பாலுள்ளுருகி மொழிகுழறி
யுவகை யாகிக
கண்ணிறைந்த புனலுகுப்பக்கர முகிழ்ப்பநின்னருளைக்
கருத்தில் வைப்பாம்.

(பொ-ரை.) பூதாகாயம் நிறைதற்குரிய பரமாகாயமாகி எனது இதயாகாயத்திற் சேர்ந்து ஞானுகாயத்திலும் குளிர்ச்சிமிகுந்த பெரிய அமிர்தமாகி இடையறாத இன்பமயமான பெருமையுடையோனே உன்னிடத்தில் தனக்குள்ளே நிறைந்த பேரன்பினுல் மனங்கரைந்து சொல்தடுமாறி சந்தோஷமடைந்து விழிகள் நம்மிடத்து நிறைந்த நீரைச்சிந்தக் கைகள் குவிய உன் கருணையை எமது கருத்திலிருத்துவோம்.

ஆதியந்தங்காட்டாத முதலா யெம்மை
யடிமைக்காவளர்த் தெடுத்தவன்னைபோல
நீதிபெறுங்குருவாகி மனவாக்கெட்டா
நிச்சயமாய்ச் சொச்சமதாய் நிமலமாகி
வாதமிடுஞ்சமய நெறிக்கரியதாகி
மௌனத்தோர்பால் வெளியாய் வயங்காநின்ற
சோதியையென்னுயிர்த் துணையையாடிக்கண்ணீர்
சொரியவிருகரங் குவித்துத்தொழுதல் செய்வாம்.

(பொ-ரை.) தோற்றக் கேடுகளை யுடையதல்லாத முதற் பொருளாகிய எங்களைத் தனது திருத்தொண்டுக்காக வளர்த்தெடுத்தாட்போல நீதியையுடைய ஆசாரியனாகி யென்னுளவாக்கு எனுந்த தட்டுப்படாத சாசுவதப் பொருளாகி களங்கரஹிதமலரகிதமாகி தூக்கவாதஞ் செய்கின்ற சமயமார்க்கத்தோருக்கு அறிவரிதாகி மௌனநிலையை யுடையோரிடத்து வெளிப்பட்டு விளங்குகின்ற தேஜோராசியை எனதுயிர்க்கு உபாயிருப்பதைக் குறித்து கண்கள் நீரைச்சிந்த இருகையையுங் குவித்து வணங்குவோம் யாம். (கக)

அக்ஷரவுயிரொழுத்தனைத்து மாகிவேறு
பரமாநந்தத்தை வகிலாண்ட மனைத்துமாகிப்
பகாமனமெல்லாமாகி யல்லதாகிப்
பரமாகிச சொல்லரிய பான்மையாகித்
துகளாகசங்கற்ப விகற்பங்களெல்லாந்
தோயாதவறிவாகிச சுத்தமாகி
நிலபசுபதியான பொருளை நாடி
நெட்டுயிர்த்துப் பேரன்பாணிலைதல செய்வாம

(பொ-ரை.) அக்ஷரவுயிரானது எல்லாவெழுத்துக்களுந் தானேயாகி அவற்றிற்கு வேறாகியமைந்து நிற்றல்போலச் சகலமான சராசரங்களுந் தானே ஆகி சொல்லப்படுவனவாகிய பதார்த்தங்களெல்லாமாகி அவையல்லாததாகி எல்லாப்பொருளுக்கு மேலான பொருளாகி சொல்லுதற்கரிய தன்மையுமாகி சங்கற்பமுதல விகற்பமுமாகிய எல்லாவற்றிலும் பொருந்தாத ஞானவடிவாகி புனிதமாகி ஒப்பற்ற ஆன்மாக்களுக்கு இறைவனுமாகிய வஸ்துவை உத்தேசித்து பெருமூச்செறிந்து பேரன்போடு தியானிப்போம யாம்.

சின்மயானந்த குரு

அங்கைகொண்டு மலர்தூவி யங்கமெலாம் புளகிப்ப
வன்பினாலுருகி விழிநீர்
ஆறுகவாரா முதஞ்கியின் தாவேச
வாசைக்கடற் குளமூழ்கிச
சங்கரசயம்பு வேசம்புவே யெனவுமொழி
தழுதழுத்திட வணங்கும
மனமார்க்க நெறியிலாத துன்மார்க்கரேனையும
நண்ணருள கொடுத்த தாள்வையோ
சங்கமிரு பக்குவச்சனகன முதன முனிவோர்கள்
தொழுதருகில் வீற்றிருப்பச
சொல்லரிய நெறியை யொரு சொல்லாலுணர்த்தியே
சொரூபானு பூதிகாட்டிச
செங்கமலபீடமேற கல்லாலடிக்குள்வளர்
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்த குருவே.

(பொ-ரை.) அழகிய கைகளால மலர்களைச சொரிந்து சரீரமானது புளகங்கொள்ள அன்பினால் மனங்கரைந்து கண்ணீர் ஆறுபோற்பெருக தெவிட்டாத மோக்ஷாவேசத்தோடுகூடியவாசையாகிய சமுத்திரத்தில மூழ்கிசங்கரனே சுயம்புவாயிருப்பவனே சம்புவாயிருப்பவனே என்று துதித்தும் மொழி குழறும்படி தொழுகின்ற நன்னெறி யொழுக்க மில்லாத துன்மார்க்கனாகிய என்னையும குளிர்ச்சியாகிய கருணைசெய்து ஆண்டருள்வாயோ பரிபக்குவமுடைய சனகன்முதலாகிய முனிவர்கள் நால்வரும வணங்கிச் சமீபத்தில வீற்றிருக்க சொல்லுதல் அருமையாகிய ஒப்பற்ற ஞானமார்க்கத்தை ஒரு மொழியால அறிவுறுத்தி சொரூபானுபவத்தைக் காட்டி செவ்விய பதமாசனத்தின்மீது கல்லாலின் கீழ எழுந்தருளியிருக்கின்ற முடிவுசெய்யப்பட்ட மோட்சப பிரதமான முத்திப்பொருளே சிரகிரியின்கண் ஆன்மாக்களை பிரகாசிக்க வெழுந்தருளிய தக்ஷிணாமூர்த்தியே ஞானானந்தங்களைக் கொடுக்கிற சதாசாரியனே. (க)

ஆக்கைபெனுமிடக்கரையை மெய்யென்றபாவிநா
னதனுவிதனாஞ்சையாதல்
அரியகொம்பிற்றேனை முடவனிச்சித்தபடி
யாகுமறிவுவிழவின்பம
தாக்கும்வகை யேதுநாட்சரியைகிரியாயோக
சாதனம விடுத்ததெல்லாம்
சன்மார்க்கமல்ல விவைநிற்க வென்மார்க்கங்கள்
சாராதபோதிவதாய
வாக்குமனமணுகாத பூரணப்பொருள் வந்
தாயக்குமபடிக்குபாயம
மருவித்தெவிட்டாத பேரின்பமானசுக
வாரியினை வாயமடுத்துத
தேக்கித்திளைத்த நீமுனிறப தெனறுகாண
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்த குருவே.

(பொ-ரை.) சரீரமெனகின்ற இழிவானதை உண்மையெனறெண்ணியிருக்கிற பாவியாகிய நான அதனுவிடப் பொருளின்மேல் இச்சைவைத்தல முடவன்கொம்பிற் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற தேனை உண்ண முடவன விரும்பினவிதமாகும இவ்வாறானபின எனது அறிவானது விகசிக்கும்படி சுகமுண்டாகும வகையாது இன்னுளளவும சரியைகிரியை யோகம் எனப்படுகின்ற பழக்கத்தைவிட்டு விட்டதெல்லாம நல்லநெறியன்று இவைநிற்கட்டும இதுவன்மையான மார்க்கங்களும அணுகாத பெரிய அறிவுருவாகி வாக்கும மனமும் பொருந்தாத பூரணவஸ்துவானது வந்துகிடைக்கும்படி உபாயத்தை யுண்டாக்கித் தெவிட்டாத பேரானந்தமான இன்ப சாகரத்தை வாயவைத்து நிறைய அனுபவிக்க நீ எனக்கு ப்ரத்தியக்ஷமாவது எக்காலம சித்தாந்த முத்திமுதலே. (உ)

ஒளவிட்டிருக்க நானெனகின்றவாணவ
மடைந்திட்டிருக்கலோபம
அருளினைமறைத்துக் கலந்துளளிருக்கவே
லாசாபிசாசமுதலாம
வெய்யவியகுணம பலவிருக்குமெனனறிவுடு
மெய்யனிவீற்றிருக்க
விதியில்லையெனனிலோ பூரணனெனும் பெயர்
விரிக்கிலுரை வேறுமுளதோ
சலவுமலமாகின்ற நாகபாசத்தினுற
கட்டுண்டவுயிர்கண்மூர்ச்சை
கடிதகலவரியவரு ஞானசஞ்சீவியே
கதியான பூமிநடுவுள்
செவ்விதின வளரகத்தாவரு திவ்யகுணமேருவே
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே.

(பொ-ரை.) பொறுமையானது இருக்கவும நான் என்கிற ஆணவமானது சேர்ந்திருக்கவும் லோபகுணமும் அருளில்லா

மையும் கலந்து உள்ளேயிருக்கவும் பின்னும் ஆசையென்னும் பேய் முதலாகிய கொடிய குணங்கள் அனேகம் தங்கியிருக்கின்ற என்னறிவினிடத்தில் மெய்யருளாகிய நீ எழுந்தருளியிருக்கவிதியில்லை யென்று சொல்வாயாயின் பூரணன் என்கின்ற உன்திருநாமத்தை விரித்தால் இதின் பொருளானது வேறும் இருக்குமோ பற்றுகின்ற மும்மலமாகிய நாகபாசத்தால் பிணிப்புண்ட உயிர்களுடைய மூர்ச்சித்துக் கிடக்கிற நிலைவிரைவாக நீங்கும்படி பிரார்த்தியாமலே வந்தஞானசஞ்சீவினியே மோக்ஷமென்கிற நிலத்தினிடையில் செவ்வையாக வளர்ந்துயாவரும் செய்வீகமான குணமலையே சித்தாந்த முத்திமுதலே. (௭)

ஐவகையெனும் பூதமாதியை வகுத்ததனு
ளசரசரபேதமான
யாவையும் வகுத்து நல்லறிவையும் வகுத்துமறை
யாதிநூலையும் வகுத்துச்
சைவமுதலாயளவில் சமயமும் வகுத்துமேற்
சமயங்கடந்தமோன
சமரசம் வகுத்த நீயுன்னைநானணுகவுந்
தண்ணருள் சுரக்கவிலையே
பொய்வளரு நெஞ்சினர்கள் காணாத காட்சியே
பொய்யிலா மெய்யரறிவில்
போதபரிபூரணவகண்டிதாகாரமாய்ப்
போக்குவரவற்ற பொருளே
தெய்வமறைமுடிவான பிரணவசொரூபியே
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே.

(பொ-ரை) ஐந்துவகையென்று சொல்லப்படுகிற பூதங்கள் முதலான பிரபஞ்சத்தைப் படைத்து அதனிடத்தில் அசரம் சரமென்று வேறுபட்டிருக்கும் உயிர்கள் எல்லாவற்றையும் படைத்து அவைகளுக்கு நல்லுணர்வையும் படைத்து வேத முதலான நூல்களையும் படைத்து சைவமுதலாகிய அளவில்லாத சமயங்களையும் படைத்து அதற்குமேல் சமயாதீதமான மோனமாகிய சமரச நிலையைப் படைத்த உன்னையான் அடையவும், குளிர்ந்த கிருபையை நீ படைக்கவில்லையோ, பொய்யானது விர்த்தியடைகின்ற மனத்தையுடையவர்களாகிய அஞ்ஞானிகள் காணக் கூடாதகாட்சியே! பொய்யில்லாத மெய்யரது அறிவினிடத்து ஞான பரிபூரண அகண்டிதரூபமாகி போக்குவரவுகள் இல்லாதிருக்கிற வஸ்துவே; தெய்வீகமான வேதத்தின் முடிவாகிய ஓங்காரசொரூபியே சித்தாந்த முத்தி முதலே. எ-று. (௮)

ஐந்துவகையாகின்ற பூதபேதத்தினால்
ஆகின்றவாக்கை நீர்மே
லமர்கின்ற குமிழியென நிற்கின்றதென்னநான்
அறியாதகாலமெல்லாம்
புந்திமகிழவுண்டுடுத்தின்பமாவதே
போந்த நெறியெனவிருந்தேன்
பூராயமாக நினதருள் வந்துணர்த்தவிவை
போனவழி தெரியவில்லை
எந்த நிலைபேசினு மிணங்கவிலையல்லா
திறப்பொடு பிறப்பையுள்ளே
எண்ணுமனெஞ்சமதுபகீரெனுந்துயிலுறு
நருவிழியுமிரவுபகலாய்ச்
செந்தழலின் மெழுகானதங்ஙனிவை யென்கொலோ
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்த குருவே.

(பொ-ரை) ஐந்துவகையாயிருக்கிற பூதபேதத்தினால் உண்டாக்கப்படுகின்ற சரீரமானது நீரின்மீது அமைந்த குமிழியைப்போல நிற்கின்றதென்றும் நான் உணராதகால முழுதும் மனமகிழ்ச்சிமிகும்படி உண்டுடுத்து இன்பம அனுபவிப்பதே கைவந்த நல்லமார்க்கமென்று நினைந்திருந்தேன உன்திருவருள் வந்து ஆதியந்தமாக அறிவிக்க இவைகள் போன வழிதோன்றவில்லை; எந்த நிலையை யெடுத்துப் பேசினும் சமமதிக்கவில்லை; அல்லாமலும் மரணத்தோடு சனனத்தையும் மனத்தில் நினைத்தால் மனமானது பகீரென்கின்றது; இரண்டுகண்களும் நித்திரைசெய்யாது சரீரமானது இரவுபகலாக செந்தீயிலிட்ட மெழுகாய் உருகுகின்றது! இத்தன்மைகள் என்னிடத்து உண்டாவதற்குக் காரணம் யாது? சித்தாந்தமுத்தி முதலே. எ-று. (௯)

காரிட்டவாணவக் கருவறையிலறிவற்ற
கண்ணிலாக்குழவியைப்போற்
கட்டுண்டிருந்த வெம்மைவெளியில் விட்டல்லலாங்
காப்பிட்டறிவைத் தந்து
பாரிட்டு மெய்யென்று பேசுபாழுமிப்பொய்யுடல்
பெலக்கவிலையமுதமூட்டிப்
பெரியபுவனத்தினிடைப் போகதுய்யவிடுகின்ற
பெரியவிளையாட்டமைத்திட
பேரிட்டகனகருதி பொழிபயிரனைவிட
டுடருறவுறுக்கியிடாதித்
திரவுபகலில்லாதபேரின்ப வீட்டினி
லிசைந்து துயில்கொளுமின்னமு
சீரிட்டவுலகமனைவம வானமவனே
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்த குருவே.

(பொ-ரை.) கருமையாகிய ஆணவமலத்தால் உளதாகின்ற கருவாகிய சிறுபெட்டியில் உணர்ச்சியில்லாத கண்ணற்ற குழந்தையைப்போல கட்டுப்பட்டிருந்த வெங்களை வெளியில் வரச்செய்து துன்பமாகிய காவலையமைந்து அதற்குப் பொருத்தமான பெயரமைத்து உண்மை யென்று பேசப்படுகின்ற பாழாகிய நிலையற்ற சரீரமானது வலிமை பெறும்படி விளைகின்ற பலவகை உணவுகளை யுண்பித்துப் பெரிதாகிய உலகத்தினகண் இறப்புப பிறப்புகளாகப் பொருந்துகின்ற பெரிதாகிய லீலையை அமைத்து வைத்து அழகுபொருந்திய தன் சொல்லாகிய வேதமார்க்கத்தில் தவறினால் அப்படித் தவறின வுயிர்களை, யமனையனுப்பித் துன்பம் மிகும்படித்தண்டித்து அத்துன்பத்தையும் நீக்கி இராப்பகல்களை அற்றபேரானந்த வீட்டிற்பொருந்தித் துஞ்சுங்கள் என்று எங்களுக்கு எல்லாச் சிறப்புக்களையும் அமைத்துவைத்த லோகமாதாவின் ரூபமான எமது தந்தையே சித்தாந்த முத்திமுதலே; எ-று.

(இன்னும் வரும்.)

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1897ளு அக்டோபர் 21உ

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுருப்யோநம:

விநாயகப்பிரபாவதீபிகை.

(முன்தொடர்ச்சி)

இந்தப்பிரணவம் தாரகமென்னும் பெயரினையுடையது என்று முன்னே கூறினோமன்றோ? காசிக்ஷேத்திரத்தில் இந்தப்பிரணவ தாரகத்தையே சிவபெருமான் பிராணோத்கிரமணகாலத்தில் உயிர்களுக்கு உபதேசிக்கின்றாரென்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. இவ்வுபதேசத்தால் அவ்வுயிர்கள் சிவஸாரூப்யத்தையே யடைகின்றன. இதுவும் வேதப்ரமாணியத்து நிச்சயம். இவ்வுண்மையையோசிப்பவர்கள் மந்திரராஜமாகிய தாரகத்தை சிவஸ்வரூபமென்னாது வேறு யாதாகக் கூறுவார்கள்? பிரணவோபதேசத்தால் சிவஸித்தியே பிராப்தமாகின்றமையால், ஓமெனும் அந்தப்பிரணவத்தைச் சிவஸ்வரூபமாகத் தெளிவது வெகுசுலபமெனக. இதனை அநுபவிக்கிறபது பிரணவத்தின் பயனென்றே அறியத்தக்கது. என்னை? காசியிலுபதேசிக்குந் தாரகமந்திரம் இராமநாமமாகையால், இதுவே அந்தப்பிரணவதாரகமாமெனின், அதுகூடாது. எங்ஙனமெனின், காசியிலுபதேசிக்கு மந்திரம் இராமதாரகமாயினுமாகுக, பிரணவதாரகமாயினுமாகுக அவ்வுபதேசத்தாற் கிடைக்கும்பேறு சிவப்பேறாக முடிந்தமையால் அவ்வுபதேசமந்திரம் சைவமந்திரமேயாகும். இராமநாமம் சிவமந்திரமாவதெங்ஙனமெனின், சிவஸஹஸ்ரநாமத்தில் இராமநாமம் படிக்கப்பட்டிருத்தலகாண்க. இராமாவதாரஞ் செய்தவர் சிவபெருமானன்றெனின், தசரதன் சேய்க்கே இராமநாம முரித்து என்று யாமகொள்ளாமையால், சிவன் இராமாவதாரஞ் செய்யாதது எமக்குப் பாதகமானதில்லை. தாசரதியைக்காட்டிலும் வேறு இராமருளரோவெனின், இவருக்கு முன்னொரு இராமரும், பின்னொரு இராமரும் முறையே பரசுராமர் பலராமர் என்று கேட்கப்பட்டமையால், இராமர் ஒருவரேயென்று சாதிக்கமுடியாது. தசரதராமருக்கு நமது எதிரிகள் கூறிய கௌரவம் விபசரித்து விட்டமையாலும், பரசுராமர், பலராமர் என்பவர்களைத் தாரகப்பிரமங்களென்று வாதிப்பவரில்லாமையாலும் இம்மூவருந் தாரகப்பொருளல்லாரென்பது ஸித்தமாயிற்று. ஆகவே, இம்மூவருக்கும் வேறாயுள்ளவரும், சிவபக்தர்களாகிய ஜமதக்னியும், தசரதரும், வசுதேவருந் தங்கள்பிள்ளைக்கு இராமர் என்று பேரிடுவதற் காதாரமாயுள்ளவருமாகிய ஸ்ரீ சிவபெருமானே இராமநாமத்துக்கு உரியவரென்பது சித்தாந்தமாயிற்று. இராமநாமம் விஷ்ணுவினது பரியாயநாமங்களிலொன்றாகாமையாலும், விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தில் அதுபடிக்கப்படினும், சிவஸஹஸ்ரத்திற் படிக்கப்பட்டு விபரீதிக்கின்றமையாலும், அன்றி, காசியிற் பிறக்கின்றவர்க்குச் சிவஸித்தியைக் கருதின்றமையாலும் அம்மந்திரம் சிவமந்திரமென்பதே சித்தம். உண்மையாக விசாரிப்பவர்கள் காசியிற் பிரணவதாரகமுபதேசமாவதன்றி இராமதாரகமன்றெனவே துணிந்து கூறுவார்கள். இராமரஹஸ்யோபநிஷத்து, இராமதாபநீயோபநிஷத்து முதலியவைகளில் இராமருக்கு மூன்று கண்ணும் ஸோமார்த்த தாரணமும், ஜடாமண்டலகஷ்வரமுங் கேட்கப்படுமுண்மையாலும் இராமமந்திரம் சைவமந்திரமாவதற் றடையில்லை. இவ்விராம மந்திரமே தாரகமாயினும், பிரணவமே தாரகமாயினும் அவை சிவமந்திரங்களாக முடிந்தமையால், பூர்வபக்ஷிகளாயாதிருக்க விடமில்லாதொழிந்தது. இதனால், யாம் மேற்கொடுத்துக்காட்டிய ஓம் என்னும் பிரணவம் சிவபரமாகத் துணியப்பட்டு அகர உகர மகரங்களாகியும், எல்லா மந்திரங்களுக்கும் முதலினின்று அவைகளையியக்கிப் பலஞ்செயவிப்பதாகியும், அவைகளினின்றும் பிரிந்து ஸ்ரீமூலமந்திரவடிவமாகி "ஏகாக்ஷரி" என்று பிரஸித்தியடைந்திருப்பதாகியும் விளங்குவதாலும் "வேறுமாகி" என்று யாமெடுத்துக்கொண்ட இச்செய்யுளிற் கூறியிருக்கு நலம் ஸமர்த்திக்கப்பட்டது.

இன்னும் "வேறுமாகி" என்பதனுண்மையை விரிப்பாம். அகர உகர மகரங்களாகிய வியஷ்டிப்பிரணவமாகியும், இம்மூன்றெழுத்தானுமாகிய ஓம் என்னும் ஸமஷ்டிப்பிரணவமாகியும் விநாயகக்கடவுள் விளங்குகின்றாரென்பது அவரது அருள்விலாஸமேயாகை

யால், உயிர்கண்மாட்டிரங்கி அவரிவ்வதிசய கோலங்களைக் கொள்ளாதபோது அவர்மாட்டு "ஒருநாமமோருருவமொன்றுமிலான்" என்னும் ஆசாரிய ஸூக்தியே பிரமாணமாய் நிற்கும். இவ்வுண்மையால "வேறுமாகி" என்றது வியஷ்டியாயும், ஸமஷ்டியாயும் அவர் பிரணவாதாரமாயினவும் தம்பொருட்டன்றென்பதையே தெரிவித்தது. "இன்னதன்மையனென்றறியார்சிவன்" என்னும் பிரமாணத்திலிஃதடங்குமென்க. இனிப் "பலவேறுதிருமேனி தரித்துக்கொண்டு" என்றது (சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவன், மகேசுவரன், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமன் முதலிய) பலவருட்கோலங்களை, விநாயகர் பலதிருமேனிகளெடுத்து உயிர்களுக்கு அருளுந் தன்மையைமேலே விரித்தாம். ஆண்டுக்கண்டுகொள்க. அன்றியும் அவ்விநாயகப் பெருமானது திருவிளையாடல்கள் அவரதுபுராணத்திற் படிக்கப்பட்டவாறுமுணர்ந்துகொள்க. இதுநிற்க.

தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்னுஞ் சதுர்விதபுருஷார்த்தங்களையும் தம்மை வழிபடுவார்க்கு விநாயகக்கடவுள் அருள்வாரென்பதை "புகரில்பொருளைந்தினையுமிடர்தீர்ந்தெய்தப் போற்றுநருக்கறக் கருணைபுரிந்து" என்பது தெரிவிக்கின்றது. இதனால் அவரதுவழிபாட்டானல்லது அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும்பேறுகள் புருடார்த்தங்கெய்தாவென்பது பெறப்படுகின்றது. யாவுமிவரைவழிபடுதலினானேயுண்டாதலால் பிறரைவழிபடுதலவசியமாமெனின், அவரை யதிட்டித்து அவர்மாட்டுச் சீவர்கள் புரியும்வழிபாட்டையேற்று விநாயகப் பெருமானே பலந்தருவது உண்மையாகையால், அப்பிறர்வழிபாடும் விநாயகரதுவழிபாடேயாமெனறறிக. "யாதொருதெய்வங் கொண்டீர் அத்தெய்வமாகி யாங்கே, மாதொருபாகனார்தாம்வருவர்" என்னும் பிரமாணத்தானுமிதனையறிந்திடுக. இதனை விரிக்கில், அறம் பொருள் இன்பம் என்பவைகளை மாத்திரமே பிறதேவர்களை யதிட்டித்து உயிர்களுக்கருள்வதன்றி வீட்டின்பத்தினை யொருவரையதிட்டியாமலே தாமே தந்தருளுந் தலைமைப்பாடுடையராதல் பெறப்படும். இதனால், ஏனையதேவர்களை வழிபடுதலால் மோக்ஷ மின்பங் கைகூடுமென்னவும் அறியத்தக்கது. அவ்விநாயகக் கடவுளுக்கு வேறாகாத சிவபெருமான், உமாதேவியார், சுப்பிரமணியர், வீரபத்திரர் முதலியவர்களையும், ஞானஸம்பந்தாதி ஆசாரிய மூர்த்தங்களையும், அவரது திருவருள்பெய்திய சிவஞானசெல்வர்களையும் வழிபடுதலும் வீடுபேற்றைத் தருமென்று மெய்ஞ்ஞானிகள் விதப்பரென்க. இவ்வாறருளுதலை அறக்கருணை யெனவும், தம்மைவழிபடாதவர்க்கு அவரருளுதலை மறக்கருணையெனவும் பிரஸ்தாபித்தமையால அதனையுங் கொஞ்சம் எடுத்திசைப்பாம்.

அறக்கருணை = இதரூபமாக வருளல்: மறக்கருணை = அகிதரூபமாகவருளல். இவற்றுள், இதரூபமாகவருளல் வெளிப்படை. அகிதரூபமாகவருளலே இனித்தெரியத்தக்கது.

> "ஓடியதேரின் கீழுயிர்போனகன்றுலே
> நீடுபெரும்பாவமினறே நீங்குமென
> நாடித்தன் மைந்தனையுமூர்ந்தோன் வழக்கேவழக்காக
> நஞ்சனையசிந்தை நமனார்தர்
> வெஞ்சினத்தாலெல்லலுறத்து மருநரகங்கண்டுநிற்க
> வல்லகருணைமறம்போற்றி",

என்னும் பேரறிப்பகுதியுடையால் மறக்கருணையின்றன்மை வியக்தமாகின்றது. இனி இதனை யினிது விளக்குவாம். மநுநீதிகண்ட சோழர் தமதுசெல்வப் புதல்வனை இரதத்தின் கீழ் வீழ்த்தியது கொடுமையேயாயினும், அது அப்புதல்வன் பசுவின் கன்றின்மேல் இரதத்தையோட்டியதனுலேற்பட்ட பாவத்தைப் பரிகரிக்குமாறு அவ்வினையர் முடித்தமையின், அதனைக் கருணையெனவே கருதினர் மேலோர். அரசவள்ளல் தனது செல்வப் புதல்வன்மாட்டுக் கருணைகாரணமாக அவ்வாறு செய்ததன்றிக் கொடுமைகாரணமாக வன்று. தனதுமகன் கொலுத்தியால் நிரயத் துன்பத்துழந்து வருந்திப் பின்னும் பல பிறவிகளெடுத் துழலாவண்ணம் அந்தப்பிறவியிற்றானே அவனுடைய பாவத்தைத் துடைத்து அவனைப் புனிதப்படுத்தியது அவன் மாட்டுவைத்த கருணையென்றது வேறுயாதெனப்படும்? உலகில் தமதுசெல்வப்புதல்வர்க்கு ஒருவித வலிகண்டபோது அவரை நெருப்பிற்காய்ச்சிய இரும்புக்கோலாற் சுடுவித்தலும், அவருடம்பிற் கண்ட புண்ணைக் கத்திகொண்டு அறுப்பித்தலும், அவ்வாறு சுடுதலும் அறுத்தலுந் தொழில் புரிந்தவர்க்கு அவர் மகிழுமாறு நிரம்ப நிதிகொடுத்தலும் அப்புதல்வரைப் பெற்றவர்க்கு உற்ற கடனாயிருப்பது யாருமறிந்த விஷயம். இது அப்புதல்வர்க்கு அப்போது அகிதமாயிருப்பினும் பின்னர் மகிழ்ச்சியையே தரும். இச்செய்கை அப்புதல்வரைப்பெற்றவர்து கருணையைக்காட்டுமென்றிக் கொடுமையைக்காட்டாது. அது அநுபவிக்கின்ற காலத்திற் கொடுமையாக வருத்துதல்பற்றியே மறக்கருணை என்னும் பேர்பெற்றது. இவ்வுபமானங்களின் வாயிலாகவே சிவனுரது மறக்கருணையின்றன்மையும் வெளிப்படையாமென்க.

சிவஞானது மறக்கருணையால, கன்மானுபவம் நீங்கு சிவானுபவத்தில் செறிந்து உயிர்களின்பந்துய்த்தலாகிய பெரும்பேறு வாய்த்தக்கூடுதலுண்மையாகையா லிவ்வுண்மையறிந்த ஸாதுக்கள் அக்கருணைமறத்தை வந்திப்பதன்றி நிந்தித்து வருந்தாரென்க இவ்வருமையறிந்தே எமது உமாபதிசிவம் 'கருணைமறம போற்றி" என்று துதித்து மகிழ்ந்தனரென்க. சூடு போடவும், புண்ணையறுக்கவும், கண்ணையுரிக்கவும வைத்தியரைத்தேடிப் புதல்வரைப் பெற்றவர்கள அப்புதல்வர்க்கு உபகரித்தல் போலவே ஸ்ரீ சிவபெருமான் தமது சொற்படி நடந்து சுகமடையாத பாவிகளை இயமனுக்குக் காட்டிக்கொடுத்து அவன தண்டிக்குமாறுசெய்து நலமுண்டாக்குவரென்க. நரகானுபவம்பண்ணித் தீர்ந்தபின்னருயிர்கள் பரிசுத்தமெய்துதலால் சிவானுபவங்கைகூடுதலவாகுமென்றென்க. இவ்வதிசயநலங் கைகூடுதற்கேதுவாயுண்டாம் உயிர்கணமாட்டுப் பரமன் செலுத்தும் மறக்கருணையாயினது ஸாவஸமயிருந்து பயனமாயினதறிக. இன்னும் விரிசகிற்பெருகும் எடுத்துக்கொண்ட விரு செய்யுளில் "இடாகிநத்தெய்தப் போற்றுநருண் கறக்கருணைபுரிந்து" என்றதனால் இடரின்றியடையாத தாதது அறக்கருணையென்று வெளிப்படுத்து. இதனால், இடர்கொண்டடையத் தக்கது மறக்கருணையென்றுபொருட்பட்டது காலனைக்கைப்பட்டவுயிரிடர் கொண்டே கன்மானுபவம்பண்ணித் தொலைத்தலால எமதுபிரவசனம் உசிதமாயினதறிக,

இவ்வாறு உயிர்களுக்கருளும் விநாயகப்பெருமான் அநாதிமல முத்தரென்பது போன்ற "நிருமலனே" எனவும், அவர் ஸாவகணங்களுக்குத் தலைவராதலை யறிவிக்குமாறு "கணபதியே" எனவும கணபெடுத்தோதலாயிற்று. தாம நிர்மலராயிருந்தாலொழிய மலமுடையாரது தோடங்களை மாற்றவேலாது. பிறரது மலமாயாதி தோடங்களை மோசித்து அவர்க்கருளுங் கலைமை யுடையாரென்பதையே "கணபதி" என்னு மவரது திருநாமந் தெரிவிக்கின்றது இக்கணபதி நாமத்தால "கணபத்யுபநிஷத்து" என வோருபநிஷத்துப் பிரகாசிக்கின்றது. அதில இவரது பரதத்வநிலையையே யினிது பிரகாசம்பண்ணியிருக்கின்றது. இவருக்குமேலொரு பரவஸ்துவில்லையென்பதே அதன்றுணிவு. அத்திருநாமமும் அந்தப்பொருளிலேயே பரிவஸாநமுறுதலால, உயிர்கள் கூட்டமாகவுலகத்துக்குத் தலைவரிவரென வறிந்தின்புறுதல் கூடுமென்க. இவ்வுண்மையால், பரமபதியாகிய வவ்விநாயகரை வழிபடுமாறு "நினைந்துவாழ்வாம்" என்று இச்செய்யுளில் முடிவாகத் தெரிவித்ததாயிற்று. இனி நாம வழிபடத்தக்க வவ்விநாயகரது சொரூபவர்ணனையை இனிது கூறுதும

"ஒரு கோட்ட னிருசெவியன
மும்மதத்தனல்வா யைங்கரத்தனு
தருகொட்டம் பிறையிதழித
தாழ்சடையான றருமொருவா ரணத்தின்றாள்க
ளுருகோட்டன் பொடும்வணங்கி
யோவாதேயிரவுபக லுணர்வார்சிந்தைத்
திருகோட்டு மயன்திருமால
செல்வமுமொன் றோவென்னச் செய்யுந்தேவே"

என்று அருணந்திசிவம் கட்டளையிட்டருளிய திருவாசகத்தில் ஒரு கொம்பும், இரண்டுசெவியும், மூன்றுமதமும், நான்றவாயும், ஐந்துகரமும், யானைமுகமுங்கொண்ட இருட்கோலத்தையே துதித்திருக்கினறது இது உலகமுய்யவருளிய சந்தானகுரவர திருவாக்காகையால் இதனையே யாவரும் கடைப்பிடித்து வழிபடவுரியரென்க இவ்விநாயகரை வழிபடுதலாகிய பாவனையு மவாக்கறிவுறானகையால் சிவானுபவழிபாடே வழிபாடெனவும், இவ்வழிபாட்டானடையப்படுக்க சிவப்பேறே பெரும்பேறெனவு மதித்து, அவ்வழிபாட்டால் நினைந்துவாழ்கவே உலகம்பெற முயற்சிக்க வாழ்கவேயாகட்டுமென்க அவ்வாறு வழிபடும் வாழ்வேண்டியன்றோ "நினைந்துவாழ்வாம்" என வினைந்துகூறியமையால் நினைத்தலென்பே வமையும்போலுமெனின், மனம் வாக்கு காயம் என்னும் திரிகரணவழிபாடுகளிற் காயவழிபாடினமே விட்டது மனத்தின்வழிபாடு மாகையால், அதிதமாகிய மனத்தின்வழிபாட்டையே சிறப்பித்துக் கூறியதுகுற்றமாகாது. காயம், வாக்கு என்பவற்றின் முடிவிலேயே மனத்தின் வழிபாடு மேற்படுதலாகையால், நினைந்து என்று கூறியது கைகூப்பி, துதித்து, நினைந்து என்றே முடிவுபெற்று எல்லாவழிபாடுகளையுங் கூறியதாகவே அமைந்தது ஆகையால, யாமும அவ்விநாயகக்கடவுளை மனமொழிமெய்களால் வழிபட்டு அவரது திருவருட்பிரஸாதத்தைப் பெற்று வாழ்வாமென்க.

இனியொன்று கூறுகிறேம். விநாயகக்கடவுளை முதற்கண்வழிபடாதவர்க்கு எடுத்தகாரியம்விக்கினமின்றி நிறைவேறமாட்டாதெனவும், அதுகாரணமாகவே யாவரும் அவரை முதற்கண்வழிபடவேண்டியதெனவும் ஆன்றோர் கூறுகின்றனர். இது எமக்கு மொப்பேயாயினும் யாமிந்தக் காரணத்தையே முத

லாகக் கொள்ளாமல் அவ்விநாயகக்கடவுள் முதற்கடவுளாயிருப்பது பற்றியே அவரை வழிபட்டுவாழ்வாமென்க, இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

சித்தி புத்திகள்.

கருணைமதம் பொழிமுகத்துக் கணேசரவர்
தமக்கறிவுந் தொழிலுமான
வருளெனுமுண் மையையெவரு மறியவவ
ருமையினவ தரித்தஞான்று
மொருமுனியோம் பியதழலி னவதரித்த
ஞான்றுமுட னுதித்தோன்றித்
திருவுளத்தின் வழிநிற்குஞ் சித்திபுத்தி
யெனுமிவர்தாள் சென்னிசேர்ப்பாம்.

இச்செய்யுள் விநாயகரது சத்திகளாகிய சித்தி புத்திகளைத் துதிக்க வெழுந்தது. கணங்களுக்கு ஈசர்=கணேசர். கணங்கள் பல்வேறு கூட்டங்கள். அவை பிரமதகணம், தேவகணம், அசுரகணம், பூதகணம், மனுஷ்யகணம் முதலாயின. இவ்வெல்லாக் கணங்களுக்கும் ஈசராதலையேகணேசர் என்னுஞ் சொல் தெரிவிக்கின்றது இவரையே "ஈஸ்வரஸ்ஸர்வபூதாநாம்" என்று வேதம்விதந்தோதியது. இவரது பரதத்வ நிலையைக் கணபத்யுபநிஷத்தாலு மறியலாம். அதில், "த்வம்ஸக்தித்ரயாத்மகஃ" என்றுகூறப்பட்டிருக்கின்றது, என்பதேயாம். அச்சத்திக ளீண்டெடுத்துக்கொண்ட சித்திபுத்திகளும், வல்லபையென்பவருமேயாம. வல்லபையென்பவர் இச்சாசத்தியும், சித்தியென்பவர் ஞானசத்தியும், புத்தியென்பவர் கிரியாசத்தியுமாம. இச்சையெழாதபோது ஞானக்கிரியைகள் வெளிப்படாவாகலி னிவ்விச்சையையவ்விரண்டி லடக்கிச் சத்திகளிரண்டென்றே யிவ்வணக்கச்செய்யுளிற் றுதித்தவாறறிக. உயிர்கள் பிழைக்கவேண்டு மென்னு மிச்சையே விநாயகரிடமெழுவதால், அதுவும ஸ்வப்ரயோஜநமாகாமல் பரப்பிரயோஜநமாகவே முடிந்தது, இவ்விச்சைகலந்த சித்திபுத்திகளில், சித்தியால் ஞானமோக்ஷங்களும, புத்தியால் போகலாபமும பிராப்தமாமென்க. இவ்வுண்மை போதரவே இச்செய்யுளில் "கணேசரவர் தமக்கறிவுந் தொழிலுமான-சித்திபுத்தியெனு மிவர்தாள்" என்று விசதப்படுத்தி யிருக்கின்றது. பதியாகிய கணேசர் சத்தித்திரயங்களை யுடையராதல் போல் பசுக்களும் இச்சாஞானக்கிரியைகளை யுடையராதலே "இச்சாஞானக்கிரியை யென்றிசைக்குஞ் சத்திகளுளையுளதத்திறமெமக்கே" என்று பண்டார மும்மணிக்கோவை பிரகாசப் படுத்தியது. பதிக்குள்ள அறிவு முதலியன சுத்தமும், பசுவுக்குள்ள அறிவுமுதலியன மலினமுமாமென்க. மலினசத்திகளையுடைய பசுவைச் சுத்தசத்திகளை யுடைய பதி இயக்கி யுபகரிக்குமென்க இதனால், பரனதுசத்திகளை வழிபடல் உயிர்களுக்கு அவசியமாயின தறிக. மூன்றாக வுயிர்களை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டுப் பிரிந்த சத்தி ஒன்றேயாகையா லச்சத்தியே அருளென்று சிறந்திருக்கின்றது. "அருளது சத்தியாகும்" என்றார் பெரியாரும். இதனை விளக்கவே இவ்வணக்கச் செய்யுளிலும் "கணேசரவர்தமக்கறிவுந் தொழிலுமான - வருளெனுமுண்மையை" என்று கூறியிருக்கின்றது அருளே சத்தியாதலைக்கியே சிவனாது திருமேனியை அருட்டிருமேனியெனவும், சத்தித் திருமேனியெனவும் மேலோர் துதித்திருக்கின்றனர். "காயமோமாயையன்று காண்பது சத்திதன்னால்" என்பதுமோத்து. பரனது திருமேனி அருண்மேனியாதல் கொண்டே "த்வம்குணத்ரயாதீதஃ" எனவும், "த்வம்தேஹத்ரயாதீதஃ" எனவும் விநாயகக்கடவுளைப் பிரதிபாதிக்குங் கணபத்யுபநிஷத்துக் கண்டாகோஷமாக முழங்குகின்றது. திரிகுணங்கள் மாயையின் காரியமாயுள்ளன. அவற்றோடினைப்படுத்திக் கூறிய தேகத்திரயங்களும் அம்மாயையிற் காரியப்பட்டனவேயாம. மாயாகுணங்களும், மாயாவுருவங்களும பரனிடங் கூறுதலஸங்கதமாகையால், உபநிஷத்திற்போந்த குணாதீத-தேஹாதீததர்மங்கள் கணேசரிடத்தில் ஸாமஞ்சஸமாயின. இனி அப்பரமனது உருவங்களுங் குணங்களும் "த்வம்சக்தித்ரயாத்மகஃ" என்று கூறிய வருட்சத்தியாலாயவென்றே முடிவென்றறிக. மாயையையுஞ் சிவனது சத்தியென்று தேகங்கூறுமெனின், அதனைப் பரனுக்கு வேறாகிய பின்னஸம்பந்தமுடைய பரிக்ரகமாத்திரமாகவே கொள்வர் மேலோர். அருட்சத்தியை அப்பரனுக்கு வேறாகாத அபின்னஸம்பந்தமுடைய தாதாத்மியமாகக் கொள்வதே மரபு. இவ்வுண்மையுணர்ந்தபேர் சித்திபுத்திகளாகிய சத்திகளை மாயாசத்திகளாக மயங்காரென்க. மாயைக்கும, அருளுக்கும பேதமறியாத மாயாவாதிகளது வலையிற் சிக்கியே யுலகந் தடுமாறியலைகின்றது. மாயையை அருட்சத்தியின் பேதமாகிய கிரியை யியக்காதபோது அம்மாயை யிருந்தும் பயனின்றென்க. இவ்வருட்சத்தியாகிய சிவசத்திக்கும், சிவத்துக்கு முள்ள அபேதத்தை முதற்பாட்டிற் பிரஸங்கித் தோமாகையா லிச் சிவசத்தியையே பரதேவதையென வழிபடுதலும், இச்சிவசத்தியையே சத்தி புத்திகளெனத் தெளிக்கி

ன்புறுதலுஞ் சிவனடியார் கொள்ளத்தக்க பெரு நலங்களாம்.

இனிக் கணேசரது சத்திகள் அக்கணநாத ரவதரிக்குந்தோறுங் கூடவே யவதரித்துக்கொண் டிருப்பார்கள், சத்தனைவிட்டுச் சத்தியும், சத்தியைவிட்டுச் சத்தனு மிருப்பது கூடாதாகையால், சத்தராகிய கணபதியோடு அவரது சத்திக ளவதரித்துக்கொண்டிருப்பது ஸஹஜந்தான். இதனை விளக்கவே இச்செய்யுளில் "அவர் உமையினவதரித்தஞான்றும், ஒரு முனியோம் பியதழலினவதரித்தஞான்று முடனுகித்தோன்றித், திருவுளத்தின் வழிநிற்குஞ் *சித்திபுத்தியெனுமிவர்தாள்" என்று கூறியிருக்கின்றது. உமாதேவியாரிடத்தும், ஒரு முனிபுங்கவரிடத்தும், விநாயகக்கடவுள் அவதரித்தகாலங்களில அவரது சத்திகளாகிய சித்திபுத்திகளுங் கூடவே தோன்றியசரிதம் பின்னர் வெளியாமென்க. இவ்விருசத்திகளையுமெமதல்லனீங்கி யுய்தற்பொருட்டு யாமும் வணங்கிவாழ்த்துதல் செய்வாம். விரிக்கிற் பெருகும். ஈண்டொருவாறு பொருள் வரையப்பெற்ற செய்யுட்கள் ஸ்ரீ கசியபமுனிவர் செய்தனவென்றறிக. இனி வேறு சிலதுதிகள் யாம் கூறுகின்றோம்.

சூ. சோமசுந்தரநாயகர்,

வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதகம்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கோயில் வழிபாடு.

(முன் தொடர்ச்சி.)

இங்ஙனமிருக்க, சுருதி வசனங்களில "எதை இது என்று உபாசிக்கிறார்களோ அது பிரஹ்மமல்ல" என்று ஒவ்வோ ரிந்திரிய பிரஸ்தாபங்களிலும் பெறப்பட்டமையால், இது-இது-இது-இது-இது என்று முறையே வாக்கினாலும், மனதினாலும், கண்ணினாலும், காதினாலும், மூக்கினாலுஞ் சுட்டப்பட்ட பொருள் பிரஹ்மமாகமாட்டாதென்று கூறுவதும ஸாமஞ்சஸமேயாகும். பிரஹ்மமானது சுத்தவறிவாகையால், அது ஆத்மாவினது அறிவுக்குமாத்திரமே விஷயமாகும். ஆத்மாவினது அறிவு தடை நீங்கிய போதுதானே அது சிறக்கும், அதற்குத் தடையுள்ளபோதுதானே கருவிகரணங்கள் சேர்க்கப்படுதலால் அது தனிக்கவாவது, சேர்ந்த கருவிகளைக்கொண்டு பிரஹ்மத்தை அறியவாவது கூடாது. கருவிகரணங்களும், அவற்றோடு கூடியுள்ள ஆத்மாவுங் கண்டப்பொருள்களாகையாலும் அகண்டமாகிய சிவத்தைச் சுட்டியறிந்து அநுபவிக்கமுடியாது. அகண்டமாகிய சிவத்தைக் கருவிகரணங்களையொழித்து விடத்தில் ஆத்மா சுட்டற்ற நிலையிலிருந்து அநுபவியாநிற்கும் ஆகையால், பிரஹ்மம் இது என்னுஞ் சுட்டுக்கு விஷயமாகாதது என்று கூறுவது சைவநலமாகவே முடிந்தது. "இதுவென்றதெல்லாம பொய்யென்றான்" என்று மேலோர் கூறிய அமுதவுரையுஞ் சான்றாம். சிவம் ஆத்மாவில் வேற்ற நின்றநுபவவேத்யமாகுங்கால், ஞாதரு-ஞான ஞேயங்கள் கெட்டப் படாமையாலும, அதனைத் திரிபுடிரஹிதம் என்றுவேதங் கூறுகின்றமையாலும், அந்தநிலை இதுவென்று சுட்டும் யோக்யதையைப் பெற வின்மையாலும் இதுவென்றுசுட்டி யுபாசிப்பது பிரஹ்மமாகாது என்று கூறுவது ஸாவகாசமின்றிப் பொருந்தியதாயிற்று.

இப்படி விசாரிப்பதொழிந்து இதுவென்று சுட்டியுபாசித்தல் கூடாதெனபதனை ஆசசாரிபங்களைக் கூறியதாகக் கொண்டிருக்கும் பூர்வபட்சிகள் பின்விஷயங்களைச் சற்றே யோசிக்கட்டும். மேல் வசனங்கள் பிரஹ்மமானது கண்ணுக்கு விஷயமாகாது என்றபடி மனதுக்கும விஷயமாகாது என்று கூறினமையால், அந்தர்ப்பாஹ்யேந்திரியங்க ளெவற்றிற்குமவிஷயமாகாத அதனை நம்மவர் எவ்வாறு அறிந்து அநுபவிப்பார்கள்? கண்ணிறைசுட்டி இதுவென்று உபாசிப்பதை மறுத்தபடியே மனதினாற்சுட்டி இதுவென்று உபாசிப்பதையுங் கண்டித்தலை யோசியாததென்னை? பிரஹ்மம் என்று மனசினால் நினைப்பதே அநந்தப பிரஹ்மத்தை உபாசித்தல என்று கொண்ட அவர மதமும புன்மதமாக முடிந்தமையின், அவர் பிறரிடமேற்றுந் தூஷணம அப்படியே குதித்துத் தம்மிடமுந் தாவியேறிக்கொள்ளவதில என்ன தடை? இதுவென்று சுட்டியறியாததன்மை எல்லாக் கருவிகரணங்களு மோய்ந்தவிடத்தன்றி அமையாது. அதனால, மனம் நசியாதபோது சுட்டறிவு கெடாது. அது கெடாதபோது இதுவென்று உபாசித்தல் கெடாது. ஆகவே, இது என்று உபாசித்தலை மறுத்த வசனங்கள் தமக்கு ஸாதகமாவதில்லை. மனசினால் பிரஹ்மம் ஒன்று உண்டென்று நினைப்பதும் இது என்று சுட்டுவதாக முடிதலின், நம்மவரது புது ஸித்தாந்தம் புண்பட்டழிந்தது. "[illegible], [illegible]" என்ற தேத்யாதி உபநிஷத்வாக்கிய

நகயோயும் அறிந்திடுக. இதனால், அர்ச்சாபிம்பங்க ளைத் தூஷிப்பதற்கே அந்த வசனங்கள் பிறந்தனவா கமயங்கி உதகரிப்பது தெரியாமையாக முடிந்தது.

அன்றியும், அந்த வசனங்களில் "அதை நாமறியோம். அதைத் தெரிவிக்கும் வழியும் நமக்குத் தெரியாது. அது தெரிந்ததற்கு வேறாயும், தெரியாததற்குப் புறம்பாயும் இருக்கிறது என்று முன்னோருரைக்கக் கேட்டோம்" என்ற வுரைகளையும் நம்மவர் எழுதி ஆளுகின்றார்கள். நாமறியோம் என்று முன்னோரோடுரைக்கையில், நம்மவர் அதை எப்படி அறியக்கூடும்? அதைத் தெரிவிக்கும்வழி முன்னோருக்கே தெரியாதபோது நம்மவர் பிறருக்கு எப்படித் தெரிவிக்கக்கூடும்? நம்மவர் எதைத் தெரிந்ததாகக் கருதுவாரோ, அதற்கு அந்தப் பிரஹ்மம் வேறாய் விடுமெனின், அவர் அதைத் தெரிந்தவராதல் எங்ஙனம்? நம்மவருக்கு எது தெரியாதோ, அதற்கு அந்தப் பிரஹ்மம் புறம்பாகுமெனின், அது அவருக்கு விஷயமாவது எப்படி? அறியமுடியாது, அறிவிக்கமுடியாது, தெரிந்ததற்கு வேறு, தெரியாததற்குப் புறம்பு என்ற ஸித்தாந்தங்கள் ஒன்றோடொன்று முரணுதலால், அவற்றை ஸமந்வயப்படுத்திக் காட்டாதவரை ஆள்வதில் என்னபயன்? இனி அவற்றினுண்மையை நாமே பொருத்திக் காட்டுகின்றோம். "நாமறியோம்" என்பது ஆத்மாவால் அறியமாட்டாதென்பதையும், "நமக்குத் தெரிவிக்கும் வழியுந் தெரியாது" என்பது ஆத்மாவுக்குச் சிவமே தெரிவிக்கத் தக்கதென்பதையும், "தெரிந்ததற்கு வேறாயும்" என்பது சுட்டறிவுக்கு எட்டாதென்பதையும், "தெரியாததற்குப் புறம்பாயும்" என்பது ஸமாதியில் அநுபவிக்கத் தக்கதென்பதையும் வெளியாக்கின. இப்படி யறிவதொழிந்து அந்த வாக்கியங்களுக்கு ஒன்றோடொன்று முரணுண்டாகப் பொருள் கூறுவது அறியாமையாக முடியும். அப்படியே ரூபமற்றது - ரூபமுள்ளது என்றவிடத்துங் கோணுதலின்றிப் பொருள் கூறவேண்டும். ரூபமற்றது என்றவிடத்தில் முன்பின் யோசியாமல் தப்பர்த்தங் கூறுவது கூடாது. பிரஹ்மம் ரூபமுள்ளது, அதைப் பிம்பங்களிற் பாவித்துப் பூஜிக்கலாம் என்ற வுண்மைகளை இடம்வந்துழி விரிப்பாம்.

௪ - வது காட்டிய வசனத்தில் "அதிரிசிய-அநாத்ம" சப்தங்கள் வந்தமையும் எம்மைப் பாதிக்கமாட்டா. முதல் வசனம் மூன்றாவது வசனங்களிற்போந்த ஸமாதானமே ஈண்டும் பொருந்தும்.

ரு-வது வசனத்தில் "எவ்விதசரீரமும மற்றவர்" என்று பொருளுண்டாவதாகக் கூறுகின்றனர். அதில "அகாயம்" என்பதேயன்றி வேறு பிரயோகமில்லை. அது சரீரமின்மையைமாத்திரம் விளக்கும். எவ்விதசரீரமுமில்லையென்று விளக்காது. அதனால், நம்மவர் தேடும் பொருள் மிகையாயிற்று. அதவா "எவ்விதசரீரமுமற்றவர்" என்று ஒரு வசன மிருப்பினும் அதுவும் எம்மைப் பாதிக்கமாட்டாது. யாமே அந்தப்பரம்பொருளுக்கு அதீதத்தை ஒப்பியிருக்கின்றோமாகையால். நம்மவர் பரனுக்கு அருவத்தை யொப்பினமையால், அவரை அருவப்பொருளாகரி லொன்றாக்குந்தோஷம் அவர் பக்கலே வந்துசாரும்.

௬ - வது வசனத்துக்கு "படைப்பை=விக்கிரகங்களை" தொழுவோர்கள் மிகவும் கொடிய அந்தகாரத்தை அடைவார்கள் என்று பொருள்கூறி ஸந்தோஷிக்கின்றார்கள். படைப்பு என்பதற்கு அர்ச்சாபிம்பம் என்று எந்த நிகண்டுவில், அல்லது எந்த வியாகரணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது? அதில், "ஸம்பூதிமுபாஸதே" எனவும், "ஸம்பூத்யாக்ரதா:" எனவும் போந்தவை முறையே பிரகிருதியும், விகிருதியும் ஆம். நம்மவர் சிலர் இப்படைப்பைத் தொழுவோர் என்பது பிரகிருதியையும், படைப்பைத் தொழுவோர் என்பது விகிருதியையும் விளக்கின. பிரகிருதி விகிருதிகளை உபாஸித்தல் கூடாதென்பது நமக்கும் ஒப்பே. அதற்குப் பேர் அநர்த்தமாக "படைப்பை=விக்கிரகங்களை" என்று கொஞ்சிப் பொருள் தந்ததையே கண்டு நெஞ்சிலொழித்தது. பிரகிருதிவிகிருதிகளைக் காரணவஸ்து வல்லவென்றுவேதம் அறுதியிட்டுரைத்து, அதீதமான தொன்மையே காரணவஸ்துவெனவும், அதனையே தியானிக்கவேண்டியதெனவும், அது "தம்யய" வஸ்துவாக அறிந்துபவிக்கத் தக்கதெனவும் பரிஷ்கரித்திருக்கின்றது. "బ్రహ్మవిష్ణు రుద్రేన్ద్రాస్తే సమ్ప్రసూయన్తే కారణం, కారణంతు ధ్యేయస్సర్వైశ్వర్య సంపన్నః సర్వేశ్వరశ్శంభుః" எனப்போந்த அதர்வசிகை மந்திரமே அதுவாம். இந்தச்சுருதியில் பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்திரர்கள் படைக்கப்பட்டமையும், அதனால் அவர்கள் காரணராகாமையும் விளக்கி, அநந்தரம் காரணவஸ்துவை "சம்பு" வாசகத்தால் நிரூபணஞ்செய்து, அவரையே தியானமார்க்கத்தால் உபாஸிக்கத்தக்க தேயவஸ்துவாகவும் பிரகாசம்பண்ணியிருத்தலால், பூர்வபட்சிகள் உதாகரித்த வசனம் எமக்குப் பாதகமானதில்லை. அந்த

வசனத்தின் கருத்தை யநுஸரித்த வாஜஸநேயம், "అన్ధంతమః ప్రవిశన్తి యే విద్యాముపాసతే, తతో భూయ ఇవ తే తమో య ఉ విద్యాయాగ్ం రతాః" என்னும் (க) வது மந்திரத்தாலும் எமது உண்மை விளங்கும். இதில் அவித்யோபாஸனே, வித்யோபாஸனே, என்னும் இரண்டு விதங் கேட்கப்படுகின்றது. இயற்கையைத் தொழுவோர் என்பவரே அவித்யோபாஸகர். படைப்பைத் தொழுவோர் என்பவரே வித்யோபாஸகர். இவ்விருதிறத்தவரும் பாசஞானியர், பசுஞானியர் என முறையே வெளியாகா நிற்பர். இவரையே கேவலம் பிரகிருதியை உபாஸிக்கின்றவர்களும், காரிய பிரஹ்மோபாஸனே செய்கின்றவர்களும் என அறிந்தோர் கூறுகின்றனர். காரிய பிரஹ்மமென்றது சேதநரா தம்முட்சிவசத்திபதிந்த விசிட்ட புருடரை. இவர் தம்மையே பதியென மயங்கிப பசுபதியாகிய சிவனே நாடாத படிறர்தம்மையே ஆண்டு நிஷேதித்தபடியாம். இவ்வுண்மைகளைத் தெரியாமல் பூர்வபக்ஷிகள் விணவிபரீதம் பேசுவதை யாவரோ ஒப்புவார்கள் ?

நம்மனோர் சித்தஸமாதானத்துடன் பின்வரும் "மந்திரத்தை" கூர்ந்து யோசிக்கக்கடவர். "పూషన్నేకర్షే యమసూర్య ప్రాజాపత్యవ్యూహరశ్మీన్ సమూహతేజః, యత్తే రూపం కల్యాణతమంతత్తే పశ్యామియోఽసావసౌ పురుషస్సోఽహమస్మి" என்னும் இது அவர் பிரமாணமாகக்கொண்ட வாஜஸநேயத்தில் (கசு) வது திருமந்திரமாகையால், அதை யாம ஸூசிப்பித்தல் அவசியமாயிற்று இதில் பரனது அஷ்டகுதுவி லொன்றாகிய சூரியோபாஸனே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த சூரியனை விகிருதிகளாகிய படைப்பிற் சேர்த்தவனேயன்றி வேறில்லை. படைப்பைத் தொழுதல்கூடாது என்று உபந்யஸிக்கு நம்மவர் இதற்கு என்ன ஸமாதானந் தேடிக்கொண்டனர் ? "యఏషోఽన్తరాదిత్యే హిరణ్మయః" என்னுஞ் சுருதியில் ஆதித்யாந்தரதமா ஹிரண்மய புருஷனென்று சொல்லி, "ఏషభూతానా మధిపతిః" என்று அந்தப்புருஷனை இன்னுமெனவும் பிரகாசம் பண்ணியிருக்கின்றது. பூதேசா என்று அமரகோசத்தால் ரூடியாகப் பிரஸித்தியடைந்திருக்கும் ஹிரண்மயஸ்வரூபர் "హిరణ్యయోనాం శ్వరూపమస్మి" என்னுஞ் சுருதியால் வெளியாகின்றனர். அன்றியும், ' నమో హిరణ్యబాహవే హిరణ్యవర్ణాయ హిరణ్యరూపాయ హిరణ్యపతయేఽమ్బికాపతయ ఉమాపతయే పశుపతయే నమోనమః " என்னுஞ் சுருதியாலும் அது சிறக்கும். "సూర్యోమణ్డలసూక్తే శ్రీకంఠ శ్వస్య [illegible]" என்னும் உபப்பிரஹ்மணமுஞ் சான்றும். இந்த விசாரத்தால் விகிருதியாகிய் சூரியோபாஸனே கூடாது என்பதற்கும், கூடும் என்பதற்கும் யாம் தேடிய ஸமாதானங்கள் வெளியாயின, இந்த உபாஸனேயைப் பிரதிபாதிக்கும் வாஜஸநேயத்திற்றனே அந்தர்யாமியாகிய சிவனைக் குறித்து "యత్తే రూపం కల్యాణతమం తత్తే పశ్యామి" என்று கூறி, சிறந்த மங்கலமாகிய நின்வடிவம் யாதோ, அதனை நான் பார்க்கின்றேன் எனத் துதித்திருக்கின்றமையுங் கண்டனர். இப்படிப் பலபடியாலும் பரனது உண்மையும, அவனையறிந்து உபாசிக்கவேண்டிய விதமும் வெளியாயினமையால், இவை தெரியாமல் பூர்வபக்ஷிகள் செய்யும் வெறுங்கோஷம் கண்டசோஷகரமே ஆயிற்று. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இப்படி ஒவ்வொரு வாக்கியமும் எமது உண்மையையே விளக்கி நம்மவர்களுக்கு ஒரு நலத்தையுஞ் செய்யாமல் கைவிட்டமையால், அவர்கள் குணப்பட்டுமாறு ஏனைவிஷயங்களையும் பிரகாசப்படுத்துவாம. வேதத்தில் பிரஹ்மத்துக்கு உருவஞ் சொல்லவில்லையென்று மயங்கிய அன்னோர் பின்வசனங்களை யோசிக்கட்டும்.

"ఉమాసహాయం పరమేశ్వరం ప్రభుం, త్రిలోచనం నీలకంఠం ప్రశాన్తం, ధ్యాత్వా మునిర్గచ్ఛతి భూతయోనిం, సమస్తసాక్షిం తమసః పరస్తాత్" என்னும் கைவல்யோபநிஷத் வாக்கியத்தில், உமாஸஹாயம்-திரிலோசனம்-நீலகண்டம் என்னும் உருவங்கள் பரனுக்குக் கேட்கப்படுகின்றன

"ఋతగ్ం సత్యం పరం బ్రహ్మ పురుషం కృష్ణపింగళం, ఊర్ధ్వరేతం విరూపాక్షం విశ్వరూపాయ నమః" என்னுந் தைத்திரீயவாசனத்தில். கிருஷ்ண பிங்களம - ஊர்த்வரேதம் விரூபாக்ஷம - விஸ்வரூபம இத்யாதிகள் பிரஹ்மத்தினது ஸ்வரூபலக்ஷணமாகக் கேட்டுப்படுகின்றன. இதில், கிருஷ்ணம என்பது கழுத்தையும், பிங்களம் என்பது ஜடையையும வர்ணபேதங்களால் விளக்கின இது நீலலோஹிதர் என்னுந் திருநாமத்துக்கு அர்த்தவைபமாயிற்று. மேல், ஜீவர்களைப் போல அதோமுகமானரேதஸு உடையவரல்லவென்பதை விளக்க "ஊர்த்வரேதம்" என்பதும, ஜீவஸாமாந்யமான நேத்ரங்களுடையவரல்ல வென்பதை விளக்க, உபநயன விசேடத்தைக் காட்டும் "விரூபாக்ஷம்" என்பதும் வெளியாயின. இவ்வளவேயன்றி "விஸ்வரூபர்" எனவும் பெறப்பட்டது. இது விஸ்வத்தைத் திருமேனியாக வுடையவரென்பது அஷ்டமூர்த்தியென்பதே அதுவாம், வேதத்தில் "ఋతగ్ం

భవ, ఆపశ్శర్వ, అగ్నిరుద్రో, వాయుర్భీమ, ఆకాశస్య మహాదేవ, యజమానః పశుపతిః, సూర్యస్యోగ్రః, చంద్రమసస్సోమః" என்னும் வசனத்தால் சிவபெருமான் பிருதிவி என்னுந் தனுவுக்குப் பவன் என்னு நாமத்தால் அதிஷ்டானமும், சைதன்யமுமாக இருக்கின்றாரெனவும், ஆப: என்னுந் தனுவுக்கு ஸர்வன் என்னு நாமத்தால் அதிஷ்டானமும், சைதன்யமுமாக இருக்கின்றாரெனவும், அக்கினி என்னுந் தனுவுக்கு ருத்திரன் என்னு நாமத்தால் அதிஷ்டானமும், சைதன்யமுமாக இருக்கின்றாரெனவும், வாயுவென்னுந் தனுவுக்குப் பீமன் என்னு நாமத்தால் அதிஷ்டானமும், சைதன்யமுமாக இருக்கின்றாரெனவும், ஆகாசம் என்னுந் தனுவுக்கு மஹாதேவன் என்னு நாமத்தால் அதிஷ்டானமும் சைதன்யமுமாக இருக்கின்றாரெனவும், ஆன்மா என்னுந் தனுவுக்குப் பசுபதி என்னு நாமத்தால் அதிஷ்டானமும், சைதன்யமுமாக இருக்கின்றாரெனவும், சூரியன் என்னுந் தனுவுக்கு உக்கிரன் என்னு நாமத்தால் அதிஷ்டானமும், சைதன்யமுமாக இருக்கின்றாரெனவும், சந்திரன் என்னுந் தனுவுக்கு ஸோமன் என்னு நாமத்தால் அதிஷ்டானமும், சைதன்யமுமாக இருக்கின்றாரெனவும் சொல்லப்படுகின்றது. இதில், சூரியதனுவே பிரகிருத விசாரமாயுள்ளது. இந்தத் தனுவுக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்து ஜகச்சக்ஷுவாயும், அநேக சக்ஷுக்களைப் பிரகாசப்படுத்துவதாயும் விளங்குந் தன்மையாலன்றோ 'விச்வதஸ்சக்ஷுருதம்' எனவும் சொல்லப்படுகின்றது? அந்தச் சக்ஷுக்களில் ஆத்மஜ்யோதியாயிருக்குந் தன்மையை "[illegible]" என்னுஞ் சுருதியாலறிந்திடுக. இவ்வுண்மைகளையே "நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன் — புலனாயமைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான்" என்னுந் திராவிடஸ்ருதியும் பிரகாசம் பண்ணிற்று. இந்த விசாரத்தால் பரனுக்கு அஷ்ட தனுக்கள் கேட்கப்பட்டமையும், அதனுடன் ஆதித்யோபாஸனை பெறப்பட்டமையும் வெளியாயினமையால், அவருக்கு ஒரு தனுவுமில்லையென்றும், அவரது படைப்பை வணங்கக்கூடாதென்றும் பூர்வபக்ஷிகள் பேசுவது அவைதிகமென்னத் தட்டில்லை. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

அன்றியும், "విశ్వతశ్చక్షురుత విశ్వతోముఖో విశ్వతోబాహురుత విశ్వతస్పాత్, సంబాహుభ్యాం ధమతి సంపతత్రైర్ద్యావాప్రథివీ జనయన్దేవ ఏకః" என்னும் வாக்கியத்தில் விசுவரூபரான அவருக்கு "சக்ஷு - முகம் - ஹஸ்தம் - பாதம் - புரீதம்" இத்யாதிகளுங் கேட்கப்படுகின்றன. இதனுண்மை மேல் செய்த சூரியோபாஸனை விசாரத்தாலும் விளங்கும்.

"య ఏషోఽన్తరాదిత్యే హిరణ్మయః పురుషః" என்னும் வாக்கியத்தில் "ஹிரண்மயம்" என்று பரனுக்குப் பொன்னிறமான திருமேனி கேட்கப்படுகின்றது. அன்றியும், அதை வற்புறுத்தற்கு, "నమో హిరణ్యబాహవే హిరణ్యవర్ణాయ హిరణ్యరూపాయ హిరణ్య పతయేఽమ్బికాపతయ ఉమాపతయే పశుపతయే నమో నమః" எனவும் பிரகாசம் பண்ணப்பட்டிருக்கின்றது. "பொன்னார்மேனியன்" என்றது மாத்திரமேயன்றி "அம்பிகாபதி, உமாபதி" என்று அவன் சிறசக்தியுத்தனா யிருப்பதையும் இரட்டித்துக் கூறினமையால், பரனுக்கு உருவமில்லையென்று கூறுவது சருக்கட்டா தொழிந்தது. மேலுண்மையையே "பொன்னார் மேனியனே" எனவும், "பொன்வண்ணந் தெவ்வண்ணம் மெய்வண்ணமேனி பொலிந்திலங்கும்" எனவும் பூர்வாசாரியர்களுங் கூறியிருக்கின்றனர். இந்த உபநிஷத்தில் உபாஸகனது ஹ்ருத்புண்டரீகத்தை வாணித்து, தன்மத்தியில், "[illegible] మధ్యే పరమాత్మా వ్యవస్థితః" என்று பரமாத்மாவுக்கு இடஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அனந்தரம், "అంగుష్ఠమాత్రః పురుషః" என்று அவ்வந்தராத்மாவினது ரூபபரிமாணமுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும், அப்பரனது பஞ்சவக்திரங்களை ஸத்யோஜாத-வாமதேவ-அகோர-தத்புருஷ-ஈசான மந்திரங்களால் பிரகாசம் பண்ணியிருக்கின்றது. இத்யாதி ப்ரமாணங்களை யோசியாவிடின், அந்தத் தெரியாமைக்கு யாம் என்ன செய்யலாம்?

சு. சோமசுந்தரநாயகர்,
வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்.

(இன்னும் வரும்)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுருப்யோநம:

திருப்புகழ் பழநி

இதனடியில் வரும் ஸ்ரீ அருணகிரிநாதசுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருப்புகழ்பாடல் முதலிலெனக்குக் கிடைத்தபோது இரண்டொரு அடி குறைவாக இருந்தது. அதைப் பூர்த்தி செய்யப்பல ஏட்டுப் பிரதிகளைப் பரிசோதித்தும் இவ்வரிய பாடல் அவைகளில் அகப்படவில்லை. அதனால் இதைத் திருப்புகழ் முதற் பாகத்தில் சேர்க்கக்கூடாமற் போயிற்று. அப்பால் இப்பாடலைச் சேலம் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் ம-௱-ஸ்ரீ சரவணப்பிள்ளை யவர்களிடம் அனுப்பினேன். அநேககாலஞ் சென்றபின்பு முருகப்பெருமானுடைய திருவருளால் அவர்களுக்குக் கிடைத்த ஏட்டுப்பிரதியில் இப்பாடலகப்பட்டது. அதைக்கொண்டு பிள்ளையவர்கள் பாடலைச் சரிப்படுத்தி யனுப்பினார்கள். அதைக்கண்டவுடன் எனக்குப் பெரும்புதையல் அகப்பட்டதுபோலிருந்தது. மிகவும் அருமையும் அற்புதமுமான இப்பாடலை அன்பர்கள் யாவரும் படித்துப் பேரானந்தம் அடையும் வண்ணம் இதைச் சித்தாந்த தீபிகை யென்னும் சிவமணங்கமழும் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கலாயிற்று.

*குன்றுங் குன்றுஞ் செண்டுங் கன்றும்
படிவளர் முலையினில் மருக்கமழ் மெழுகியா
இந்துஞ் சந்தத் தங்குந் தனசெவ
கமலமு மெனவொளிர் தருமுக வனிதையர்
கொஞ்சுங் கெஞ்சுஞ் †செஞ்சுமவஞ்சஞ்
சமரச முறவொரு தொழில்வினை புரிபவ
ரிராகாலும்,

தும்பும் பம்புஞ் சொம்புந் தெம்புங்
குடியென வளர்தரு பொடியவர் கடியவர்
எங்கெங் கெம்பங் கெனறென் றென்றுந்
தனதரி மையத்தன நலமுட னணைபவர்
கொஞ்சந் தன்னையபந்தந் தெந்தன
பொருளுள தெவைகளு நயமொடு கவர்பவர்,
மயலாலும்;

என்றென் றுங்‡கன் றுநறுன் புங்கொண்
டெனதிரு மலரடி பரவிட மனதினில்
நன்றென் றுங்கொண் டென்றுஞ் சென்றுந்
தொழுமவ மையிலிலை யுணர்வினி னருள்பெற
இன்பும் பண்புந் தெம்புஞ் சம்பந்
தமுமிக வருள்பெற விடைதரு விதமுன
மருள்வாயே,

* குன்றுங் குன்றும்படி, செண்டுங் கன்றும்படி எனத் தனித்தனி இயைக்க.

† செஞ்சும் - செய்யும் என்பதன் மரூஉ.

‡ கன்றுதலையும் துன்பத்தையுங் கொண்டேன், கொண்டேன் கொண்டேன்.

*எங்கும் எஞ்சலின் வஞ்சன் கொஞ்சன்
அவன்விழி மதிசய வினையுறு மல்கையை
வென்றுல கொளனூர் அண்டர் அண்டஞ்
செயுமரி யொருமுறை யிரணிய வலனுயிர்
நுங்குஞ் சிங்கம் †வங்கந் தன்கண்
துயில்பவ ‡னெகினனை யுதவிய கருமுகில்
மருகோனே;

§ஒன்றென் றென்றுந் தன்றுங் குன்றுந்
துளைபட மதகரி முகனுடல் நெரிபட
டுண்டுண் டுண்டுண் டிண்டிண் டிண்டிண்
மடியென விழுமெழு படிகளு மதிர்பட
ஞணசங் கஞ்சஞ் சஞ்சஞ் சஞ்செண்
ஞெலிசெய மகபதி துதிசெய அசுரரை
யடுவோனே,

உநதன் தஞ்சந் தஞ்சந தஞ்சரு
சிவனருள குருபர வெனமுநி வரர்பணி
யுநதொந் தந்தொந் தந்தொந் தநதென்
றுஞ்பட நடமிடு பரனருளறுமுக
உணகண வணடுங் கொணடுந் தகைகும்
விரைபடு குரவல ரலர்தரு மெழிலபுனை
புயவீரா;

¶அன்றென் றென்றுங் கொண்டன் பின்றுங்
கடியவர் தமையிகழ சமணர்கள் கழுவினில்
அஞ்சஞ் சிந்தும் பங்கர் தஞ்சும்
படியொரு தொகுதியி னுரைதகி யெதிர்பட
அன்பின் பண்பெங் குங்கண டென்பினை
அரிவையை யெதிர்வர விடுகவி புகல்தரு
திறலோனே,

அணடங் கண்டும் பண்டுண டும்பொங்
கமர்தனில விஜயவ னிரதமை நடவிய
துங்கன வஞ்சன் சங்கண றங்கைக
கொருமகன் முனிதழல் வருதக ||ரிவர்வல
அங்கங் கஞ்சஞ் சங்கம பொங்குவ
கடனிறை வளமுறு சிவகிரி மருவிய
பெருமாளே.

வ. த. சுப்பிரமணிய பிள்ளை,
மதுரை.

* ஏங்கும் என்பது குறுகிற்று.

† வங்கம்=தோணி; தோணிபோற் கடலிற் கண்வளர்பவன்.

‡ எகினன்=அன்னவூர்தியாகிய பிரமன்.

§ ஒன்றென்ற என்றுந் துன்றுங்குன்று - ஒன்றாகிய சூரிய மண்டலத்தை யளாவுங் கிரவுஞ்ச கிரி.

¶ அன்றென்ற ஒன்றுங்கொண்டு அன்பின்று=பிறமதங்கள் முத்திக்குவழியல, என்ற ஒன்றை மாத்திரங்கொண்டு அன்பில்லாமல்; அத்தி நாத்தியென்ற ஒன்றையே கொண்டென்றும் பொருந்தும்.

|| இவர்வல=ஏறி நடத்த வல்ல.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

யாக்கை நிலைமை.

(முன்தொடர்ச்சி.)

வினா.—மகளிரிற் சிலர்க்கு மெல்லியமயிரும் மற்றுஞ் சிலர்க்கு வற்கென்றமயிரும் இருத்தலென்னை ?

விடை.—மயிரினியல்பு தோலினியல்பையொட்டி இருக்குமென்பது பெரிதும் அறியற்பாலது ; தோல்வலியவாயின் மயிரும் வலியவாதலும், பரியவாயின் பரியவாதலும், நுண்ணியவாயின நுண்ணியவாதலும், மெல்லியவாயின் மெல்லியவாதலும் ... தல் யாக்கையினியல் பறிந்தார் வாயக்கேட்டுணர்க. அல்லதூஉம், மயிர்த்துளை பெரிதாயின் அதன்வழித்தாக வெளிப்போதுங் கோழைப்பொருள் மிகுந்து வற்கென்ற மயிராகமாறுதலும், குறுகிய துளையாயின் கோழைப் பொருளுங் குறைந்து மெல்லிய மயிராகத்திரிதலும் உண்மையால், குறுகியமயிர்த் துளையுடைய மகளிர்க்கு மெல்லிய மயிரும் ஏனையோர்க்கு வற்கென்ற மயிரும் உளவாகுமென்பதறிக. ஆண்மக்கட்கு வற்கென்ற மயிரிருத்தல் அவர்கட்கு மயிர்த்துளை அகற்சியுடைய வாயிருத்தலினென்க. மகளிர்க்கு மயிர்த்துளை குறுகியவாயிருத்தலென்னையோவெனின், அவர்களது யாக்கை தண்ணிய வாயிருத்தலின் அத்தண்மையால் மயிர்த்துளை சுருக்கமுறுவனவா மென்றறிக. 2 -பித்த யாக்கையுடைய ஆண்மக்களுக்கு வலியவும் பரியவுமான மயிர்வளர்தல், யாக்கை வெம்மையால் அவர்களது மயிர்த்துளை அகற்சியுடையவாயிருத்தலின் என்க. இதுபற்றியே ஆண்மக்களுக்கு மோவாய்மயிர் விரைவில் முளைப்பதாமென்க. இது போலவே, வலியவும் பரியவுமான மயிருடைய விலங்குகள் மிகவுந்தறுகண்மையுடையவாயிருத்தலும், அத்தறுகண்மையை விளைக்கும் பித்தம் வெம்மையும் அவற்றின யாக்கையில் மிகுந்திருத்தலாலென்க. காடியும் கேழலொருத்தலுமே அதற்குச் சான்றாம். இதற்கு மாறாக, மெல்லிய மயிருடைய விலங்குகள் மிகவும் அச்சமுடைய வென்பது மானினும் முயலினும் வைத்துக் கண்டுகொள்க. 3—அல்லதூஉம், நாட்டியல் பினாலும் வலியவும் மெலியவுமான மயிர் முளைத்தலுமுண்டு ; வெய்தான நாட்டிலிருப்போர்க்கு எகுபதி நாட்டிற்குத் தெற்கேயுள்ள நிகிரோவாக்கு இருத்தல்போல வலியவும் பரியவுமான மயிர் முளைக்குமென்றறிக. இதற்கு மறுதலையாகக் குளிர்ந்த நாட்டிலுள்ளோர்க்கு, வடகடல் சார்ந்த நிலத்திலிருப்போர்க்குப்போல நுண்ணியவும் மெல்லியவுமான மயிர் முளைத்தலும் அறிந்துகொள்க.

வினா.—சிலர்க்குச் சுருண்ட மயிரும் வேறு சிலர்க்கு நேரொழுகிய வழுவழுப்பான மயிரும் முளைத்தலென்னை ?

விடை.—சிலர் யாக்கையிலுள்ள வெம்மை மிகுதியால் மயிர்சுருளு மென்றறிக ; இது, நேரொழுகிய மயிருடையான் ஒருவன் வெந்நீரில் முழுகிய பிறகு அவன் மயிர்சுரிந்துபோதற்கண் வைத்துக் கண்டுகொள்ளப்படும். அது வன்றியும் மஞ்சனச்சாலை ஏவலாளர் நிகிரோவரைப்போலவும் பித்தயாக்கையினர்போலவும் சுரிந்த மயிருடையரா யிருக்கின்றனர். ஆயினும், மயிர்வழுவழுப்பா யிருத்தல் தண்ணிய கோழைப் பொருள் மிகுதியினாலேயே யென்றறியற்பாலது.

வினா.—மகளிர்க்கு மோவாய் மயிர் இல்லாத தென்னை ?

விடை.—அவரது யாக்கையில் வெம்மையின்மையினால். இங்ஙனமே பெண்டன்மையுடைய ஆடவர் சிலர்க்கு மோவாய் மயிரில்லாமையும் மகளிரைப்போல எழில்நலம் உண்மையும் நிகழ்கின்றதென்பது கண்டுகொள்க.

வினா.—கழுவேற்றப்பட்டார்க்கு மயிர் முளைத்தல் என்னை?

விடை.—அவர்களது யாக்கையிலுள்ள ஈரமெல்லாம் ஞாயிற்றின வெம்மையால் ஆவியாக மாறி மயிராக வெளிப்படுகிறது.

வினா.—ஏனைய மயிரினும் மோவாய் மயிர் திண்மையாயும் பருமையாயும் பெரும்பாலும் மோவாய் மயிரைக் களைந்தொழிவோர்க்கு அது மிகவும் திண்மையாயும் பருமையாயுமிருத்தலென்னை ?

விடை.—நெகிழ்ச்சிப பொருளில் எத்துணைக் கோழையாவும் ஆவியாகவும் மாறி முளைத்தமயிர் களையப்படும்போதின்றனவோ அத்துணை எஞ்சியகோழைப் பொருள் களையப்பட்டவிடத்தை நிரப்புகின்றது ; எத்துணை மயிர் களையப்படுகின், அத்துணை கோழைப் பொருள் ஒருங்குதிரண்டு திண்ணிய மயிராக மாறி முளைக்கின்றது.

வினா.—மகளிர யாக்கை மாத்திரம் வழுவழுப்புடைய வாயும் வனப்புடையவாயும் இருத்தலென்னை ?

விடை—மகளிர்க்கு யாக்கையிலுள்ள சர்க்கழிவுகளைத் தாம மாதவிடாய்க் காலங்களில் கழிந்து போகின்றன ; ஆண்மக்களுக்கு அவையெல்லாம் மயிராக வெளிப்படுகின்றன.

அருஞ் சொற்களுக்குப் பொருள்.

மகளிர் - பெண்கள். வற்கென்ற - வன்மையான. போதும் வரும். விரைவில் - சீக்கிரத்தில். தறுகண்மை - வீரம். கேழலொருத்தல் - ஆண்பன்றி. சுரிதல் - சுருளல். மஞ்சனச்சாலை குளிக்குமிடம். எழில் - அழகு. ஞாயிறு - சூரியன். வெம்மை - உட்டணம். ஏனைய - மற்றைய. பெரும்பாலும் - பிராயிகம். எத்துணை - எவ்வளவு. எஞ்சிய - மிகுந்த. வழுவழுப்பு - வழுவழுப்பு. வனப்பு - அழகு.

திரு - வேலாயுத தேசிகர்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுரவே நம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம்,
இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை

1897ஆம் மகாராணியாரின் வைர ஜூபிலி தினத்தில்
ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க } 1897ஆம் நவம்பர்மீ 21௳ { இலக்கம்-கூ

கைவல்யோபநிஷத
திராவிட இரத்நப் பிரகாசிகை.

(முன்தொடர்ச்சி.)

X.

(பிரமா அசுவலாயனருக்கு விபூதியோகயாக்ய சிவாத்து விதம் உபதேசித்தது)

த்ருஷு தாமஸு யத் போக்யம் போக்தா போகச்ச
யத்பவேத் | (கஎ)

தேப்யோ விலக்ஷண: ஸாக்ஷீ சின்மாத்ரோஹம்
ஸதாசிவ: | (கஅ)

மய்யேவ ஸகலம் ஜாதம் மயி ஸர்வம்
ப்ரதிஷ்டிதம் | (ககூ)

மயி ஸர்வம் லயம் யாதி தத் ப்ரஹ்மாத்வய
மஸ்ம்யஹம் | (உ0)

அணோரணீயா நஹமேவ தத்வந் மஹாநஹம்
விஸ்வமஹம் விசித்ரம் | (உக)

புராதநோஹம் புருஷோஹமீசோ
ஹிரண்மயோஹம் சிவரூப மஸ்மி | (உஉ)

அபாணி பாதோஹ மசிந்த்ய சக்தி:
பச்யாம்யசக்ஷு: ஸ ச்ருணோம்ய கர்ண:(உங)

அஹம் விஜாநாமி விவிக்த ரூபோ
ந சாஸ்தி வேத்தா மம சித்ஸதாஹம் | (உச)

வேதைரநேகை ரஹமேவ வேத்யோ
வேதாந்தக்ருத் வேதவிதேவ சாஹம் | (உரு)

ந புண்ய பாபே மம நாஸ்தி நாசோ
ந ஜந்மதேஹேந்த்ரிய புத்திரஸ்தி | (உசா)

ந பூமிராபோ ந ச வஹ்நிரஸ்தி
ந சாநிலோ மேஸ்தி ந சாம்பரம் ச | (உஎ)

ஏவம் விதித்வா பரமாத்மரூபம்
குஹாசயம் நிஷ்கள மத்விதீயம் | (உஅ)

ஸமஸ்த ஸாக்ஷிம் ஸதஸத் விஹீநம்
ப்ரயாதி சுத்தம் பரமாத்ம ரூபம் | (உகூ)

(இதன்பொருள்) (கஎ) ஆல முதலிய காரணதேகமூன்றினும், முறையே எது போக்கியமாயும், போக்தாவாயும், போகமாயுமாயிற்றோ,

(கஅ) அம்மூன்றிற்கும் விலக்ஷணமாகிய (வேறாகிய) சாட்சியாய, அறிவுமாத்திரமாயுள்ள "நானே அந்தச் சதாசிவப் பிரமம்"

(ககூ) என்னிலிருந்தே யாவும் உண்டாயிற்று. என்னிலே யாவும் நிலைத்தது.

(௪0) என்னிலே யாவும் ஒடுங்குகின்றது. அந்த இரண்டாவதற்ற பிரமமும் நானே.

(௪௧) அணுவுக்கணுவாய் இருக்கும் சிவஞர் நானுதல்போல, மகத்துக்கு மகாஞகிய சிவனும் நானே, விசித்திரமாகிய உலகமும் நானே.

(௪௨) பழையோனும் நானே. பொன்மயமானவரும் நானே. சிவரூபரும் நானே.

(௪௩) கைகால இலாதவரும் நானே. அவரது நினைத்தற்கரிய சத்தியும் நானே. கண்ணிலலாமற் பார்க்கிறேன் காதில்லாமற் கேட்கிறேன்.

(௪௪) ஏகரூபமுடையனல்லேன், என்னை அறிபவன் இல்லை. எக்காலமும சிவஞானரூபியாவிருக்கின்றேன்.

(௪௫) அநேக வேதங்களினாலே நானே அறியப்பட்டேன். வேதாந்தஞ செய்தவனும் நான். வேதத்தை அறிந்தவனும் நான்.

(௪௬) எனக்குப் புண்ணியபாபம இல்லை. எனக்கு நாசம் இல்லை.

(௪௭) நான் பூமி அல்லேன். அப்பு அலலேன் அக்கினி அல்லேன். வாயுமல்லேன்.

(௪௮) என்றிவ்வாறு உள்ளக் குகையின்கண்ணே நிஷ்களமாயும அத்துவிகமாயு முள்ள பரமான்ம சொரூபத்தை அறிந்து,

(௪௯) சமஸ்தசாட்சியும், சதசத்துக்க(பசுபாசங்களுக்கு) வேருனவராயும், சுத்தராயுமுள்ள பரமான்ம சிவரூபத்தை அடைகின்றான்.

(திராவிட இரத்நப்பிரகாசிகை).

(38) விபூதியோகம்—பாசுபதம், விரதம, சிரோவிரதம், அத்தியாசிரமம், சாம்பவம், ஐசுவரம என்பன பாசுபத விரதத்துக்குப் பெயராகச் சூதசங்கிதையிலே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இதனல் பசுமம், ஐசுவரியம், ஐசுவரம என்பனவும் (பாதாதி கேசாந்தம அக்கினிமுதலிய மந்திரங்கொண்டு தரிக்கப்படும்) விபூதி விரதமாகிய பாசுபதவிரதத்துக்குப் பெயராமென்க. இந்த விபூதி விரதானுஷ்டானம் வாயிலாக உமாசமேதராகிய சிவபெருமான் தியானிக்கப்படுதலால், இந்த யோகம் பாசுபத யோகம் எனப்படுமென்க. இது பற்றியே லிங்கபுராணம்

> சர்வவே தாகமாம் போஜமகரந்தசு மத்யமே |
> பீத்வாயோ கம்ருதம் யோகீமுச்யதே ப்ரம்மவித்தம: |
> ஏவம் பாசுபதம யோகம் யோகைச்வரிய மநுத்தமம் |
> அத்யாசிரமமிதம் ஞேயம் முக்தயே கேவலப்யதே ||

"சர்வ வேதாகமம் எனனும் கமலமலரின்கண்ணேயுள்ள மகரந்தமாகிய யோகாமிர்தத்தைப் பிரமவித்தாகிய யோகி பானஞ்செய்து பாசத்தனின்று விடுபடுகின்ருன். பாசுபத யோகமானது உத்தமமாகிய யோகைசுவரியமேயாம் (விபூதி யோகமேயாம்); இந்த யோகம் அத்தியாச்சிரமயோகம் எனப்படும். இந்த விபூதியோகம் எவருக்குத்தான் எய்தப் பெறும்" எனறு கூறுகின்றது. இதனல், ஐசுவரியம் ஐசுவரம் என்பன விபூதியின் பரியாய நாமங்களாய் முடிய, பாசுபத யோகம் விபூதியோகம் எனப்பட்டதாயிற்று. இந்த விபூதி என்னும் பெயர் அப்பிராகிருதியாகிய பராசத்திக்குப் பெயராம் என்ற கருததினலன்றே, சிவபுராணம

> யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே மநசா சேந்த்ரியை ஸ்ஸஹ |
> அப்ராக்ருதீ பராசைவா விபூதிः பாரமேச்வரீ |
> சைவேஹ பரமந்தாம சைவேக பரமாகதி: |
> சைவேக பரமா காஷ்டா விபூதி: பரமேஷ்டிந: ||

எங்கிருந்து மனசும் வாக்கும இந்திரியங்களோடு கூடச் செல்லமாட்டாவாய் மீண்டு விடுகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட அப்பிராகிருதியாம் விபூதியானது பராசத்தியேயாம். இந்தப் பராசத்தி விபூதியே பரமாகிய வீடு; இதுவே பரமாகியகதி; இதுவே பரமாகிய முடிந்த எல்லை, இதுவே பரமசிவனர் விபூதியாம் என்று கூறிறறு. இதனல் விபூதியோகம் என்பது (கூர்மபுராணம மூன்றாவது பாவனையாகக் கூறிய) பிராம்மியோகம் எனபதுமாயிறறு விபூதியானது பராசத்திசொரூபமானமையாலன்றே, ஸ்ரீஞான சம்பந்த வள்ளலாரருளிய "மந்திரமாவது நீறு" எனனும் திராவிட சூக்தத்தைப் "பரையின் வரலாறு" என்று கூறியருளினர் அகஸ்திய மகாமுனி வருமாமென்க. இந்த விபூதியோகத்தினற் சிவபிரான் அடையப்படுவாரனறி மறறுச் "சாமர்த்தியத்தினலும், புத்தியினலும,மிகுந்த கேள்வியினலும் எய்தப்பெருர்" என்ற கருத்தினல விபூதி நிஷ்டர்களாகிய முண்டகோபநிஷதமும கடவல்லியுபநிஷதமும்

> நாயமாதமா ப்ரவசநே நலப்யோநமேதயா நபகுநாச்ருதேந |

என்று கூறியவாமெனக. மேலே கூறிய லிங்கபுராணப் பொருளையும இசசுருதிப் பொருளையும் இசைத்துப பார்க்குங்கால் அவை ஒரு நெறிப்பட விபூதியோகம உடையார்க்கே சிவபிரான எய்தப் பெறுவார் எனபது உபதேசித்தனவாமென்க. மேலும, அம்முண்டகோபநிஷதமும் கடவல்லியுபநிஷதமும் எந்தப் பரமான்மாவாகிய சிவத்வத (அறிஞனய) இவன அடைய அன்புறுகின்றனே, அவன அவ்வன்பினுறருனே இந்தப் பரமானமாவாகிய சிவபிரான் எய்தப்பெறுகின்ரு. அவனுக்கு இந்தச் சிவஞர் தமது சொரூபத்தை அருளுகின்ருர் என்ற கருத்தினல்

> யமேவைஷ வ்ருணுதே தேநலப்யஸ் தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூக்ம்ஸ்வாம் |

என்று கூறிற்று. இந்தப் பாசுபதயோக வித்தையிலே சித்தி பெற்றவர் வாமதேவர், கிருஷ்ணர், அகஸ்தியர், விசுவாமித்திரர் முதலாயினேர் என்பது பொருள்படச் சைவ பாஷ்யகாரர் தமது சிவாத்துவித வேதசூத்திர சைவபாஷ்யத்து "உபய லிங்காதிகரணத்திலே" கூறி யிருக்கின்ருர். இந்த வாமதேவர், கிருஷ்ணர், விசுவாமித்திரர், அகஸ்தியர் என்போர் தங்கள் இடைவிடாத சிவோக்ம்பாவனுத் தியானயோகத்தினலே பரப்பிரம சிவாவிர்ப்பாவமாய் அசாதாரணருண

ங்கள் பிரகாசிக்கப் பெற்றார்கள். இதனாலன்றோ, பிருகதாரணியோபநிஷத்திலே வாமதேவர் "நான் மனு, நான் சூரியன்" என்று கூறியதாகப் பொருள்கொண்ட

அகம் மனுரபவஞ் சூர்யச்ச |

என்னும் மந்திரங் காணப்படுகின்றது. கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனரை நோக்கி, "அர்ச்சுனா! உனக்கு அருட்கண் கொடுக்கின்றேன். ஆனால் நீ எனது பாசுபதயோகப்பயனை (விபூதியோகப் பயனை)க் காண்பாயாக என்ற கருத்தினால்,

திவ்யந்ததாமி தேசக்ஷு: பச்யமே யோகமைச்வரம் |

என்று கூறினார். மேலும், கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனா, சர்வபூதங்களுக்கும் விதையாய் (காரணமாய்) எது உளதோ அது நான், (சராசர) பூதமாய் எது இருக்கின்றதோ, அது என்னையன்றியில்லை என்ற கருத்தினால்

யச்சாபி சர்வபூதாநாம் பீஜந்தத ஹ மர்ச்சுந |
நததஸ்தி விநாயத்ஸ்யாத் மயாபூதஞ் சராசரம்||

என்றற் றொடக்கத்தனவாகக் கூறிய உண்மைகளை உபதேசித்தது, அங்ஙனம் உபதேசித்தவாறே தமது விசுவரூபத்தை அவ்வர்ச்சுனனுக்குத் தரிசிப்பிக்க, தாம் அருளிய அருட்கண் கொண்டு தம்மை நோக்கச் செய்தபோது அர்ச்சுனர் "விசுவேசுரரே, விசுவரூபரே, அநேக கைகளும், வயிறுகளும், முகங்களும், கண்களுமுள்ள அனந்தரூபராகிய உம்மை எவ்விடத்தும் பார்க்கின்றேன். உம்முடைய ஆதியைக் கண்டிலேன், பின்னர் மத்தியைக்கண்டிலேன், அந்தத்தைக் கண்டிலேன்" என்றற் றொடக்கத்தனவாகத் துதித்தாராக மகாபாரதம்கூறுகின்றது. விசுவாமித்திரர் ஓர் கால்மற்றோர் சுவர்க்கத்தைப படைக்கும் வன்மையுடையராயினர். அகஸ்தியர் ஓர்கால் சலத்தைப் பானஞ்செய்ய வன்மையுடையராயினர். இந்த விபூதியோகத்தைப் பாசுபதயோகோபநிஷத மந்திரப் பொருள் கொண்டு சிவராகவ சம்வாதத்திலே சிவனார் உபதேசித்திருக்கின்றார். எங்ஙனமெனச் சுருதிகளைச் சிவனார் எடுத்து ஸ்ரீ ராமருக்கு "எல்லாந் தாமே" என்பது போதர உபதேசித்திருக்கின்றாரோ, அவ்வாறு பாசுபதயோகியாகிய பிரமதேவரும் அந்த விபூதியோகத்தை அவ்வாறே ஆசுவலாயன முனிவர்க்கு உபதேசித்தாராகக் கைவல்லியோபநிஷத்தினால் அறியப்படுகின்றது.

A. மாண்டுக்கியோபநிஷதப் பொருள்கொண்டு ஆன்மாவும் சிவமும் (முன்னரே மேலே கூறியவாறு) அபேதமாய் ஐக்கிய பாவனை யுற்று நின்ற நிலை (உஎ-வது) மந்திரபாகத்தினால் சூசிக்கப்படுகின்றது.

B. (சராசர) பூதங்களெல்லாம் எதினின்று தோன்றி நின்று ஒடுங்குகின்றனவோ அந்தப் பிரமத்தை அறிக என்னுங் கருத்தினால்,

யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே |
யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி |
யத் ப்ரயந்த்யபி சம்விசந்தி |
தத் விஜிஞ்ஞா சஸ்வ ||

என்னும் தைத்திரீய சுருதியும், (சராசரமாகிய) பூதமெல்லாம் ஆகாயத்திலே தோன்றி (நின்று) ஒடுங்குகின்றன என்ற கருத்தினால்

சர்வாணிஹவா இமாநி பூதாந்யாகாசாதேவ சமுத்பத்யந்த ஆகாசம் ப்ரத்யஸ்தம் யந்தி |

என்னுஞ் சாந்தோக்கிய சுருதியும்: இச் (சராசர) பூதங்களெல்லாம் ஆனந்தத்திலே தோன்றிநின்று ஒடுங்குகின்றனஎன்ற கருத்தினால்,

ஆநந்தாத்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே |
ஆநந்தேந ஜாதாநி ஜீவந்தி |
ஆநந்தம் ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி |

என்னுந் தைத்திரீய சுருதியும் கூறியவாறு, ஆனந்தாகாசமாகிய சிதம்பர சத்தியினின்று வேறாகாத சிவமாகிய பிரமத்தோடு ஆன்மா அபேதமாய் நின்ற ஐக்கிய பாவனை நிலை, "என்னிலிருந்தே யாவும் உண்டாயிற்று" என்றற் றொடக்கத்த கைவல்லியத்தின் (கூகூ-ம்) சுருதியினால் உணர்த்தப்படுகின்றது.

சிவோகம்பாவனையினாலே சிவாவிர்ப்பாவ முற்ற பாசுபத யோகிகளே தாமும் சிவமும் வேறற நின்றமையால், அவ்வாறு கூற வல்லுநராகின்றார் என்ற கருத்தினாலன்றோ, சர்வஞானோத்தரசுருதி மேலே சொல்லிய கைவல்லியத்து (கூகூ-ம் சம-ம்) சுருதிகளுக்கிசைய "நானே உலகத்துக்கு நாதன், என்னாலே எல்லாம் பிரகாசிக்கின்றது, நாதத்துவமுதல் பிருதிவியந்தமாயுள்ள தத்துவமெல்லாம் என்னின்றே நிலையுறுகின்றன. அகத்தும் புறத்துமாகக் காணப்படுவதாயேனும் கேட்கப்படுவதாயேனும் பிரபஞ்சத்தில் எவ்வளவு நிண்ணியதாய் எது எது உளதேனும் அதுதுவெல்லாம் என்னாலே வியாபிக்கப்பட்டது. சிவன் வேறு நான் வேறு எனனும் துவித பாவனையைவிட்டு எந்தச் சிவயோகியும் அத்துவிதபாவனை செய்யக்கடவன்" என்ற கருத்தினால்,

அகமேவ ஜகந்நாதோ மத்தஸ்ஸர்வம் ப்ரகாசதே |
சிவாத்யவநி பர்யந்தந் தத்சர்வம் மயி ஸம்ஸ்திதம் |
யத்கிஞ்சிஜ்ஜ கத்யஸ்மிந் த்ருச்யதே ச்ரூயதேபிவா |
பஹிரந்தர் விபாகேந தத்சாவம் வ்யாபதம் மயா |
சுவாந்ய ஸ்த்வஹ மேவாந்ய: ப்ருதக்பாவம் விவர்சயேத் |
ய:சிவ: சோகமே வேத்யத் வைதம பாவயேத்ஸதா||

என்று கூறிற்று. (ஆனந்த) ஆகாசமானது பராசத்தியாம் என்ற கருத்தினாலன்றோ, கூர்ம புராணம் "சிவபிரானுடைய பராசத்தி அகாசம் என்னும் பெயர் பெறுவர்" என்ற கருத்தினால்

யஸ்யசா பராநாதேவீ சக்திராகாச சம்ஜ்ஞிதா |

என்று கூறிற்று. சர்வபூதங்களுக்கும் அந்தரியாமியாகிய ஈசுவரன் நானே, சிருஷ்டி திதி சங்காரம் என்னுடைய பிரவிருத்தியாகவே சொல்லப்படுகின்றது என்ற கருத்தினால், கூர்மபுராணம்

அஹம் ஹிசர்வபூதாநா மந்தர்யாமீச்வர: பர: |
ஸர்க ஸ்தித்யந்த கர்த்திருத்வம் ப்ரவ்ருத்திர் மமேயதே||

என்றற் றொடக்கத்தனவாகச் சாங்கியயோகம் எனப்படும் நிர்க்குணபாவனையிலே முடித்துப் பேசிய ஏகமாம் ஆன்ம நிலையையும் மேலே கைவல்லியோபநிஷதமும் சர்வஞான சுருதியும் பிறவுங் கூறிய உமாசமேத சிவனாரோடு ஆன்மா நின்ற ஐக்கிய பாவனா நிலையையும ஒன்றென்று சாஸ்திரவு

ணர்ச்சி அறந்த விவேகிகள் விபரீதப்படுத்தி ஓர் போதம் உணராரெனக.

(C) அணுவுக்கணுவும் மகத்துக்கு மகத்துமாயுள்ள சிவபிரானைச் சிவப்பிரசாதத்தினாலே அறிதல் வேண்டும் என்ற கருத்துக்கொண்ட

அணோரணீயாந் மகதோமஹீயாநாத்மாஸ்ய ஜந்தோர்நிஹிதோ குகாயாம் |

என்னும் கடவல்லியுபநிஷதமும், மகாநாராயணோபநிஷதமும் கூறும மந்திரப்பொருள் கொண்டு சாதிக்கப்படும் சிவஜீவபாவனாபேத ஐக்கியநிலை கைவல்லியோபநிஷதத்து (சக-வது) மந்திரத்துள்ள அணுவுக்கணுவானவனும் நானே என்னும் சுருதியினால் உரைக்கப்பட்டது.

(D) சிவபிரான் பிறவாதவர், பெரியர், நிகதியா என்ற கருத்தினால்

அஜ ஆத்மா மகாந் த்ருவ |

என்னும் பிருகதாரண்ணியோபநிஷதமும், "பிரகிருதி மண்டலத்துக்கு மேலாம் விசுவரும் பழையோருமாம் சிவபிரான" என்ற கருத்தினால்

விசவம் புராணந்தமசஃ பரஸ்தாத் |

என்னும் மகோசநிஷதமும், "சூரிய மத்தியிலே இரண்மயராகிய புருஷராகிய சிவபிரான் காணப்படுகின்றார்" என்ற கருத்தினால

யஏஷோந்த ராதிதயே ஹிரண்மய: புருஷோத்ரு ருச்யதே |

என்னுஞ் சாந்தோக்கியோபநிஷதமும கூறும சுருதிகள்கொண்டு, ஆனமாவும் (சிவசத்தி சமேதராகிய) சிவமும அபேதமாய் நிற்குநிலை கைவல்லியோபநிஷதத்து (சக-ம் சஉ-ம்) சுருதிபாகங்களினாலே உணாததபபட்டது.

(E) கையின்றிப் பற்றுகின்றவரும், காலின்றிச் செல்பவரும், கண்ணின்றிப் பார்க்கின்றவரும், காதின்றிக் கேட்பவருமாயுள்ளார் சிவபிரான; அவர் அறியப்படாததை அறிகின்றார்; அவரை யாரும் அறிந்திலர்" என்னுங் கருததினால்

அபாணிபாதோ ஜவநோக்ரு ஹீதாபச்யஹ்யசட்சு: ஸச்ருணோம்ய கர்ணஃ | ஸவேத்தி வேத்யம் நசதஸ்யாஸ்திவேத்தா||

என்னும ச்வேதாச்வதரோபநிஷதமும், "நினைத்தற்கரியரும் அளத்தறகரியரும் ஆதியந்தியாந்தமிலாதவரும் சிவபிரான" என்ற கருத்தினால

அசிந்த்யாயாப்ரமேயா யாநாதி நிதநாய |

என்னும மைத்ராயணோபநிடதமும, "எல்லாவேதங்களும, இந்தப் பிரணவப் பொருளாகிய சிவத்தை அறிகின்றன" என்ற கருத்தினால்

சர்வே வேதாயத பதமா மநந்தி |

என்னுங் கடவல்லி சுருதியும், சிவபிரான் ஏகரும், வெளிப்படாதவரும, (விவிக்தரூபரல்லர் அனந்தரூபருமாயுள்ளார்" என்ற கருத்தினால்

ஏதேகமவ்யக்த மநந்த ரூபம் |

என்னும் மகோபநிஷதமும், சிவபிரான் மகாமாயையின் கண்ணே விசுத்தமாகிய அநேக சரீரங்களை எடுப்பார் என்ற கருததினால்

ஸ்திரேபிரங்கை: புருரூப உக்ரஃ |

என்னும் இருக்குவேதமும், சித்ரூபியும் முடிவில்லாதவருமாயுள்ளவர் சிவபிரான் என்ற கருத்தினால்

சத்யம் ஞாந மநந்தம் ப்ரமம |

என்னுந தைத்திரீயமும், மகானாகிய சிவபிரானிலிருந்தே இருக்காதி வேதங்களும் உபநிஷதங்களும் தோன்றின என்ற கருத்தினால்

அஸ்ய மகதோ பூதஸ்யநி: ச்வஸிதமேதத் ருக்வேத: .. .. .உபநிஷத: |

என்னும் பிருகதாரணியோபநிஷதமுங் கூறிய சுருதிப்பொருள்கொண்டு உணர்த்தப்படும் ஜீவான்ம பரமான்ம ஐக்கியநிலை கைவல்லியோபநிஷதத்து (சங. சச. சரு-ம்) சுருதிப்பாகங்களினாலே சாதிக்கப்படுகின்றது.

(F) இங்ஙனம் மேலே சொல்லியவாறு சிவத்தோடு ஆன்மா ஐக்கியமுற்று நிற்குங்கால் சிவனுடைய சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களெல்லாம் ஆன்மாவில் விளங்கப்பெற்றுத தான் சிவசாமியம அடைகின்றான். இதுவே சிவத்துவம் எனப்படும் என்று நீலகண்ட சிவாசாரியா கூறியவாறே சாவஞ்ஞதை, திருப்தி, அநாதிபோதம், அலுப்த சக்தி, அனநதசக்தி, சுவதந்திரதயும், நிராமயான்மா, விசுதததேகம் என்றும் சிவகுணங்கள விளங்கபபெற்று ஆன்மா சிவததுவத்தை அடைகின்றான் என்ற கருத்தினால

சர்வஞ்ஞதா த்ருப்தி ரநாதிபோத ஸ்வதந்த்ரதா நித்யமலுப்தசக்தி: | அநந்தசக்திச்ச நிராமயாத்மா விசுத்ததேக: சசிவத்வமேதி||

என்னும சாவஞாேனாத்தரசுருதி கூறுகின்றமையாலும், "முத்தன் சிவசமமாகின்றான்" எனனுங் கருத்தினால்

முக்த: சிவசமோ பவேத |

என்று சிவபுராணங் கூறுகின்றமையாலும, இவற்றிற்கிசையவே இப்படிப்பட்ட முததன் (வித்யான்) புண்ணியபாபங்கள் தீர்ந்தவனாய், நிரஞ்சனனாய், சிவசாமியத்தை அடைகின்றான் என்னுங் கருத்தினால்

ததாவிதவாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம்சாம்யமுபைதி |

என்று முண்டகோபநிஷதமானது ஆன்மா சிவத்தோடு சிவசாமியமுற்று விளங்கினான். என்னும உண்மையைக் குறிக்கும் பொருட்டு, கைவல்லியத்து (சகூ-வது) சுருதிபாகம் "புண்ணியமில்லை, பாபம இல்லை" என்பது பொருள்படசூசகமாயக கூறிற்று

(G) இந்த முத்தனுக்குச் சிவலோகத்திலிருந்து மீளத்திரும்புவதில்லை, அதனால பிறப்பிறப்பில்லை என்ற கருத்தினாலன்றோ

ப்ரமமலோகம பிஸம்பதயதே |

நசபு நராவர்த்ததே |

என்று சாந்தோக்கியோபநிஷதம் கூறிய பொருளைக்கொண்டு பாசுபதயோகிக்குச் சென்ன மரணமில்லை என்னும் உண்மையைக் கைவல்லியசுருதி (சகூ-ம்) சுருதிய் பாகத்தினால் குறிப்பித்தது. இவ்வாறு சிவசாமியத்தினால் அநீதவின்ப